

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 39 / Hejmar 468 / Kanûn 2020

PKK'nin Güney'de çok işi var

2021 yılı büyük direniş ve kazanma yılı olacaktır

Cemil Bayık

Kürdistan ve Ortadoğu'da Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında özgürlük ve demokrasi güçleri ile özgürlük ve demokrasi düşmanları arasındaki mücadele kritik bir aşamaya gelmiştir. Tarihi gelişmelerin hızlanacağı ve büyük kazanımların ortaya çıkacağı bir momentte bulunmaktayız. Önder Apo'nun, 'Yaradılış anları' dediği, küçük dokunuşların büyük kazanımları ortaya çıkaracağı bir dönemde, hamlemizi süreklileştirmekte ve mücadeleyi yükseltmekte ısrarlı olduğumuzda kesinlikle kazanacağımız açıktır. >2-5

2020 yılı dünya ve Kürdistan'da kadın özgürlük hareketlerinin gelişimi ve ardında bıraktığı direniş ve özgürlük mirası

Besê Erzincan

Kürt Kadın Özgürlük Hareketi sadece TC devletinin hedefinde değildir. ABD öncülüğündeki kapitalist modernist sistem de Kürt Kadın Hareketi'ni hedeflemektedir. Sakine Cansızlardan başlayarak ve günümüze kadar gelen Kürt Kadın Hareketi'nin öncülerinin dağda ve şehirde özel olarak hedeflenmesi, suikastlara uğraması bununla bağlantılıdır. Kürt Kadın Hareketi, duruşu ve çalışmaları ile giderek kadınları erkeklerin elinden almaktadır. Kadın Kurtuluş İdeolojisi ve pratikleşme düzeyi ile bugün tüm dünya kadınlarına öncülük etmektedir. >6-7

43'üncü mücadele yılında sorunlar, imkanlar ve görevlerimiz

Duran Kalkan

Gerilla ve halkın ortak direnişleriyle 43'üncü yılda zafere götürmek üzere büyük bir hamleyle bu yıla girdik. Burada esas almamız gereken Parti öncülüğünün rolünü başarılı, doğru oynar hale getirmektir. Bu, ideolojik-örgütsel öncülüğün, ideolojik-örgütsel mücadelenin her şeyin başına konması demektir.

Demek ki, "Özgürlük Zamanı" Hamlemizi her alanda geliştirip Önderlik ve şehitler çizgisinde yürüteceğimiz büyük ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesiyle zafere ulaştırabiliriz. >8-12

Kürdistan'daki katmerli sömürgecilik yenilgi aşamasındadır

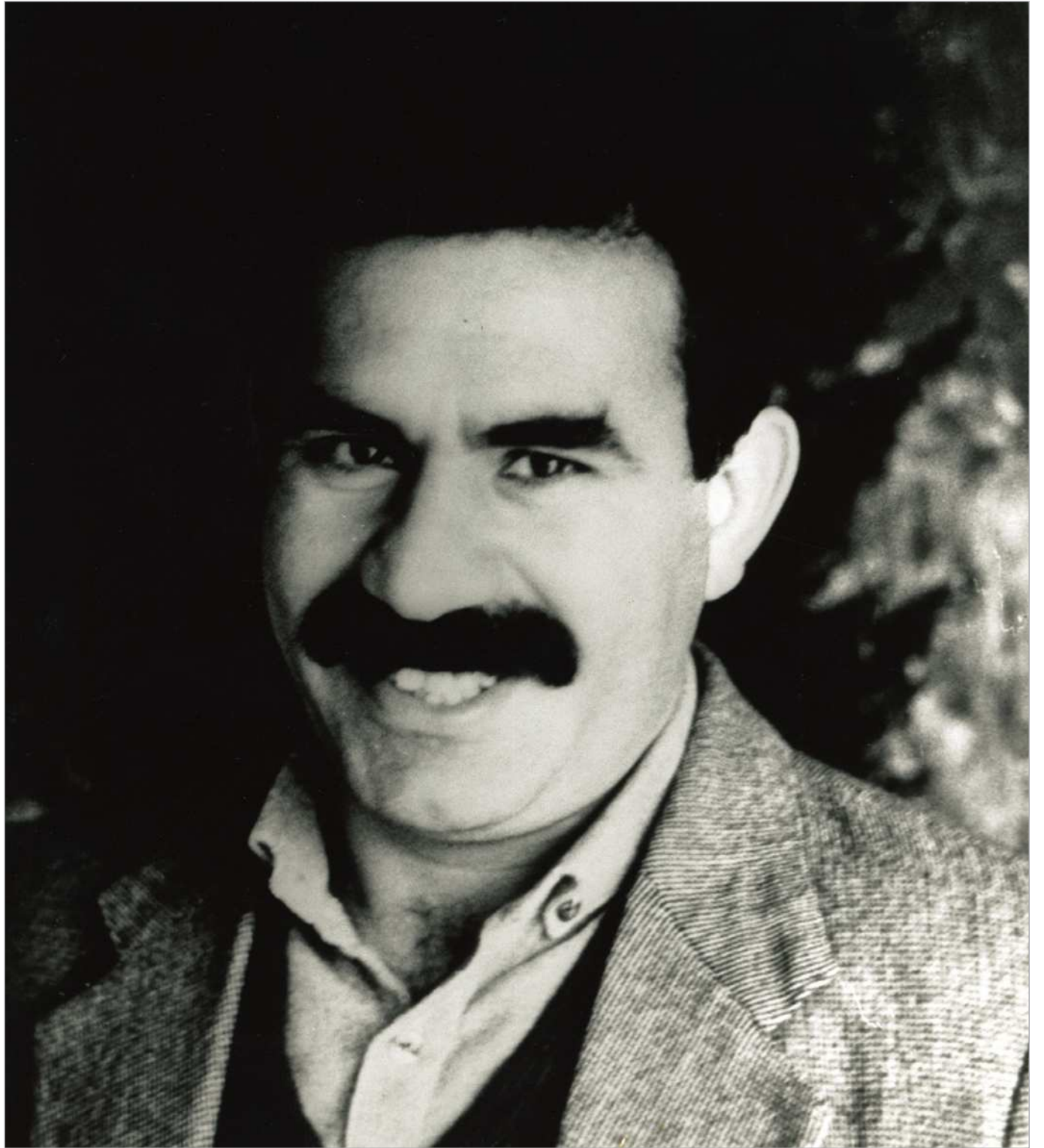
Murat Karayılan

Kürdistan'ı özgürleştirmek için, onu bu soykırım kısıracından kurtarmak için, kapitalist modernitenin Ortadoğu'daki sistemini parçalamak şarttır. Bu sistemin üzerinde kurulduğu dengeleri yıkmadan, Kürdistan'da bir özgürleşmenin gelişmesi mümkün değildir. Zaten Kürt sorunu için 'kör düğüm' denilmesinin nedeni de budur. Önderlik, kurt kapanına atıfta bulunarak buna "Kürt Kapanı" da dedi. Katmerleştirilmiş sömürgecilik de esasen bunu içeriyor. >18-21

Em têkoşînê mezin bikin, azadiya fizikî ya Rêber Apo pêk bînin

Cemil Bayık

Rêber Apo hê di destpêkê de rastiya Kurdistanê û rastiya dijminên gelê Kurd baş fêm kir. Heke ew baş fêm nekira, Rêbertî û partiya pêş xist, şewazê wê yê têkoşînê û milîtanên wê jî wer pêş nedixist. Ne ku Rêber Apo dilê wî wer xwest û got 'Ez ê rêbertî û partiyeke wer pêş bixim.' Ji ber pîrsgirêka Kurd, ne pîrsgirêkeke wer hêsan e. Ne wekî pîrsgirêkên gelên din e. Pîrsgirêka cihanê ye. Ji lewra sistema heyî, li ser parçekirina înkâr û îmhaya Kurdan pêş ketiye û dimeşe. Ji bo wê digotin, 'Kurd berê hebûn.' Ji bo wê ew siyasetên qirker li ser Kurdan dihatin meşandin. >13-15

■ "PKK'nin Güney'de ne işi var?" diyorlar. PKK'nin Güney'de çok işi var; mutlaka yerine getirmesi gereken görevleri var. Birincisi; her şeyden önce Kuzey Devrimine yönelik komplodan ellerini çekmeleri gerekiyor. İkincisi; zorla, çok haksız ve yapay olarak bölündüğü için; Kuzey ve Güney halkının birliğine, her iki halkın örgütlerinin bir araya gelmelerine şiddetle ihtiyaçları olduğu için; destek ve dayanışma içinde ortak bir savaşıma ihtiyaçları olduğu için, onların Kuzey'de, bizlerin de Güney'de olmaya hem hakkımız hem de ihtiyacımız vardır. Hepimiz aynı ülkenin ve aynı halkın çocukları, devrimci güçleri ve hatta siyasal örgütleriysek, birlik ve dayanışma için mutlaka yerine getirilmesi gereken görevlerimiz vardır. Eğer amaçları doğruysa bütün Kuzey onların olsun. Eğer Güney'de devrimin amaçlarına aykırı bir durum varsa ve şartlar elveriyorsa, hele böyle bir boşluk varsa, bütün Kuzey halkı da Güney halkının imdadına gelmeli ve buranın devrimine katılmalıdır. Bunun önünde kim engel olabilir?

■ Güney modeli Kuzey Kürdistan'a taşırılmak isteniyor. Onlar hem de halkımıza hiç bir şey vermeden, bizden daha fazla Kuzey'e müdahale etmek istiyor. Bu sözüm ona önderlikler Ankara'da MİT elemanları ve özel savaş subaylarıyla masa başına oturarak, Kuzey Kürdistan'ı devrimden alıkoymanın planlarını yapıyorlar. Fırsat bulurlarsa bunun işbirlikçi örgüt modellerini geliştirmek istiyorlar.

Türk özel savaşıyla geliştirdikleri ilişki kadar bir ilişkiyi bizimle de geliştirmelerini istedik. Ama görüyoruz ki, Türk özel savaşının niteliği belli olduğu, hatta Güney Kürdistan'ın varlığını imha etmek ve onu insansızlaştırmak için mümkünse Irak rejimiyle anlaşarak tamamen bitirme doğrultusunda Türk özel savaşının çabalarını gün be gün izledikleri halde, bugün bu güçler birkaç kuruş para, bir çuval gıda, gümrükten iki tarafın yararlanması vb için yalvarıp duruyorlar. Temel sorunları bunlardır.

>16-17

Apocu hareketin gelişim tarihi içerisinde PKK'lileşme hamleleri

Cemal Şerik >24-29

Türk egemenleri en taklitçi sınıftır

Orhan Kendal >22-23

2021 yılı büyük direniş ve kazanma yılı olacaktır

Cemil Bayik

2020 yılı dünyada, Ortadoğu'da ve Kürdistan'da önemli gelişmelerin ve olayların yaşandığı bir yıl oldu. Ortadoğu'da yine Türkiye ve İran'ın durumu öne çıktı. 2020 yılındaki tüm yaşananlar göstermiştir ki; devletçi, iktidarcı ve sömürücü sistemlerin toplumsal ve ekonomik sorunları çözmesi mümkün değildir. İktidarcı, devletçi sistemin son temsilcisi olan kapitalist modernite önceki devletçi sistemlerden daha fazla toplumsal sorunları ağırlaştırmaktadır. Belki kapitalizmin küreselleşmesi sonucunda devletler cepheleşerek 20. yüzyıldaki gibi bir dünya savaşı yürütmektedirler. Ancak Ortadoğu'da Birinci Körfez Savaşı'ndan bu yana görüldüğü gibi yerel güçleri içine alan ve bazı bölgelerde yaygınlaşan bir savaş yürütülmektedir. Bu savaşların getirdiği yıkımlar ve insanlığa kaybettiikleri önceki dünya savaşlarından az değildir. Belki birkaç yılı kapsayan ve şiddeti yoğun olan ve bizzat büyük devletlerin cepheden karşı karşıya geldiği bir savaş yaşanmamaktadır. Ancak Ortadoğu merkezli Üçüncü Dünya Savaşı içinde ABD ve Rusya başta olmak üzere birçok uluslararası güç yer aldığı gibi, bölge devletleri ve yerel güçler de bu savaşın içinde aktif rol oynamaktadır. Ortadoğu'da süren savaş göstermiştir ki; ne kapitalist modernitenin temsilcisi olan güçlerin ne de bölge güçlerinin sorunlara çözüm olacak politikaları ve projeleri vardır. Bu nedenle savaşlar uzamaktadır. Öte yandan artık halkların iradesi dikkate alınmadan hiçbir yerde sorunları göreceli de olsa kalıcı bir çözüme ve istikrara kavuşturmak mümkün değildir. Halklar tutum ve mücadeleleriyle halkların zamanının geldiğini her yerde açıkça ortaya koymaktadır. Özellikle kadınların özgürlük talepleri ve bu temelde yürüttükleri mücadele geliştikçe halkların mücadelesi yeni bir boyut, derinlik ve kapsama kavuşmaktadır.

Kapitalist modernitenin insanlığın sırtından atılması gereken ağır bir yük olduğu, 2020'de ortaya çıkan Koronavirüs salgınıyla daha net ortaya çıkmıştır. Salgın hastalık tanımlaması olan pandemi, kapitalist modernitenin tüm cilalarını dökmüş, çıplak, soğuk ve zalim yüzünü gözler önüne sermiştir. Kapitalist modernitenin insanlık için daha büyük sorunları ve tehlikeleri yaşatacağı anlaşılmıştır. Dünya savaşları ve süreklileşen bölgesel savaşlarla on milyonlarca insanın ölmesine ve sakat kalmasına yol açan kapitalizmin tüm insanlığın sonunu getirecek bir sistem olduğu görülmüştür.

Kapitalist modernite merkezlerinin bilinçli ve planlı ortaya çıkardığını ileri süren tezler bulunsun da, kapitalizmin endüstriyalizm anlayışı ve pratiğinin böyle salgın hastalıklar ortaya çıkaracağı çok önceden öngörülmüştür. Kapitalizm sadece insanlığı değil, doğayı da sömüren bir sistemdir. Kapitalizm her şeye kâr odaklı bakar. Marks'ın 'kapitalizm gölgesini satmadığı ağacı da keser' sözü bu mantığı en çarpıcı biçimde ifade eder. Endüstriyalizm, milyonlarca yıl içinde oluşmuş doğal yaşamın tüm iç dengelerini bozmakta ve her türlü hastalığın, salgının üremesine yol açmaktadır. Koronavirüs de en-

düstriyalizmin sömürü hırsının ortaya çıkardığı bir salıdır. Önder Apo, kapitalist modernitenin endüstriyalizminin doğa ve insanlık düşmanı olduğunu, bundan kurtulmadan doğanın ve insanlığın geleceğinin kurtulamayacağını özellikle vurgulamıştır. Koronavirüs salgınının insanlığa yaşattıkları, kapitalist moderniteden kurtulmanın insanlık için bir var olma koşulu olduğunu göstermiştir. Bu yönüyle kapitalizmin gereksizliğinin teşhiri açısından bu salgın önemli rol oynamıştır. İnsanlık, kapitalizm ve onun üretim biçimi olan en-

Önder Apo'yu esaret altına alarak partisinden, Kürt halkından, Ortadoğu halklarından koparmak isteyenler daha güçlü bir Önderlikle karşılaşmışlardır. Önderlik, insanlığın tüm düşünce birikimini ve direnişini tarihsel toplumsallığı içinde senteze kavuşturarak süzölmüş bal kıvamında tüm insanlığın önüne koymuştur. Aslında bu, İmralı sisteminin tarihi bir yenilgiye uğratılmasıdır. Bugün Önder Apo Kürdistan'da en başarılı ve kabul gören ideolojik sistem haline gelmiştir. Sadece Kürdistan için değil, Ortadoğu halkları açısından da Önder Apo en etkili önderlik konumundadır.

düstriyalizm konusunda önemli bir bilinçlenmeye kavuşmuştur. Bu bilinçlenme önümüzdeki yıllarda kapitalizme karşı mücadelenin gelişmesinde önemli etkiye bulunacaktır.

Salgın koşullarında çalıştırma durmuyorsa direniş de durmamalıdır

Kapitalist modernite bu salgın hastalığı yarattığı gibi, bu salgından yararlanma yoluna da gitmiştir. Bu salgın en fazla da yoksulları ve yaşlıları vurduğundan kapitalist modernite açısından bazı ekonomik kayıplar dışında bir kaygı konusu olmamaktadır. Öte yandan yaşlıların ölümü onları önemli bir emekli maaşı yükünden kurtarmaktadır. Toplumun bilgeleri ve toplumun değerlerini yaratanlar olarak yaşlıların kapitalist modernite tarafından bir yük olarak görülmeleri, kapitalist modernitenin nasıl insanlık ve toplum karşıtı bir sistem olduğunu gözler önüne sermektedir.

Kapitalist modernite sistemi Koronavirüs salgınından, halkın muhalefetiyle engellemek için yararlanmaktadır. Top-

lumun bir araya gelerek iktidarlara karşı mücadelesini önlemek için birçok yasaklar konmuştur. Halkın, emekçilerin, kadınların ve gençlerin direnişini önleyerek ömrünü uzatmak istemektedir. Toplumsal muhalefeti susturmak isteyen iktidarların ellerindeki bir silah haline gelmiştir. Öyle ki, kapitalist modernite güçleri için böyle bir salgın olmasaydı da yaratılması gerekirdi, denilebilir. Zaten bu salgın bilinçli ve planlı biçimde çıkarıldı tezini ileri sürenler de, bu salgından kimin yararlandığına bakarak söylemektedirler. Bir cinayeti çözmek için bundan kim yararlanıyor, sorusuna cevap aranır. Bu çerçeveden ele alındığında Koronavirüs'ün ortaya çıkmasında fail, doğrudan kapitalist modernite güçleri olmaktadır.

Koronavirüs salgınından en fazla yararlanan ise Kürt halkının özgürlük mücadelesini tasfiye etmek isteyen AKP-MHP iktidarı olmuştur. İşçiler sürekli çalıştırılırken, bu iktidara karşı tutum olacak hiçbir toplantıya izin verilmemiştir. Toplumun en küçük bir araya gelme girişimi bile salgın gerekçe gösterilerek dağıtılmaktadır.

Bu gerçeklik şunu ortaya koymaktadır; bu salgın dönemindeki engelleri aşmak ve toplumsal muhalefeti direniş içinde tutmak için zengin eylem biçimlerinin geliştirilmesine ihtiyaç vardır. Salgın koşullarında çalıştırma durmuyorsa direniş de durmamalıdır. Kürdistan'da, Türkiye'de direniş hiçbir biçimde durdurulmamalıdır. Daha da ötesi salgının ortaya çıkardığı kapitalist modernite teşhirine dayanarak mücadeleler giderek küreselleştirilebilir. Küreselleşmiş kapitalist modernite zamanında özgürlük ve demokrasinin küresel düzeyde gelişecek mücadelelerle daha da yakınlaşacağı açıktır. Kuşkusuz tek tek ülkelerde yürütülecek mücadele önemlidir. Ancak tek tek ülkelerdeki mücadelenin güçlendirilmesi açısından küresel mücadelenin de önemi artmış bulunmaktadır. Özcesi; tek tek ülkelerdeki mücadeleler küresel mücadeleyi, küresel mücadele de tek tek ülkelerdeki mücadeleyi güçlendirir. Artık bu iki boyutlu mücadele arasındaki diyalektik bağ bu dönemde daha öne çıkmaktadır.

Kapitalist modernitenin sonu yaklaşmıştır

Günümüzde sistem içi siyasi güçler kapitalist modernitenin mevcut haliyle ayakta kalamayacağını görmektedirler. Bu sisteme meşruiyet araçları kazandırmak ve ömrünü uzatmak için arayışlar artmış bulunmaktadır. Mevcut demokrasi İkinci Dünya Savaşı sonrası olduğu gibi yeni yaklaşım ve kurumlara biraz daha çekici hale getirilerek, yine her yurttaşın asgari gelir sağlanarak kapitalizmin ömrü uzatılmaya çalışılmaktadır. Ancak kapitalist modernitenin küresel aşaması ve yarattığı tüketim kültürü toplumsal, kültürel sorunları o kadar ağırlaştırmıştır ki, ya toplum ken-

let ve iktidar odaklı olmayan Demokratik Konfederal sisteme dayalı Demokratik Sosyalizm ve bunun kadın özgürlük çizgisinde ele alınması büyük bir heyecan yaratmaktadır. Bu paradigmanın toplumdaki tüm devrimci demokratik enerjiyi ortaya çıkaracağı ve alternatif sistemi yaratacağı inancı gelişmektedir. Bu açıdan 2020 yılında Önder Apo'nun düşüncelerinin yayılması ve halkların mücadelede böyle bir düşünceyle donanması özgürlük, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde yeni bir dönem başlatmıştır. Artık halkların ideolojik ve teorik olarak, alternatif sistem anlayışı olarak bir boşluk içinde olduğu söylenemez. Reel sosyalizmin yıkılışından sonraki ideolojik karmaşa, kapitalist modernite karşısında ideolojik olarak

dini savunacak ya da yok olacaktır. Kapitalizmin doğası da değiştirilemeyeceğine göre sorunların hiçbir sistem içi güç tarafından çözülmesi mümkün değildir. Liberalizmin hiçbir biçimi ve egemenlere hizmet eden mevcut zihniyet ve yapılanmada yapılacak kimi değişiklikler bu sistemi ayakta tutamaz. Bu açıdan kapitalist modernitenin sonu yaklaşmıştır. Eğer mücadele yol ve yöntemlerinde zenginlikler sağlanır ve mücadele süreklileştirilirse kapitalist modernitenin aşılma süreci hızlanır.

2020 yılında Önderliğin düşüncelerine ilgi artmıştır

2020 yılı aynı zamanda kapitalist moderniteye en sistematik, ideolojik, teorik, pratik ve toplumsal yapılanma alternatifleri olan Önderlik düşüncesinin daha fazla öğrenilmek istendiği ve yayıldığı yıl olmuştur. Kapitalist modernitenin krizi derinleşip çözüm üretmeyen karakteri anlaşıldıkça alternatif düşüncelere ilgi artmaktadır. Bunun başında da Önder Apo'nun Kadın Özgürlükçü Ekolojik Demokratik Toplum Paradigması gelmektedir. Bu çerçevede 2020 yılında Önderliğin düşüncelerine ilgi artmıştır. Bu paradigmanın kapitalist moderniteye alternatif olduğu giderek daha fazla görülmektedir. Özellikle dev-

etkisiz kalma dönemi son bulmuştur. Emekçiler, kadınlar, halklar ve tüm ezilen topluluklar tarihin en özgürlükçü ve demokratik düşünce gücüne sahip olmuşlardır. Düşüncede güçlü olanların her zaman kazandığı da tarihin ortaya koyduğu bir gerçeklik olmaktadır.

Önder Apo'yu esaret altına alarak partisinden, Kürt halkından, Ortadoğu halklarından koparmak isteyenler daha güçlü bir Önderlikle karşılaşmışlardır. Önderlik, insanlığın tüm düşünce birikimini ve direnişini tarihsel toplumsallığı içinde senteze kavuşturarak süzölmüş bal kıvamında tüm insanlığın önüne koymuştur. Aslında bu, İmralı sisteminin tarihi bir yenilgiye uğratılmasıdır. Bugün Önder Apo Kürdistan'da en başarılı ve kabul gören ideolojik sistem haline gelmiştir. Sadece Kürdistan için değil, Ortadoğu halkları açısından da Önder Apo en etkili önderlik konumundadır. Araplar da Önder Apo'yu kendi önderleri olarak görmeye başlamışlardır.

Önder Apo İmralı'da bir direniş abidesidir. Artık sadece Kürdistan'da değil, Ortadoğu'da da halklar Önderliğin düşünceleri ve kişiliği etrafında direnmek için bir araya gelmektedir. Direnenler Önder Apo'da aradıkları her şeyi bulmaktadırlar. Soykırımcı faşist sömürgecilik, her türlü saldırı ve bastırma hareketlerine rağmen sonuç alamıyorsa bunu en başta da sağlayan Önder Apo'nun toplumsallaşan düşünce gücüdür. Bu gerçeği en yakından hisseden

Türk devleti, Önderlik üzerinde ağır bir tecrit uygulamaktadır. Halkımızın sahiplenmesi, mücadelesi ve dünyada Önder Apo'nun etkisinin giderek artması sonucu CPT, İmralı'daki tecridin bir işkence sistemi olduğunu söylemek zorunda kalmıştır. Süren ağır tecrit İmralı'da büyük bir direnişin ve mücadelenin var olduğunu kanıttır. Nasıl ki, direnen halkımıza kapsamlı bir saldırı yürütülüyorsa, Özgürlük Hareketimiz çok yönlü saldırılarla tasfiye edilmek isteniyorsa, İmralı üzerinde de benzer bir baskı sürmektedir. Kürt'ü özgürlük ve demokrasi talepli kılan, örgütlü mücadeleye gücü haline getiren Önderliğe büyük bir düşmanlık beslenmekte, bu nedenle de dünya tarihinde görülmedik ağır bir tecrit uygulanmaktadır.

Artık Önder Apo'yu İmralı'ya sığdırmak mümkün değildir

Ancak AKP-MHP-Ergenekon ittifakı Önderlik üzerinde baskıyı artırdıkça, tecridi ağırlaştırdıkça Önder Apo'ya sahiplenme artmakta, özgürlüğü için mücadele dünyanın her tarafına yayılmaktadır. Başta İngiltere olmak üzere Avrupa'da emekçilerin Önder Apo'yu sahiplenmeleri, Önderliğe özgürlük kampanyasının Avrupa ve dünyada yaygınlaşması, uygulanan ağır tecride karşı verilmiş bir cevap olmaktadır. Artık Önder Apo'yu İmralı'ya sığdırmak mümkün değildir. Bugün Önder Apo da, düşünceleri de her yerdedir. Önder Apo düşünceleri ve duruşuyla özgürlüğün mekan sorunu olmadığını en çarpıcı biçimde kanıtlamış durumdadır. Bugün AKP-MHP-Ergenekon faşist ittifakını öfkeliendiren, Önder Apo'nun tüm dünyada gelişen bu gücü olmaktadır.

2020 yılı Kürt Özgürlük Hareketi açısından büyük bir mücadele yılı olarak geçmiştir. Özgürlük Mücadelesinin son yıllarda sağladığı büyük gelişmenin yarattığı etki ilk önce Türk devletinin, arkasından da kapitalist modernist güçlerin hedefi olmuştur. Türk devleti ve kapitalist modernist güçler Özgürlük Hareketimize yönelik saldırılarda KDP'yi de en kullanışlı araç olarak görmüşlerdir. Nasıl ki 1990'lı yıllarda Özgürlük Hareketimizin büyük gelişmesi karşısında Türk devleti çökme noktasına gelmiş; Ortadoğu'da uluslararası güçlerin işbirlikçi ayakları büyük zayıflama yaşamış ve bu durumdan PKK'nin yararlanacağı düşünüldükten Uluslararası Komplö gerçekleştirilmişse, son yıllarda da benzer bir uluslararası komplö planlanıp devreye konulmuştur. 1998-99 yılında Önder Apo hedeflenmişse bugün de Özgürlük Hareketimizin yönetimi hedeflenmiş bulunmaktadır. Kapitalist modernist güçler bir taraftan Önder Apo'nun yeni paradigmasını kendileri açısından tehlikeli gördükleri için, diğer yandan da bölge politikasında kullandıkları işbirlikçi güçlerin zayıflamasını engellemek için böyle bir komplö tezgahlamışlardır. Türk devletini hala bölgede kapitalist modernitenin jandarması olarak kullanmak ve bu temelde Suriye ve Irak başta olmak üzere Ortadoğu'yu şekillendirmek isterlerken; diğer taraftan Kürtler içinde gelişen özgürlükçü demokratik eğilimi bastırıp işbirlikçiliği ayakta tutmak ve güçlendirmek istemektedirler. Her ne kadar mevcut AKP iktidarından ve KDP yönetiminden rahatsızlıkları olsa da, bunları, kullanmaya elverişli bölgenin en işbirlikçi güçleri olarak görmeye devam etmektedirler. Trump'ın 4 yıllık iktidarı döneminde böyle bir politika yürütülmüştür.

ABD'nin Rojava'da devrimci güçleri

zayıflatmak için Türk devletini kullandığı açıktır. Efrin'de Rusya-TC anlaşması olsa da ABD Efrin'i TC'ye bırakma politikası yürütmüştür. Hatta Efrin işgalinden önce Rojava'da YPG ve QSD ile yaptığı görüşmede Efrin'deki Kürtleri çıkarın, başka bölgelere yerleştirin teklifinde bulunmuştur. Bu nedenle de Efrin işgal saldırısı karşısında hiçbir tepki göstermemiştir. ABD bu yönüyle kendi teklifini Rusya ve Türkiye ilişkileri üzerinden gerçekleştirmiştir. Bu teklif belki de Trump ve Rusya'nın Fırat'ın batısı ve doğusunu egemenlik alanları olarak paylaşmasının sonucudur. Ya da ABD, Efrin'de TC'nin ve çetelerin hakim olmasını sağlayıp, Halep ve Lazkiye'ye yönelik baskısını artırıp Su-

AKP-MHP faşizmi Türkiye'yi o kadar daraltmış ve sorunları ağırlaştırmıştır ki, böyle bir iktidarın alternatifi ancak radikal demokratik güçler olabilir.
Çünkü; sistem içi partilerin yeni Türkiye için ne projeleri ne de halkta heyecan yaratacak söylemleri vardır. AKP-MHP faşizminin saldırıları, içerde ve dışarda yarattığı sorunlar çözümün ancak radikal demokratik güçler tarafından sağlanacağını daha fazla gözler önüne sermiştir. Baskı ve zulmün ağırlığının ortaya çıkardığı gerçeklerin devrimci demokratik güçlere böyle bir yararının olacağı da açıktır. Tarih her zaman baskı ve zulmün arttığı, sorunların ağırlaştığı yer ve zamanlarda radikal çözümlerin alternatif haline geldiğini gösterir.

riye'yi şekillendirme politikasının parçası olarak böyle bir yaklaşım içinde olmuştur. Bir yönüyle de Özgürlük Hareketi'ne yönelik zayıflatma ve bu temelde komploju gerçekleştirmenin önemli bir adımı yapılmıştır.

KDP Türk devletinin istekleri doğrultusunda hareket etmektedir

Kürt Özgürlük Hareketi'ne yönelik komplonun örgütleyicisi, planlayıcısı ve koordinesi ABD'dir. 2018 6 Kasım'ında PKK Yürütme Komitesi'nden 3 arkadaşın aranmaları ve vurulması gerekenler listesine konulması, komplonun kim tarafından örgütlendirilip planlamaya ve koordineye kavuşturulduğunu ortaya koymaktadır. 6 Kasım 2018'de PKK, KCK ve HPG yönetimlerinin hedef alınması, topyekun bir tasfiye konseptinin en somut kanıtıdır. Bu tarihten sonra bu tasfiye konsepti daha açık biçimde kendini ortaya koymuştur. Uluslararası ve bölge güçleri bir olup sadece Kürt halkının değil, Ortadoğu halklarının özgürlük ve demokrasi umudunu yok etmek istiyorlar. Bu yönüyle PKK ve bu güçler şahsında yaşananlar, özgürlük ve demokrasi güçleri ile özgürlük ve demokrasi düşmanı güçleri arasındaki mücadeledir. Sadece Kürt halkı değil,

Ortadoğu halkları da artık baskı, zulüm ve sömürü düzeni altında yaşamak istemiyor. Bu nedenle her yerde ayağa kalkmış bulunmaktadır. İşte bu gerçeklik komplonun neden gerçekleştirilmek istendiğini ortaya koymaktadır. PKK'nin tasfiye edilmesiyle Kürt halkı başta olmak üzere halklar öncüsüz bırakılarak egemenlik altında tutulmak istenmektedir. Kürtler söz konusu olduğunda bu soykırım anlamına gelmektedir. Bu komplonun içinde KDP'nin bulunması, bu komplonun bir soykırım saldırısı olduğu gerçeğini değiştirmemektedir. Hatta soykırım saldırısının üstünü örten bir argüman olarak kullanıldığından soykırım daha da tehlikeli hale getirilmiş olmaktadır.

KDP politika, tutum ve pratik adımlarıyla bu Uluslararası Komplonun içindedir. Özgürlük Hareketi'nin tasfiyesinde aktif yer almaktadır. Medya Savunma Alanları, Rojava ve Şengal'e yönelik politik tutumları, sürekli PKK'yi suçlayan açıklamalarda bulunması; tüm açıklamalarıyla ABD ve Türk devletini Özgürlük Hareketi'ne yönelik saldırıya teşvik etmesi bu komplonun içinde istekli olarak yer aldığını göstermektedir. En kötüsü de, komplonun ve saldırıların meşruiyetini sağlama görevini üstlenmiş olmasıdır. Türk devletinin saldırısı ne-reye olursa derhal bu saldırıların nedeni olarak PKK'yi gösterip, Türk devletinin soykırımcı sömürgeci saldırılarına haklılık kazandırmaya çalışmaktadır. Böylece KDP, Kürt düşmanlığında öncü Türkiye'nin en temel destekçisi haline gelmiş bulunmaktadır. Türk devletinin saldırısının nedeni ve amaçları hakkında hiçbir söz etmemesi, PKK'yi suçlaması bunun kanıtıdır. Özcesi; KDP, Türk devletinin istekleri doğrultusunda hareket etmektedir. TC'nin amacının da sadece PKK'yi tasfiye etmek değil; PKK'nin tasfiyesi temelinde Kürt soykırımını gerçekleştirmeyi hedeflediği tartışmasız bir gerçekliktir.

KDP'nin 2020 baharında gerillanın üslendiği yerlere yakın askeri güç yığması da, bu komplonun adımları olarak gerçekleştirilmektedir. Qendil'deki gerilla üslenmelerinin içine yerleşmek anlamına gelen Zîne Wertê'ye askeri güç yığması, bunun en somut ve açık adımı olmuştur. Aslında bu güç kaydırması doğrudan çatışma yaratmak amaçlıydı. Ancak gerilla soğukkanlı davranmış, Kürt halkı da bu saldırıyı kabul etmemiştir. Türk devletini saldırtarak gerillayı savaşa içine çekmek istemiştir. Ancak Hareketimiz komplö gerçeğini teşhir etmek ve oyunları boşa çıkarmak için Türk devletinin saldırısı sonucu yaşanan şehadetleri Kürtlerin birliğine vesile yapmak istediğinden, bu saldırı boşa çıkarılarak karşılıksız bırakılmıştır. Ancak bizim makul yaklaşımlarımız ve örgütler arası sorun olmasının, yönündeki çabalarımız sonuçsuz kalmıştır. Aksine KDP, yapılan bir görüşmede tehdit ve şantajlara başvurmuştur. Bir komplö ve tasfiye konseptinin içinde olduklarından, tutumlarında ısrar etmeye devam etmişlerdir. Nitekim gerilla alanlarını kuşatma adımlarını sürüklemiştir ve yaygınlaştırmışlardır. Xînerê'de yapılan saldırıda komutanımız Agit Yoldaş ve Irak sınır birliklerinden bir komutan şehit düşmüştür. Tüm bunlar bir komplö ve bu çerçevede yapılan planlamalar sonucu gerçekleşmiştir.

TC'nin Heftanin'e yönelik işgal saldırısı Özgürlük Hareketi'ne yönelik komplö ve tasfiye saldırısının daha da genişletilmesini ifade ediyordu. Açıkça gerilla tamamen kuşatılarak ezilmek hedeflenmişti. ABD-TC-KDP'nin içinde olduğu tasfiye konseptine Irak da eklenmek istendi. KDP, sınırlarını korusun, diyerek Irak'ın bu kuşatmaya dahil olmasını dayattı. Nitekim Irak sınır birlikleri

harekete geçti, onları perde olarak kullanan KDP'nin özel kuvvetleri de gerilla alanlarının önemli noktalarına yanaştı. Birçok yere yeni askeri güçler yığdı. KDP bir taraftan askeri güç yığarken diğer taraftan parlamentodan karar çıkarıp bu komplonun kapsamlı saldırı ayağını meşrulaştırmak istedi. Gerillanın köylüleri köylere koymadığı yalanını, diğer taraftan PKK'nin Başurê Kurdistan statüsünü kabul etmediği ve zarar verdiği propagandasını yaparak bu amaçlarını ortaya koydular. Ancak bir taraftan gerillanın büyük direnişi, diğer taraftan Kürt kamuoyunun bu propagandaların komploju maskeleyerek amaçlı yapıldığını görmesi, oyunları bozmuştur.

Gerillanın direnişi fedaice olmuş soykırımcı sömürgeci güçlere önemli darbeler vurmuştur

ABD-TC-KDP ittifakının saldırısı PKK'yi etkisizleştirme amaçlıdır. TC ve KDP, PKK'yi tasfiye etmeyi hedeflerken, ABD ise PKK'nin Kürdistan'ın tüm parçalarında ortaya çıkardığı kazanımları kendi kontrolüne alıp bölgedeki çıkarları için kullanmak istemektedir. Bunun için de Medya Savunma Alanları'nda gerillayı tümünden sökmeyi hedeflemişlerdir. ABD için Türk devletinin Kürtlere soykırım politikası uygulaması, Kürtlerin

Suriye'de savaş bitmemiştir. Erken çözüm de, erken iktidar hastalığı da tehlikelidir. Çünkü; ABD ve Rusya'nın Rojava Devrimi ve Kuzey-Doğu Suriye yönetimi üzerindeki hesapları, oyunları süreceği gibi, TC ve KDP'nin bu devrime düşmanlığı ve saldırıları da son bulmayacaktır. Zaten 2020 yılındaki siyasi ve askeri durum 2021'de Rojava'da daha yoğun ve kapsamlı savaşlar yaşanabileceğini göstermektedir. Her ne kadar Biden'ın politikasında kısmi değişiklikler olsa da ABD politikasının özde değişmeyeceği görülmelidir. Türk devleti bunu görerek sürekli, 'ABD ile ortak çıkarımız var, ABD'nin bize ihtiyacı var' diyerek kendilerine PKK düşmanlığında destek verilmesi çağrısı yapmaktadırlar.

soykırıma uğratılması önemli değildir. Kapitalist modernitenin en has temsilcisi olarak sadece ve sadece maddi çıkarlarını düşünmektedir. Bu politikada ahlak, vicdan, hak, adalet yoktur; insanlığın hiçbir değeri yoktur. Önder Apo buna, buz gibi soğuk çıkarlar zihniyeti, demiştir. ABD, Türkiye'yi bölgedeki çıkarları doğrultusunda kullanmak isterken, Türkiye ise kendini pazarlayıp, satıp kullandırma temelinde Kürtleri soykırıma uğratmak istemektedir. KDP ise PKK zayıflarsa PKK'nin yarattığı değerlerin üzerine konacağı ya da PKK'nin tasfiyesi karşılığında kendisinin birkaç şehir üzerinde egemenlik kur-

masının kabul edileceği gibi tarihi bir gafletle bu komplonun içinde yer almaktadır. Kürt birliği temelinde tüm Kürtlerin kazanması gibi bir anlayıştan uzak, birkaç şehirde tek başına hakim olma anlayışı KDP'yi böyle bir gaflet içine sürüklemektedir.

ABD'nin koordinatörlüğünü yaptığı bu tasfiye konsepti doğrultusunda Türk devleti hem Bakurê Kurdistan'da hem de Medya Savunma Alanları'nda saldırılarını aralıksız sürdürmüştür. Kullandığı tüm tekniklere ve dayandığı işbirlikçilere rağmen hem Medya Savunma Alanları'nda hem de Bakurê Kurdistan'da gerillanın direnişi fedaice olmuş, soykırımcı sömürgeci güçlere önemli darbeler vurmuştur. Bakur'da halk üzerinde görülmedik baskılar yapılmasına rağmen halk direnişini kesintisiz sürdürmüştür. Tüm bu direnişler Türkiye'yi hem iç hem dış politikada çıkmaza sokmuştur. İçerde ve dışarda yaşadığı çelişki ve çatışmalar kesinlikle Özgürlük Hareketimizin direnişinin sonucudur. Saldırıları ve tasfiye politikası sonuç almadıkça içte ve dışta çıkmazı daha da derinleşmektedir. İçerde ve dışarda her güce sadece ve sadece Kürt karşıtı politikalar dayatmaktadır. Verilen desteklere rağmen sonuç alamayınca daha fazla destek istemekte, her şeyin kendi istediği gibi olmasını dayatmakta, bu da ister istemez çelişki, kutuplaşma ve çatışma durumu ortaya çıkarmaktadır. AKP iktidarının sonunu getiren direnişimizin yarattığı sonuçlar olmuştur. Zorluklar ne olursa olsun, direnişin kazandığı bir daha görülmüştür.

Şu açıktır ki; 2020 yılında ABD ve KDP'nin desteği ile kendini ayakta tutmaya çalışan AKP-MHP ittifakı 2021'de hem gerilla hem de halkın direnişi karşısında daha da zorlanacaktır. Zaten izlediği politikaların Türkiye dahil hiçbir güce fayda getirmediği görülmüştür. Herhalde Trump yönetiminden aldığı desteği Biden yönetiminden alamayacaktır. Yine Avrupa ile sorunlar yaşayacaklardır. Bu, AKP iktidarının sonunun geldiğini göstermektedir. Öyle şantaj yaptığı gibi ABD ve Avrupa'dan kopup Rusya ile ittifak kurması söz konusu değildir. Çünkü; tarihi olarak birçok alanda çekişme ve çatışma içinde olan bu iki gücün çıkarlarını ortaklaştırmak mümkün değildir. Zaten bunu bildiklerinden şimdi reform ya da ortak çıkarlardan söz ederek ABD ve AB ile ilişkilerini düzeltme arayışına girmişlerdir. Bu mevcut iktidar denkleminin değişmesini getirir ki, bu da AKP iktidarını ayakta tutamaz. Zaten AKP'de yaşanan kopmalar, AKP'de bir gelecek görülmemesi sonucudur.

Şu açıktır ki; gerilla silah teknolojisinde yaşanan gelişmelere karşı yeni tarz, taktik, yöntem, teknik geliştirerek etkinliğini giderek artıracaktır. Çünkü; tüm saldırılara rağmen tüm eyaletlerdeki üslenme alanlarını koruyan gerilla, önümüzdeki dönemde yaşadığı değişim-dönüşüm ve yeniden yapılanmayla etkinliğini daha fazla artıracaktır. AKP-MHP faşist iktidarının yaşadığı siyasi çıkmazı daha fazla derinleştirerek yıkılmasında önemli bir rol oynayacaktır. Kürt halkının özgürlük tutkusu sürdüğü müddetçe, hiçbir güç gerillanın mücadelesinin önüne geçemez. Kaldı ki, silah üstünlüğü, halkların mücadelesinde sonuç belirleyici bir etken değildir. Vietnam karşısında ABD'nin yenilgisi bunun en önemli kanıtıdır. Roma'yı da elinde hiçbir teknik olmayan halklar ve kavimler yıkmıştır. Halkların özgürlük iradesi, gücü ve mücadelesi taktik ve tarzla buluşturulduğunda, karşısında yenemeyeceği hiçbir güç yoktur. Yeter ki bu mücadele haklı ve geleceği temsil eden bir davaya dayansın.

Trump'ın geldiği durum ortadayken AKP-MHP-Ergenekon'un geleceği daha da trajik olacaktır

Bakurê Kurdistan ve Türkiye'de, Türk devletinin Kürt halkına ve demokrasi güçlerine yönelik yürüttüğü baskılar, bu iktidarın toplumda daha fazla tecrit olmasına ve daralmasına yol açmıştır. Saldırıların yoğunluğu ve kapsamı, radikal demokrasi güçlerinin ittifakını genişletmesi ve daha etkin hale gelmesini sağlayacaktır. AKP-MHP faşizmi Türkiye'yi o kadar daraltmış ve sorunları ağırlaştırmıştır ki, böyle bir iktidarın alternatifi ancak radikal demokratik güçler tarafından sağlanacağını daha fazla gözler önüne sermiştir. Baskı ve zulmün ağırlığının ortaya çıkardığı gerçeklerin devrimci demokratik güçlere böyle bir yararının olacağı da açıktır. Tarih her zaman baskı ve zulmün arttığı, sorunların ağırlaştığı yer ve zamanlarda radikal çözümlerin alternatif haline geldiğini gösterir. AKP-MHP iktidarının politikaları, devrimci demokratik güçlerin rol oynayabileceği önemli bir zemin ve fırsat açığa çıkarmıştır. Çünkü; mevcut iç ve dış sorunları sistem içi güçlerin çözme imkanı yoktur. Aslında şimdi ortada AKP-MHP-Ergenekon iktidarı ile radikal demokratik güçler kalmıştır. Son zamanlarda HDP ve diğer demokrasi güçlerine saldırının artması, bu gerçeğin ifadesidir. Eğer radikal demokrasi güçleri bu zulüm karşısında direnir, yılmayacaklarını gösterir, daha geniş bir demokrasi ittifakı ile mücadele yürütürlerse, bu iktidarın ömrü çok kısılır. Türkiye'nin geleceğinde başat rolü radikal demokrasi güçleri oynar.

Bu iktidarın seçime gitmesi beklenmemelidir. Ya seçim yapmaz, yaptığı da bu demokratik bir seçim olmaz. Bu iktidar kaybedeceği bir seçime girmez. Eğer seçime giriyorsa o zaman iktidarını sürdürmeye yönelik bir seçim biçimi ve planlaması yapılmıştır. Bu açıdan demokrasi güçleri ve toplum, seçime gideceği beklentisine girmeden mücadeleyi yükseltmelidir.

Radikal demokratik güçlerin siyaset okumasında yanlışlıklar vardır. Onlar da modernizmin pozitivist ve olgucu yaklaşımından etkilenmişlerdir. Olay ve olgulara bu çerçevede yaklaşım vardır. Zaten kapitalist modernist güçler muhaliflerini bir de bu zihniyetiyle kontrol altında tutmakta; ömrünü uzatmaktadır. Eğer iktidar güçlerinin ellerindeki imkan ve baskı araçlarına bakarak olayları değerlendirmez; toplum gerçeğini ve tüm toplumsal sorunları tarihi toplumsal gerçeklik ve özgürlük sosyolojisine göre ele alırlarsa kendilerindeki muazzam gücü görürler. Türkiye, Kürdistan ve Ortadoğu'nun en temel gücü olarak rollerini aktif, cesaretle ve hamlecî düzeyde oynarlar. Devrimci demokratik güçler için büyük kazanma imkanları vardır. Yeter ki, bakışlarını değiştirip özgüvenle mücadeleye atılsınlar. Eğer bu yaklaşım içinde olurlarsa hem en geniş demokrasi ittifakına ulaşırlar hem de mücadeleleri etkin hale gelerek sonuç alırlar.

Türk devleti her ne kadar kendini güçlü göstererek her yere saldırırsa da, işgal hareketleri yürütse de mücadele edildiği takdirde bu saldırgan sistem yenilgiyi tadacaktır. İmparatorluk zamanı da, askeri güçle işgaller zamanı da, ulus devletler zamanı da geçmiştir. Şimdiki zamanda güç kaynağı demokratikleşme, Demokratik Ulus ve bu

temelde diğer halklar ve ülkelerle demokratik birlikler kurmaktır. Bunun dışında güç olma arayışları kesinlikle tarihin akışına terstir ve kaybetmeye mahkumdur. Ancak demokratik zihniyete sahip olmayanlar, eski alışkanlıklar ve düşünce kodlamalarıyla, saldırılarla hakim olmada ısrar edeceklerdir. Ancak karşısında direnen güçleri bulduğunda başarısız kalacakları kesindir. Türk devleti bugün 'Kızıl Elma' diyor, 'Turan' diyor, 'Misak-ı Milli' diyor, 'eski ata toprakları' diyor. Tüm bunları da askeri gücü ve jeopolitik konumuyla elde edeceğini söylüyor. Ne var ki, bu yanlış bir tarih okumasıdır. Geçmişin retoriği ile yaşamaktır. Yeni Osmanlı hayali kurmak onlar için iyi olabilir. Ancak bugünkü zihniyet ve politikalar, Osmanlı'nın dayandığı dinamikler ve ilişkilerin çok gerisinde bir zihniyet ve ilişki biçimine sahip olduğundan Donkişot misali bir savaş tarzı olmaktadır. Donkişot'un hayalleri güzeldi, eski toplumun güzel yanlarına özlem vardı; TC ise eski ve yenin tüm güzel yanlarını bir tarafa itip sadece zorbanın çirkin yüzüyle kendine hedefler koy-

**Kürdistan ve Ortadoğu'da
Üçüncü Dünya Savaşı
koşullarında özgürlük ve
demokrasi güçleri ile özgürlük ve
demokrasi düşmanları arasındaki
mücadele kritik bir aşamaya
gelmiştir. Tarihi gelişmelerin
hızlanacağı ve büyük kazanımlar
ortaya çıkaracağı bir momentte
bulunmaktayız. Önder Apo'nun
yaradılış anları dediği küçük
dokunuşların büyük kazanımları
ortaya çıkaracağı bir dönemde bu
hamleyi süreklileştirme ve
mücadeleyi yükseltmede ısrarlı
olduğumuzda kesinlikle
kazanacağımız açıktır.
Düşmanlarımızın bu düzeyde
saldırması kaybetmemek içindir.
Ancak korkunun ecele faydası
yoktur.**

maktadır. Kapitalist modernist güçler, beslendiği ağa babaları büyük bir kriz yaşarken mevcut iktidarla TC'nin ulaşacağı bir menzile yoktur. AKP-MHP-Ergenekon iktidarının dayandığı Trump, iktidarını kaybetmiştir. Elinde kılıcı, güzü ve her türlü tekniği ile dünyaya ve kendi toplumuna meydan okuyan Trump'ın geldiği durum ortadayken AKP-MHP-Ergenekon'un geleceği daha da trajik olacaktır.

AKP-MHP-Ergenekon iktidarının ABD ve KDP ile ittifak içinde yöneldiği bir alan da Rojava, Kuzey-Dogu Suriye ve Suriye olmuştur. ABD, Türkiye'ye dayanarak Suriye'yi şekillendirmek isterken, KDP de Türkiye desteği ile Rojava Devrimi'nin boğulacağı ve sınırındaki petrol bölgesinin kendisine bırakılacağı hesabıyla hareket etmektedir. ABD, bir taraftan Türkiye, bir taraftan da KDP baskısıyla Rojava Devrimi'ni rayından saptırıp teslim alarak kendi amacı doğrultusunda kullanma politikası yürütmüştür. Trump yönetimi bu yönüyle Rojava Devrimi'ne düşmanlık yapmıştır. Suriye özel temsilcisi Jeffrey ise Türkiye ve KDP ile ilişki içinde Ro-

java Devrimi'ni tasfiye etme çalışması yürütmüştür. Serêkaniyê ve Girê Spî işgalleri bu üç gücün ortaklığıyla gerçekleşmiştir. Aslında Rusya da bu durumdan faydalanarak Suriye'de etkisini artırmaya çalışmıştır. ABD ve Rusya'nın Türkiye'yi kullanarak amaçlarına ulaşmaya çalışmaları nasıl bir Kürt düşmanlığı ve komplosuyla karşı karşıya olduğumuzu göstermektedir. Bu duruma yol açan da, Rojava devrimcileri içinde var olan, diplomasiyle bazı şeylerin kurtarılabilmesiyle gafilte ve yanlısıdır. Bu gafilte, direnişte zayıflıklara yol açmış ve bazı mevzilerin kaybedilmesiyle sonuçlanmıştır. Rojava devrimci güçleri de bu yaşananlarla birlikte direnişin halkların ve dünya demokratik kamuoyunun desteğine dayanmadan başarı kazanamayacağını, mevzilerin korunamayacağını ve kazanımların geliştirilip güvenceye alınamayacağını görmüşlerdir. Öte yandan direnişin doğru ele alınmaması da olumsuzluklar ortaya çıkarmıştır. Direnişin sadece silahlı güçlerle kazanılacağı yanlısı da ciddi zayıflıklara yol açmıştır. Bizzat halkın silahlı ve silahsız içinde olacağı Savaşan Halk Gerçeği ile direnilmesi ve sonuç alınması konusunda yaşanan yetersizlikler de görülmüştür.

Suriye'de savaş bitmemiştir. Erken çözüm de, erken iktidar hastalığı da

tehlikelidir. Çünkü; ABD ve Rusya'nın Rojava Devrimi ve Kuzey-Dogu Suriye yönetimi üzerindeki hesapları, oyunları süreceği gibi, TC ve KDP'nin bu devrimci düşmanlığı ve saldırıları da son bulmayacaktır. Zaten 2020 yılındaki siyasi ve askeri durum 2021'de Rojava'da daha yoğun ve kapsamlı savaşlar yaşanabileceğini göstermektedir. Her ne kadar Biden'ın politikasında kısmi değişiklikler olsa da ABD politikasının özde değişmeyeceği görülmelidir. Türk devleti bunu görerek sürekli, 'ABD ile ortak çıkarımız var, ABD'nin bize ihtiyacı var' diyerek kendilerine PKK düşmanlığında destek verilmesi çağrısı yapmaktadırlar.

Rusya ve Suriye de, ABD-TC ve KDP saldırılarını görerek Rojava Devrimi ve Kuzey-Dogu Suriye Özerk Yönetimi'nin üzerinde baskı, tehdit ve şantajlarını sürdürmektedir. Bu açıdan sadece ABD-TC ve KDP ittifakı değil, Rusya ve Suriye'nin dayatmaları, oyunları ve saldırılarına karşı hazırlıklı olmak önemlidir. Zaten ABD-TC-KDP oyunlarına ve saldırılarına karşı hazırlıklı olunursa Rusya ve Rejimin dayatmalarını püskürtmek daha kolay olur. Çünkü onlar da, karşıt olduğunu söyledikleri ABD-TC-KDP ittifakı ve saldırılarına dayanarak etki alanlarını genişletmek istemektedirler.

ENKS demokratik sistemde yer almayı değil, demokratik sistemi tasfiyeji amaçlamaktadır

Kuşkusuz biz de başından itibaren Kürtler arası ilişkiye önem verdik. Çeşitli Kürt çevrelerinin Türk devleti tarafından kullanılmasının önüne geçilmesini önemli gördük. Ancak ENKS gibi KDP etkisindeki güçler, Rojava Devrimi ile uzlaşmayı değil, tasfiye etmeyi tercih ettiler. Bu nedenle TC ve Kürt düşmanı çetelerle birlikte hareket ettiler. Efrîn işgalini desteklediler. Serêkaniyê ve Girê Spî işgalinde yer almak istediklerini açıkça ilan ettiler. Ancak ABD, TC ve KDP, daha sonra kullanmak açısından bunları Serêkaniyê işgaline doğrudan katmadılar. Bunların işgali meşrulaştırma tutumlarını bu aşamada yeterli gördüler. Zaten KDP'nin Başurê Kurdistan'a sınır petrol bölgeleri dışında Rojava'yı Türkiye'ye, çetelere ve Suriye'ye bırakma yaklaşımı bulunmaktadır. KDP'nin düşündüğü Suriye'deki Kürtlerin özgürlüğü değildir. Eğer sınırındaki petrol alanları kendilerine bırakılırsa Rojavayê Kurdistan'ın, diğer bölgelerdeki Kürtlerin ezilmesi, sürülmesi ve soykırıma uğratılmasına karşı bir tutumu olmayacaktır.

Suriye'de Rojava devrimcileriyle ENKS görüşmelerinin koordinasyonunu ABD yapmıştır. Zamanla daha iyi anlaşılacaktır ki; Rojava'da Kürtlerin uzlaşması ve birliğine dayanan bir Rojava ve Kuzey-Dogu Suriye amaçlanmıyor. İlk önce ENKS'nin her şeye ortak edilmesi, sonrasında da devrimin tasfiye edilmesi amaçlanmıştır. Büyük bir halk devriminin olduğu Rojava'da, başta kadınlar olmak üzere halk dışlanmak isteniyor. Devrimin demokratik karakteri tasfiye edilip birilerinin iktidar ve yönetim yapıldığı bir Rojava hedefleniyor. Açıkça halkın güç olduğu demokratik devrim düşmanlığı yapılmaktadır. Demokratik devrimin tasfiyesi, yani ezilmesi dayatılmaktadır. Kürtlerin birliği ve yönetime katılması kabul edilir; ancak bu örtü altında demokratik devrimin tasfiyesini başta kadınlar olmak üzere Rojava halkının kabul etmesi mümkün değildir. Kadın Devrimi olarak gelişen bir devrimde yeniden erkek egemenlikli sistemi hakim kılmak, tarihin en büyük karşı devrimciliği olmaktadır.

ENKS'nin, KDP ve TC desteğiyle yaptığı dayatmalar sonucu görüşmelerin tıkandığı açıklanmıştır. Çünkü ENKS, demokratik sistemde yer almayı değil, bu demokratik sistemi tasfiyeji amaçlamaktadır. Aslında Başurê Kurdistan'da her türlü krize neden olan yozlaşma

ve çürüme yaratan merkezîyetçi erkek egemenlikli iktidar ve yönetim anlayışı Rojava'ya da dayatılmaktadır. Demokratik sistem temelinde kendilerine gösterilen pozitif ayrımcılığı kabul etme yerine, yarı yarıya ortak ve hakim olma anlayışları vardır. Bunun için de demokratik sistemin dağıtılması, kadınların ve halkın demokratik mevzilerinin yıkılmasını istiyorlar. Hatta şimdiye kadar dışarda eğitilmiş, beslenmiş ve devrim düşmanlığı yapan, pêşmerge kavramıyla uzaktan yakından ilgisi olmayan askeri bir kontra güç devrime dayatılmaya çalışılmaktadır. Uzlaşma değil dayatmalar yapılmış, çok esnek ve makul yaklaşan Rojava devrimci güçleri de görüşmelerin ENKS dayatmalarıyla tıkandığını açıklamıştır. ENKS öyle ki, Suriye rejiminin eğitim sistemi ve müfredatını savunacak kadar devrim düşmanlığı yapmıştır. Kürtler kendi eğitim sistemini yaratmışlar diyerek heyecan duyacağına, bu eğitim sisteminin yıkılmasını da hedeflemişlerdir.

Kuşkusuz devrime her zaman düşmanlıklar olur. Bu düşmanlıklar niye oluyor denilemez. Özgürlükçü demokratik zihniyet, yapılanma ve yeni yaşam anlayışında ısrar edildikçe bu saldırılar olur. Önemli olan örgütlü toplumla, yaşamın tüm boyutlarında gerçekleştirecek toplumsal inşa ile devrimin te-

melini güçlendirip her türlü saldırıya karşı direnmektir. Rojava'da bu yönlü önemli gelişmeler olsa da hala ciddi eksiklik ve yetersizlikler bulunmaktadır. Zaman, devrimci tarzda kullanılmamaktadır. Ortaya çıkan koşullar daha büyük gelişmeler yaratma imkanı verirken, yetinmeci, vasat yaklaşım ve çabalarla bu fırsat kullanılmamaktadır. Devrimi güçlendirecek zemin ve imkanlar çarçur edilmektedir. Bu açıdan başta devrimin öncü güçleri kadın ve gençlik olmak üzere tüm toplumun erkeken iktidar ve erken çözüm anlayışlarını aşarak, devrimin heyecan ve coşkusu ile toplumsal yaşamın her boyutunda bir inşa hamlesi yapmaları gerekir. Kuşkusuz devrime yönelik tehlikeler yakın olduğundan, en başta da Savaşan Halk Gerçeği'ne uygun bir özsavunma ve toplumsal inşa çalışması yürütmek gerekmektedir. Ancak bu temelde yeni dönem karşılanabilir.

Devrime yönelik sadece askeri değil, ideolojik ve örgütsel saldırılar da yapılmaktadır. Askeri ve siyasi saldırılar da, bu yönlü yapılan saldırıların yarattığı zayıflıklar üzerinden gerçekleşmektedir. Bu açıdan ideolojik ve örgütsel saldırılara karşı etkili bir mücadele yürütmek ve örgütlü topluma dayalı inşayı gerçekleştirmek çok önemlidir. Rojava devrimcilerinin ve Önderliğin eğitimini-

den geçmiş halkımızın bu gerçeğin bilincinde olduğuna, geçmişteki zayıflıkları gidererek her türlü saldırıya karşı güçlü bir direniş göstererek devrimi koruyacaklarına, Suriye'nin ve Ortadoğu'nun demokratikleşmesinin temeli haline getireceklerine inanıyoruz.

Êzidi halkının özerk yaşamını kabul etmeyenlerin DAİŞ'ten hiçbir farkı yoktur

2020 yılında Şengal ve Mexmûr'daki Şehit Rûstem Cûdî Kampı'na da ağır saldırılar yapılmıştır. Bu saldırılar da Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye konsepti çerçevesinde yürütülmüştür. Zaten ABD bu saldırının arkasında olduğunu açıkça itiraf etmiştir. Türkiye, Irak ve KDP birlikte Şengal sorununu çözsün, diyerek TC ile nasıl bir ilişki içinde olduğunu da ortaya koymuştur. Devletleri gözetim uluslararası hukukta bile Türk devletinin isminin anılmaması gereken bir yere Türk devletini sokuşturmak, bu gerçekliği gözler önüne sermiştir. Türk devletinin Şengal'e yönelik hava

tur. Dün DAİŞ'in yaptığını şimdi ABD-Irak-KDP ve TC yapmaktadır. Mazlumun sesinin değil, zalimin bağırp çağırmasının duyulduğu çirkin bir gerçeklikle karşı karşıyayız.

Irak ve KDP arasındaki anlaşmayı isteyen, dayatan ve yaptıran TC'dir. Belki Irak böyle bir anlaşmayı kabul etmeyebilirdi. Ancak ABD de böyle olmasını isteyince, Irak da böyle bir anlaşmayı kabul etmiş ve uygulamaya koymuştur. Irak bu plan çerçevesinde attığı adımlarla TC'nin askeri rolünü oynamaktadır. Çünkü; Şengal'deki özerk yönetimin ve özsavunmanın tasfiyesini Türkiye ve KDP istemektedir.

Şengal'de Êzidî halkı 6 yıldan fazladır zorluklar içinde yaşamı örgütlemiştir. Yine Şengal'e geri dönenlere imkanları dahilinde destek vermektedirler. Şengal'e dönüşün engellendiği de bir yalan ve kara propagandadır. Şengal'e geri dönecek olanları da DAİŞ'in soykırımından, zulmünden kurtarınlar, HPG-YJA STAR gerillaları, YPG-YPJ savaşçıları olmuştur. Bu nedenle geri dönenlerin kabul edilmemesi söz konusu olamaz. Kuşkusuz şu anda Şengal'de olanlar topraklarını terk etmeyerek tarihi bir onur kazanmışlardır. Bunu da tüm Êzidîlerin Şengal'de yaşayarak Êzidîliğin var olması için yapmışlardır. Şengal aleyhine yapılan tüm kara propagandalar Türk devleti ve KDP kaynaklıdır. Gerçekle hiçbir alakası yoktur. BM kurumları da tümünden

yaşadıklarını unutmak tüm vicdanları kurutur, insanlığı bitirir. Êzidîler ve insanlık bitmemek için, onların anısına özgür ve özerk Êzidîxan'ı yaratma sorumluluğu vardır. Biz Êzidîler için yeni bir tarih başladığına ve direneceklerine inanıyoruz. Önder Apo da Êzidîlerin özerk olmasını ve bu temelde binlerce yıllık acı ve zulmün böyle anlamlandırılmasını arzulamaktadır.

Şehit Rûstem Cûdî Kampı'ndaki hal-kıyma yapılan zulüm ve kuşatma da Şengal'e yapıldan az değildir. Kürtlerin yaşadığı bir mülteci kampı Türk devleti istiyor diye kuşatılmakta, aç ve susuz bırakılmak istenmektedir. Hastalar ölüme terk edilmektedir. Bir mülteci kampına yönelik yapılan bu baskı, zulüm, şantaj ve tehdit politikası uygulayıcıların karakterini ortaya koymaktadır. Düşmanın düşmanına yapmayacağı kötülükleri, bir Kürt gücünün Kürtlere yapmasını da tarih yazacaktır. Belki anlam verilemeyecektir ama yaşanmış olan ve hala yaşatılan bir gerçeklik vardır. Kürdistan'ın, Kürtlüğün merkezi olan Botanlılara bu yaşatılanlar, KDP'nin Türk devleti tarafından ne duruma düşürüldüğünü göstermektedir. 2014'te Hewlêr kapısını tutan ve DAİŞ işgalini engelleyen Mexmûr'deki halk, şimdi Hewlêr yönetimi tarafından ağır bir baskı ve ambargo altında tutulmaktadır. Türk devletinin Bakurê Kurdistan'da yaptığı ajanlaştırma ve Kürt'ü Kürt'e ihanet ettirme politikası ve uygulamasını KDP de Mexmûr'daki

teği temelinde Özgürlük Hareketi'ni her yerde tasfiye etmek istemektedirler. Kuşkusuz ABD, PKK'nin Önder Apo çizgisinde hareket etmesini kabul etmemekte, bu çizgiyi kapitalist modernite sistemi için tehlike görmektedir. Ancak soğuk savaş döneminin bitmesi, böyle cepheden ve doğrudan saldırıları gerektirmezken; ABD'nin Soğuk Savaş dönemindeki gibi hareket etmesi, KDP ve TC'nin kışkırtmalarıyla da bağlantılıdır. Kürt Özgürlük Hareketi artık soğuk savaş döneminde olduğu gibi sistemler arasında katı duvarlar örme ve cepheden düşmanlık yapma yerine demokratik zeminde, ideolojik ve siyasi mücadeleyi tercih eden bir siyasi mücadele tarzını benimsemiş bulunmaktadır. ABD ile doğrudan savaşma ve/veya soğuk savaş döneminde yapılanlar gibi ABD karşıtı cepheye katılma gibi bir yaklaşımı ve politikası yoktur. Ancak kapitalist moderniteye karşı demokratik zeminlerde ideolojik mücadele sürdürme ve alternatif sistem olma iddiasındadır.

Kuşkusuz Trump zamanında İran'a karşı sert politika yürütülmüştür. Nükleer silah anlaşmasından çekilerek, tüm Ortadoğu'da İran'ı geriletme savaşı içine girmiştir. Kasım Süleymani suikastı ile bu savaş yeni bir boyuta taşınmıştır. Bu suikast ardından ABD ile İran arasındaki savaş kapsamlı bir boyuta ulaşmasa da, süreklileşeceğini göstermiştir.

Kasım Süleymani suikastından sonra mücadelenin yoğunlaştığını söyleye-

bir halka ve yarım asırlık bir mücadeleye dayandığını, tasfiye etmek isteyenlerin tasfiye olacaklarını bir daha göstermiştir. Türk devleti tarihinin en ağır krizine girmiştir. Pusulasını şaşırması bir biçimde yalpalamakta ve çarpacağı bir yere doğru sürüklenmektedir. Kapitalist modernite bir çıkmazı yaşarken Özgürlük Hareketimiz insanlığı çıkmazdan kurtaracak kutsal bir mücadele içindedir. İnsanlığa yol gösteren bir düşünce gücü ve halk olarak tarihteki yerimizi alacağımıza kuşku yoktur. Zorluklar fazladır, saldırılar fazladır ancak kazanma imkanları ise her gün daha fazla artmaktadır. Tabii ki pozitivist, olgucu gözle değil, tarihi toplumsallığın gönül gözü ile bakanlar için gerçeklik böyledir.

Özgürlük Hareketimiz baharda başlatmak istediği hamleyi Koronavirüs nedeniyle ertelemek zorunda kalmıştı. Koronavirüs ortaya çıktığı ilk dönemdeki bulanık ortam netleştirilip, Koronavirüs gerçeği ve bunun egemenler tarafından nasıl kullanıldığı netleşince 12 Eylül 2020 tarihinde 'Tecride, Faşizme, İşgale Son; Özgürlüğü Sağlama Zamanı' Hamlesini başlattık. Türkiye'deki ve Ortadoğu'daki devrimci demokratik güçlere saldırıyı hedefleyen 12 Eylül askeri faşist darbesinin yıl dönümünde bu hamleyi başlatmak, sadece Bakurê Kurdistan'da değil, tüm Ortadoğu'da Kürt düşmanlığı ve demokrasi düşmanlığında öncü olan Türk devleti ve işbirlikçilerini yenilgiye uğratabilecek bir devrimci demokratik bir hamle olmasındandır. Tecridi, faşizmi, işgalleri sonlandırmayı amaçlayan bu hamle ile faşizmi yenilgiye uğratmayı ve Önderliğimizin fiziki özgürlüğünü sağlamayı hedefledik. En keskin mücadele olarak da işgalleri sonlandırmayı, özgürlük güçlerinin önüne koyduk. Kürdistan'ın dört parçası ve yurt dışında aynı anda, ortak amaca yönelik bu hamlemiz, mücadelemizin tüm potansiyelini ve gücünü harekete geçiren bir etkide bulunmuştur. Kürdistan'ın dört parçasının ortak bir hamlede bulunması, ulusal birlik anlayışı ve sorunların bütünlüklü ele alınması açısından da önemli olmuştur. Kürdistan'ın tüm parçalarında yürütülen özgürlük mücadelesindeki en büyük eksiklik, yanlışlık ve zaaf; Kürdistan'da özgür ve demokratik yaşamın ancak bütünlüklü ele alındığında gerçekleşeceği bilincinin zayıflığıdır. Bu hamle, bu zayıflığı gidermede de önemli bir rol oynayacaktır.

Kürdistan ve Ortadoğu'da Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında özgürlük ve demokrasi güçleri ile özgürlük ve demokrasi düşmanları arasındaki mücadele kritik bir aşamaya gelmiştir. Tarihi gelişmelerin hızlanacağı ve büyük kazanımların ortaya çıkacağı bir momentte bulunmaktayız. Önder Apo'nun, 'Yaradılış anları' dediği, küçük dokunuşların büyük kazanımları ortaya çıkaracağı bir dönemde, bu hamleyi süreklileştirerek ve mücadeleyi yükseltmede ısrarlı olduğumuzda kesinlikle kazanacağımız açıktır. Düşmanlarımızın bu düzeyde saldırması, kaybetmemek içindir. Ancak korkunun ecele faydası yoktur. Devrimci bakıştan kopmadan mücadele ettiğimizde kesinlikle kaybedecekler; Kürdistan ve Ortadoğu'da yeni bir özgür ve demokratik yaşam tarihi başlayacaktır. Tabii ki bu hamlenin ve mücadelenin taçlanması Önder Apo'nun fiziki özgürlüğü ile gerçekleşecek, bu da Kürdistan ve Ortadoğu halklarının özgür ve demokratik yaşamı olacaktır.

Bu temelde mücadele eden tüm güçlere 2021 yılında başarılar diliyor, 2021 yılının Özgür Önderlik, Özgür Kürdistan yılı olacağı inancımızı vurgulamak istiyorum.

Türk devleti tarihinin en ağır krizine girmiştir. Pusulasını şaşırması bir biçimde yalpalamakta ve çarpacağı bir yere doğru sürüklenmektedir. Kapitalist modernite bir çıkmazı yaşarken Özgürlük Hareketimiz insanlığı çıkmazdan kurtaracak kutsal bir mücadele içindedir. İnsanlığa yol gösteren bir düşünce gücü ve halk olarak tarihteki yerimizi alacağımıza kuşku yoktur. Zorluklar fazladır, saldırılar fazladır ancak kazanma imkanları ise her gün daha fazla artmaktadır. Tabii ki pozitivist, olgucu gözle değil, tarihi toplumsallığın gönül gözü ile bakanlar için gerçeklik böyledir.

ABD'nin ipoteği altında olduğundan gerçekleri söyleme, esas saldırgan güçleri teşhir etme yerine, özerk yönetim ve özsavunma güçlerini sorun gibi göstermektedir. Bu gerçeklik BM'nin ne kadar yozlaştığını göstermektedir. BM kurumları kendilerini finanse eden devletlerin oyuncağı haline gelmişlerdir.

Êzidîler tüm bu saldırılarına rağmen özgür ve özerk yaşayarak, kendilerini savunarak bir daha fermanlara uğramak istemedikleri için direnmektedirler. Önerilerine tarihi bir fırsat olarak çıkmış özgür ve özerk yaşamlarını korumak istemektedirler. 3 Ağustos 2014 katliamı, Êzidîler için tümünden yok olma tehlikesini yaşattığı gibi, dünyaya gözlerini açmalarını da beraberinde getirmiştir. Artık Êzidîler için yeni bir dönem ve tarih başlamıştır. 6 yıllık yaşam deneyimlerine ve emeklerine sahip çıkacaklardır. Bu özgür ve özerk yaşam için büyük bedeller ödenmiştir. Büyük şehitler verilmiştir. Dolayısıyla Êzidîlerin özerk yaşamı artık Êzidîlerin kutsal davası haline gelmiştir. Bazı işbirlikçiler Êzidîlerin özgür ve özerk yaşamı aleyhine çalışsa da, Êzidîlerin büyük çoğunluğu özgür ve özerk yaşamın heyecanını duymaktadır. Hiç kimse 3 Ağustos 2014'te yaşananları yok sayamaz. Binlerce kadının tecavüze terk edilmesini unutamaz. Bu kadınların

halka karşı yapmaktadır. Mexmûr halkı bu baskılar ve kuşatmaya rağmen direnmektedir. Kuşatma ve baskıyla dağıtılmak istenen Şehit Rûstem Cûdî Kampı, varlığını koruyarak üzerinde uygulanan tüm politikaları teşhir etmekte ve boşa çıkarmaktadır. Buraya da Rojava, Şengal ve Medya Savunma Alanları'nda olduğu gibi hava saldırıları yapılmakta, insanlar katledilmektedir. Her saldırı ve şehadetlerden sonra KDP saldırganı suçlayacağına, mağdurun suçlu olduğu açıklaması yapmaktadır. Tabii ki her zaman olduğu gibi, 'orada PKK var, bu nedenle vurulmaları haklıdır' diyebilmektedir. Bir Kürt partisinin, Kürdistan halkının özgürlük mücadelesini veren bir hareketin Kürt düşmanlığında öncü bir güç tarafından vurulmasını normal, meşru ve haklı görmesi de, Kürt halkı tarafından kabul edilmeyecek bir durum olmaktadır.

Aslında Kürt Özgürlük Hareketi'ne yönelik bu komplo ve saldırının koordinatörü olan ABD'yi bu düzeyde Kürt halkının özgürlük mücadelesine düşman hale getiren de KDP ve TC olmaktadır. KDP ve TC, ABD'nin İran konusundaki hassasiyetini bildiklerinden sürekli PKK ile İran'ın ilişkisi olduğunu ileri sürmektedir. PKK ve İran'ın birlikte ABD'ye karşı savaş yürüttüğü gibi yalan bilgi ve propagandalarla ABD'nin des-

biliriz. Kuşkusuz bu durum, ABD ve İran'ın bölge güçlerini, özellikle de Irak'ı yanlarına çekme mücadelesini yoğunlaştırır. ABD'nin TC-KDP ile birlikte Özgürlük Hareketi'ne yönelik saldırılarının bir amacı da, Özgürlük Hareketimizi İran'la karşı karşıya getirmektir. İran da Özgürlük Hareketi'ni ABD ile karşı karşıya getirmek isteyen oyunlar peşindedir. Özgürlük Hareketimizin her iki gücün politikalarının parçası olması da, bu güçleri Özgürlük Hareketimize karşı düşmanca politikalar ve yönelmeler içerisine girmelerini beraberinde getirmektedir.

Türk devleti tarihinin en ağır krizine girmiştir

Özgürlük Hareketimizin tasfiye edilmesi için konponun devreye konulması, saldırıların çok boyutlu olmasını da beraberinde getirmiştir. Önder Apo'nun düşünceleri ve Kürt halkının özgürlük mücadelesi tüm Ortadoğu halkları ve insanlık için umut yaratırken, komplocular ve tüm zalimler tarafından bu umut yok edilmek istenmektedir. Buna karşı Özgürlük Hareketimiz büyük bir mücadele yürütmüştür. Özgürlük Hareketimizi tasfiye etmek isteyenlere bu mücadelenin özgürlük tutkusu yüksek

saldırıları yapması, onlarca insanı katletmesi de ABD izni ve desteği ile olmaktadır. Türk devleti ve KDP, Êzidîlerin özerkliğine ve özgür yaşamına ne kadar karşıysa ABD de o kadar karşıdır. Bu durumda ABD ile DAİŞ arasında bir fark kalmamaktadır. DAİŞ saldırdığında hiçbir varlık göstermeyen Irak ve binlerce askeri gücü direnmeden geri çeken KDP, şimdi direnerek, bedel ödeyerek Şengal'de kalan, zor koşullarda yaşam sürdürerek, topraklarını bırakarak yaşamlarını özyönetim biçiminde örgütleyen ve özsavunmasını oluşturan Êzidîlere DAİŞ gibi saldırmak ve iradelerini kırmak istemektedir. Bundan daha büyük ahlaksızlık, vicdansızlık ve insanlık dışı bir durum olabilir mi? Binlerce insanın öldürülmesi, beş binden fazla kadının kaçırılıp tecavüz edilmesinin hesabını vereceklerine, bedel ödeyen Êzidîlere karşı bir saldırı içindedirler. Bu aslında, sizi soykırım ve tecavüzle karşı karşıya bıraksak da yine de bize biat etmek zorundasınız, demektir. Bunu hangi insanlık vicdanı, ahlak ve hukuk kabul eder. Mazlum Êzidî halkının özerk yaşamını kabul etmeyenlerin DAİŞ'ten hiçbir farkı yok-

2020 yılı dünya ve Kürdistan'da kadın özgürlük hareketlerinin gelişimi ve ardında bıraktığı direniş ve özgürlük mirası

Besê Erzincan

Kadın özgürlük hareketleri önceki yıllar gibi 2020 yılını da direniş ve özgürlük yılı olarak geçirdi.

Beş bin yıllık egemen erkek iktidarı ilk kez bu yüzyıl ve son bir yıl bu denli kaybetme korkusu içindedir. Kapitalist modernitenin insanlığın yaşadığı bunalımlara çare olmaması, buna paralel olarak dünyada gelişen anti-kapitalist muhalefetin etki gücünün artması, şiddete dayalı, faşist iktidarların işbaşına gelmesine yol açtı. Bu faşist iktidarlar zihniyetlerinden kaynaklı var olan sorunları daha da derinleştirdi. Dolayısıyla egemen eril zihniyet radikal toplumsal muhalefetin gelişmesinden derin bir korku duymaktadır.

Eril zihniyet toplumsal sorunları üreten kaynaktır

Erkek egemen zihniyet yaşamın tüm alanlarında kendi hükmünün sürmesini ister. Bunun için her yöntemi dener ve her şeyi göze alır. Hakimiyet kurduğuna bu biçimde inanır. Ancak insan, özeld de kadınlar düşünün, sorgulayan, özgürlüğe aşık varlıklardır. Sürekli egemenlikli yaklaşımı bir biçimde aşmak isterler, aşındırırlar. Sonrasında sistemi zorlayarak onların başına yıkabilirler.

Erkek egemen sistem, Demokratik Modernite güçlerinin birleşmesi, özgürlük ve demokrasi cephelelerini oluşturma halinde sonunun geleceğini bilmektedir. Bu yüzden böyleli devrimsel anlarda egemenler, özgürlük güçlerinin birleşme ve mücadele etme anlarında baskı ve zor aygıtlarını çok daha fazla devreye koyarlar.

Kapitalist modernite sistemi, ABD başkanı Trump tarzında kişiliklerin işbaşına gelişi ile dünya çapında yaşanan bunalımı kendi lehine çevirmek istedi. Birçok ülkede faşist erkek tiplerini işbaşına getirildi. Bu temelde başta kadınlar olmak üzere uyanan insanlığı yeniden bastırmayı ve ömürlerini bunun üzerinden uzatmayı hedeflediler.

Eril zihniyet toplumsal sorunları üreten kaynaktır. Faşist, liberal maskeler takarak insanlığı bastırmak ya da kandırmak isteseler de boşunadır. Çağımız aynı zamanda tüm egemenlikli maskelerin düştüğü, radikal demokrasi ve özgürlükler çağıdır.

2019 yılının sonundan itibaren dünyanın gündemine giren Covid-19 salgın hastalığı, egemen erkek sistemin bulaşıcı hastalığıdır. Sistem bir salgına dönüşmüş ve insanlığın başına bela olmuştur. Bu salgın, insanlığın yaşadığı derin bunalımın, mutsuzluğun ve çözümsüzlüğün ölümcül, bulaşıcı hastalık derecesine geldiğini gözler önüne sermiştir. Toplumsal yaşamı alabildiğine zorlayan bu ölümcül salgında bile egemen erkek zihniyeti mevcut durumu

nasıl kendi iktidarı, zenginliği lehine çevireceğini düşünmüştür. Nitekim Koronavirüs salgını sonrası dünya zenginleri daha da zenginleşmiştir.

Kadın çok değerli bir mülk ve en verimli köle haline dönüştürülmüştür

Koronavirüs salgınından en fazla kadınlar zarar görmüştür. Kadına yönelik şiddet ve tecavüzün, katliamların çok fazla arttığı bilinmektedir. Koronavirüs nedeniyle alınan 'tedbirler' başta kadınlar olmak üzere tüm toplumsal kesimlerin köleleştirilmesine araç edilmiştir. Bu hastalık karşısında tüm toplumun eve kapatılarak 'tedbir' alınması ve tek çarenin eve kapanma olarak gösterilmesi de tartışmalı bir konudur. Yine hastalık bahane edilerek tüm gösteri haklarının ve toplumsal itiraz yöntemlerinin bir biçimde engellenmesi son derece düşündürücüdür. Belli ki egemen erkek sistemin araçları olan devlet ve iktidarlar, bu süreci kendi hakimiyetlerini, zenginliklerini artırmak, insanlığı daha fazla köleleştirmek için kullanmıştır.

Bilindiği gibi kadınların evlere kapatılması, evlilik kurumu içine alınarak erkeğin mülkü haline getirilmesi tarihi, kadını sömürgeleştirme tarihidir. Erkek egemen sistem mitolojik çağdan başlayarak felsefe çağına, din ve bilimler çağına kadar da cinsiyetçiliği altın bir kural gibi benimseyerek korumuş ve geliştirmiştir. Kadın, çok değerli bir mülk ve en verimli köle haline dönüştürülmüştür. Evlilik kurumu özünde, kadının kölelik statüsünü derinleştirmiştir.

21. yüzyıl ile birlikte kadın özgürlük hareketlerinin büyük bir bilinçlenme, örgütlenme ve verili sisteme karşı başkaldırıları bilinmektedir. 19. yüzyıl sınıf devrimlerinin, 20. yüzyıl ulus devrimlerinin, 21. yüzyıl ise tüm bunları da kapsayan bir kadın devrimi çağıdır. Geçtiğimiz 20 yıl boyunca sistem karşıtı gelişen hareketlerin en ön saflarında nitelik ve nicelik olarak en fazla kadınlar yer aldı. Gelişen özgürlük hareketlerine en fazla kadınlar katıldı ve kadınların ayaklanması diğer kesimlerin, sınıfların, ulusların ayaklanmasına benzemez. Toplumu direk etkileyen, ruhlara, duygulara işleyen yanı vardır. Özgürleşen kadının erkekler ve tüm toplum üzerine etkisi çok güçlüdür.

Salgın hastalıktan korunmak için eve kapatma stratejisi üzerinde çok yönlü düşünmek gerekir. Dünyada adeta gelişen kadın özgürlük muhalefetine karşı egemen erkekliğin direk bir savaş açması gibi objektif bir pozisyon ortaya çıkıyor. Kadınların kapatıldıkları evlerde erkekler tarafından korkunç derecede şiddete, tecavüze, katliama maruz bırakılması bunun en net göstergesidir. Koronavirüs salgını gerçekle gösterilerek aslında kadınların özgürlük istemleri, hak ve talepleri, kendilerini ifade etme

zeminleri ortadan kaldırılmaya çalışıldı ve bu halen sürmektedir.

Fakat egemen erkek sistemin kadınların statüsünü sömürge, ikinci cins olarak tutma planları kadınların direnişleri, mücadeleleri ile boşa çıkarılmıştır. Beş bin yıllık erkek egemen tarih boyunca kadınlar hiç bu kadar erkek egemen zihniyeti ve onun gerçekliğini kavramamış ve bu denli bilinç kazanmamıştır. Liberal erkek egemenliğinin maskesi de hiç bu kadar düşmemiştir.

Güçlü direnişler sonucunda devletler İstanbul Sözleşmesi'nden çekilmeyi başaramamıştır

Yine bu süreçte kadınlar arası birliğin, birlikte mücadele etmenin kesin gerekliliği konusunda tüm kadınlar konsensüse ulaşmışlardır. İnternet üzeri dünyanın

Bugün Kürt kadınları direnişleriyle ve oluşturdıkları ideolojik bilinç ile kadınlara, halkımıza ve halkların direnişine öncülük ettiğinden dolayı vahşi bir şekilde saldırıya uğramakta ve özel savaş yöntemlerine maruz kalmaktadır. Kadınlar fuhuşa, ajanlaştırmaya, uyuşturucuya bulaştırılmak istenmektedir. Yine en fazla Kürdistan'da kadınlara şiddet uygulayan, öldüren erkekler serbest bırakılmıştır.

her tarafında kadınlar birbirleri ile ilişkiye geçmiş, ortak mücadele platformları geliştirmişlerdir. Kadınlar, eve kapatma stratejilerine karşı hem ev içinde mücadele etmişler hem de evlerin dışına çıkarak çeşitli biçimlerde isyanlarını geliştirmişlerdir.

Dolayısıyla yaşanan süreçte kadınlar ciddi zorlanmalar yaşasalar da, bilinçlenme, örgütlenme ve ortak mücadelelenin geliştirilmesi konularında çok önemli aşamalar kaydetmişlerdir. Örneğin; kadınların İstanbul Sözleşmesi etrafında yürüttükleri mücadele ve direniş bu temelde ele alınıp değerlendirilebilir.

11 Mayıs 2011'de İstanbul'da imzaya açılan sözleşmeye 40 devlet imza attı. İlk imza atan Türk devletidir. İstanbul Sözleşmesi kadınlara yönelik şiddet, aile içi şiddetin önlenmesi ve bunlarla mücadeleyle ilişkin Avrupa Konseyi Sözleşmesi olarak bilinmektedir. Türk devleti

2020 itibarıyla bu sözleşmeden çekilmeyi gündeme aldı. Bu sözleşmenin en önemli maddelerinden biri, devletin kadını aile içi şiddetten koruması maddesidir. Sözleşme, egemen erkek yaklaşımlara karşı devleti yaşamın bir çok boyutunda sorumluluk altına almakta özeld de erkek egemenliğini kısıtlamaktadır. Yaşamın içinde, özellikle de aile içinde kadını bir mülk ve köle olarak gören faşist AKP anlayışı elbette İstanbul Sözleşmesi'ni kabul etmez. Dolayısıyla AKP-MHP faşist iktidarının kadın özgürlüğüne düşman tutumunu, bu sözleşmeden çekilme biçiminde gösterdi. Buna karşılık AKP içindeki kadınlar bile İstanbul Sözleşmesi'nden Türk devletinin geri çekilmesine karşı çıktılar. Unutmayalım ki; AKP'nin işbaşına gelmesi ve iktidarını sürdürmesinde kadınların yoğun desteği oldu. Başlangıçta, 'başörtüsü' meselesi ve sayısız vaatlerle kadınların oyunu alarak iktidara geldi. MHP ile ittifakı, kendi esas zihniyeti ve egemen erkek yaklaşımı, kadınlara pragmatik, düşmanca yaklaşımı nedeniyle şimdi İstanbul Sözleşmesi'nden geri çekilmek istemektedir.

Dikkat edilirse Korona süreci ile birlikte Türkiye'de İstanbul Sözleşmesi birçok defa gündem oldu. Bunun bir nedeni de Koronavirüs süreci ile birlikte eve kapatılan kadına yönelik artan şiddet olaylarında erkeklerin işini kolaylaştırmak ve erkeğin tarafını tutmaktır.

Ayrıca Türk devleti, İstanbul Sözleşmesi'ne imza atan, taraf olan birçok devletin; Macaristan, Polonya gibi ülkeleri de bu sözleşmeden çekilmeleri için teşvik etmiştir. Egemen erkek zihniyetin bu çirkin ittifakına karşı kadınlar da ortaklaşa çalışmalar yürütmüş ve mücadelede kararlılığını ortaya koymuştur. Sözü edilen bu ülkelerde güçlü kadın direnişleri karşısında devletler İstanbul Sözleşmesi'nden çekilmeyi başaramamıştır.

Kadın iradesi modernist sisteme bağlanmaya çalışılmaktadır

ABD seçimlerinde Joe Biden'nın kazanması ve yardımcılığına ilk kez bir kadının, Kamala Harris'in getirmesi de 2020 yılı açısından değerlendirilmesi gereken bir olgudur. Dünyada gelişen kadın özgürlüğü, halkların başkaldırısı sonucunda ABD'de böyle bir tercihe gidilmek zorunda kalınmıştır. Yine Biden basın ekibinin neredeyse tamamını kadınlardan oluşturdu. Amerika küresel bir güçtür. Günümüzde ve önümüzdeki on yıllarda gelişen ve gelişmeye devam edecek olan kadın özgürlük mücadelesini görerek hareket etmektedir. Kadınların toplum içindeki etkisi ve gücünü bilerek, kendi iktidarını güçlendirme temeline bir yaklaşım göstermektedir. Kadınlar bir takım kazanımlar elde edecekse bunun öncülüğünü de kendisi yapma, kadınları kendine bağlama, kadın iradesini modernist sisteme bağlama

çabasıdır. Kadınlar bunu iyi görmeli ve sistemin bu yaklaşımını çok iyi değerlendirmelidir. Kadınlar, sistem içinde erimeden hem kendi özgün örgütlenmelerini yapmalı ve özgürlük programları çerçevesinde hareket ederek bunu hayata geçirmeli hem de sistemin bu yaklaşımını kendi lehine çevirebilmelidir. Kadınların sistemin bu yanını iyi çözümlenerek örgütlü, programlı ve hedefli mücadele etmesi son derece önemlidir.

Erkek egemen sistem, kadınlara sistem içinde bir takım haklar vererek radikal kadın özgürlük çizgisine, kadın sistemine, alternatif yaşamın gelişimine engel olma stratejisi izlemektedir.

Esas amaç; radikal kadın özgürlük mücadelesinin önüne geçmek, özgürlük taleplerinin sistem içinde eritilmesini sağlamaktır. Radikal kadın özgürlük mücadelesinin kapitalist modernist sistemi değiştirecek esas güç olduğunu görmek ve bilmektedirler. O yüzden de kadın özgürlük mücadelesini liberalize ederek sonuç almak istemektedirler. Erkek egemen sistemin siyaset ve politikaları karşısında kadın özgürlük hareketleri bu revize ve reformize etme çabalarını çok iyi görmeli ve değerlendirmelidir. En önemlisi de, radikal kadın hareketleri sistemin bu bazı haklar meselesini güçlü değerlendirerek, radikal özgürlük için bir basamak haline getirmesidir. Böylelikle kapitalist modernitenin kendileri için açtığı bu tuzağı tersine çevirip, egemen erkekliği tuzağa düşürebilirler.

Kürt kadınlara yönelik bilinçli ve planlı bir saldırı yürütülmektedir

2020 yılı Kadın Hareketi açısından önceki yıllar gibi yine direniş yılı oldu. TC faşist devletinin Bakurê Kurdistan, Rojava, Heftanîn, Xakûrkê, Medya Savunma Alanları'nın tümünde gerçekleştirdiği saldırılara Kürt kadınları en önde fedaice karşılık verdi. Türkiye tarihinin en azılı kadın ve Kürt düşmanı olan, faşist AKP-MHP iktidarı saldırılarını çok yönlü yürüttü. Bakurê Kurdistan'da Kürt kadınlarını özel olarak hedefledi. Özel timler, asker ve polisler, korucular kısıcağı devlete bağlı tüm silahlı güçler özel bir planlama ve görevlendirme dahilinde genç Kürt kızlarına saldırdı. Taciz, tecavüz, kaçırma, günlerce alı koyma, fuhuşa zorlama ve madde kullanımına alıştırtma, öldürme, tutuklama ve daha sayamayacağımız bir çok saldırı için özel görevlendirmeler yapıldı. Amaç; Kürt kadınları şahsında tüm kadınların, halkımızın özgürlük umutlarını kırmak, teslim almak, kişisiz hale getirmektir. En son Kercews'te (Gercüş) 15 yaşındaki bir kız çocuğuna onlarca erkeğin tecavüzü de bu olaylardan biridir. Ama herkes bilmelidir ki; bu tür saldırılar Kürt kadınlarını ve halkımızı yıldırmaya değil tam tersine öfkeye ve intikam alma duygusuna götürmektedir. Kürtler

bu yapılanların intikamını misliyle alacaktır. Çünkü bu halk ve kadınlar, özgürlük bilincinde derinleşmiş bir direniş kültüründen geliyor. Yapılanları asla unutmayacaktır.

Bugün Kürt kadınları direnişleriyle ve oluşturdukları ideolojik bilinçle kadınlara, halkımıza ve halkların direnişine öncülük ettiğinden vahşi bir şekilde saldırıya uğramakta ve özel savaş yöntemlerine maruz kalmaktadır. Kadınlar fuhuşa, ajanlaştırmaya, uyuşturucuya bulaştırılmak istenmektedir. Yine en fazla Kürdistan'da kadınlara şiddet uygulayan, öldüren erkekler serbest bırakılmıştır.

Faşist AKP iktidarı bu dönemde Kürdistan'da uyguladığı özel savaş politikalarını yeniden gözden geçirmiş, yeni bir planlamaya gitmiş ve bu temelde kendini örgütlemiştir. Bunun iyi görülmesi ve boşa çıkarılması yönünde özgürlük mücadelesi yürüten kadınların da güçlü bir planlamaya ve örgütlemeye ihtiyacı vardır.

Rêber Apo'nun felsefesi kadınları Mezopotamya topraklarında yeniden yüceltme felsefesidir

Unutulmamalıdır ki; Rêber Apo'nun felsefesi, kadınları Mezopotamya topraklarında yeniden yüceltme felsefesidir. Kürt kadınının kimliğiyle, öz güce, güvene dayalı bir varlık haline getirilmesi felsefesidir. Bu temelde Kürt kadınları ile Rêber Apo arasında büyük bir sevgi, saygı ve bağlılık ilişkisi vardır. Yani içtenlikli, çıkarsız, sade, emeğe dayalı bir yoldaşlık bağından bahsediyoruz. Dolayısıyla Rêber Apo aynı zaman da bir kadın önderidir.

Kürt kadını hem tarihsel hem toplumsal nedenlerden dolayı kişiliğinde birçok değeri taşır. PKK mücadelesi ile birlikte üzeri küllenen, yok edilmek istenen bu yapıcı, oluşturuca, direngen, cesur kadın özellikleri yeniden ortaya çıkarıldı. Yine özgürlük ideolojisi ile buluşan, mücadele eden, özgür iradesini açığa çıkaran Kürt kadınları kendi özünü buldu. Kadında bu gelişmeyi sağlayan ise Önderliğimizdir. Önderliğin geliştirmiş olduğu Kadın Özgürlük Çizgisidir. Bu yönüyle ele alıp değerlendirdiğimizde, "Önderliğin özgürlüğü kadınların özgürlüğüdür" şiarı daha iyi anlaşılacaktır. Kürt Kadın Hareketi olarak mücadelemizin ve direnişimizin özü de budur: Önderliğimizin fiziki olarak özgür yaşar ve çalışır koşullara kavuşturulmasıdır. Tüm mücadelelerimiz bu esas üzerinedir.

Türk devletinin özel savaş politikaları temelinde özelde Kürt kadınları olmak üzere bölgedeki halklara karşı yeniden saldırıya geçmesi, onun kanlı, soykırımcı tarihi ile bağlantılıdır. Osmanlı'da aile ve yaşam düzeni ataerkil özelliklere sahiptir. Yine başka halklardan devşirdiği çocukları, kadınları asimile ederek, kendi devlet çıkarları temelinde biçimlendiren bir soykırımcı zihniyete sahiptir. TC devleti de bu geleneği devralmıştır. Kuruluşundan bu yana bir özel savaş rejimidir. Bu rejim yalana, dolana, sahtekarlığa, hırsızlığa, talana, çarpıtmaya ve insanların düşkünleştirilmesine, iradesizleştirilmesine dayanır. Türk özel savaş rejimi insanı insanlıktan çıkaran en vahşi rejimlerden biridir. Dikkat edilirse, Kürt kadınlarına yönelik geliştirilen yöntemler aynı zamanda soykırımdan geçirilen, devşirilen, asimile edilen halklara yönelik uygulanan politikalarla benzerdir. Devlet bu politikalarla Kürt kadını şahsında Türkiye'deki tüm kadınlara, halklara, inançlara, emekçilere, muhaliflere gözdağı vermektedir.

Bu bağlamda, Türk devletinin özel savaş politikalarına karşı toplumun öz savunmasını toplumsal işbirliği temelinde geliştirmesi, ayaklanması bir ge-

reklilik olmaktan öteye artık bir zorunluluktur. Susmak çare değildir. Bu tecavüzcüler ele geçirildiğinde toplum tarafından cezaları kesilmelidir. Kadınlar, genç kızlar kendi aralarında örgütlü olmalıdır. Sadece ailelerin kızları sahiplenmesini beklemek de çok gerçekçi değildir. Özellikle genç kızları toplum, toplumsal duyarlılık sahiplenebilir. Kadın özgürlük hareketlerinin mahallelere kadar örgütlü olması, toplumu, genç kızları eğitmesi, bu tür olaylarda kadınların ortak tavır koyması, birbirini sahiplenmesi gerekmektedir. Özsavunma da bu temelde geliştirilmelidir.

Bu dönem, kadın kazanımlarına en fazla saldırının yapıldığı bir dönem oldu. El konulan belediyelere atanan kayyumların ilk işi kadın dairelerini kapatmak oldu. Eşbaşkanlık sistemine saldırıldı. Kadınlar sokaklardan çekilmeye zorlandı. Kadınlar eve kapatılmaya, erkeğin hizmetine koşturulmaya ve çocuk doğurma makinesine dönüştürülmeye çalışıldı. Faşizm bu politikalarla kadını siyasetten, sivil toplum örgütlerinden, kamusal alandan uzaklaştırarak toplumun dışına itmeye çalıştı, bunu hedefledi. Bilindiği gibi eşbaşkanlık ve eşit temsiliyet sistemi ile milyonlarca kadın yaşamın her alanına girerek tecrübe kazandı, çeşitli konularda söz ve irade sahibi oldu. Kadınlar bu dönemde güçlü bir örgütlülüğe kavuşmuştu. Devlet geliştirdiği saldırılarla kadının bu haklarına saldırmış ve kamusal alandan

bir yaşamı inşa temelinde çalışmalara öncülük etmiş ve halen de bu öncülüğünü sürdürmektedir. Bu temelde de büyük bedellerde vermektedir. Bu yıl faşist Türk devletinin hava saldırısında Zehra, Hebûn ve Emine ana katledildi.

KJK Yürütme Konseyi Üyesi Leyla Agirî arkadaşımız da Medya Savunma Alanları'nda yapılan hava saldırısı sonucunda şehit edildi. Leyla Agirî, Kürt Kadın Hareketi'nin en seçme, değerli bir yönetim üyesiydi. Özellikle 1990 sonrası Kürt Kadın Hareketi'nin tecrübelerini şahsında toplamış, Önderliğimizin eğitimini görmüş, kendisini oldukça eğitmiş ve geliştirmiş bir arkadaşımızdı. Yaşam dolu, inançlı, kararlı, cesur, yoldaşlarına, halkına ölümüne bağlı bir kadın öncüyü.

Faşist Türk devleti bu kadın düşmanı politikaları ile İran başta olmak üzere tüm Ortadoğu ülkelerine örnek olmaya çalışmaktadır. Dünyada elinin uzandığı her yerde kadın özgürlüğünü bastırmak, yok etmek için en çirkin egemen erkek ittifaklarını geliştirmektedir. Dünyada kadına düşman ülkelerin başında gelmekte ve bu konuda öncülük etmekte ve teşvik etmekte, yaptığı diplomatik görüşmelerde bu konudaki düşünce ve tecrübelerini diğer ülkelere de aktarmaktadır. Yine DAİŞ örneğinde gördüğümüz katliamcı ve tecavüzcü politikalarını Mezopotamya'da yaygınlaştırmaya, hakim kılmaya çalışmaktadır.

Kürt kadınlarının şahsında alternatif özgür yaşam hedeflenmektedir

kadının rengini silmeyi hedeflemiştir. Faşist zihniyet kadının özgürleşmesinden korkmaktadır. Bu nedenle eşbaşkanlık ve eşit temsiliyet sistemine saldırılmaktadır. Çünkü; bu sistemin tüm Türkiye, Ortadoğu ve dünya kadınlarını etkilediğini görmekte ve bilmektedir. Bu sistem aynı zamanda kadınlar tarafından en çok benimsenen ve esas alınan bir yaşam modelidir. Bu model aynı zamanda radikal demokrasinin, yerel demokrasinin geliştirilmesinde de çok önemli bir rol oynamıştır.

Kürt kadınları Korona sürecinde en fazla şiddet gören, yoksullaşan, zorlanan kesim olmuştur. Buna karşın Kürdistan'da en fazla faşizme karşı koyan, direnen yine bu kadınlar olmuştur. Direnişten asla vazgeçmemişlerdir.

Heftanîn direnişi kadın direnişi haline gelmiştir

Gerillaya yönelik saldırılarda, özellikle Heftanîn'deki savaşta, Türk kontralarına ve çetelerine en fazla direnen yine Kürt kadın gerillası olmuştur. Heftanîn direnişi adeta bir kadın direnişi haline gelmiştir. Dolayısıyla Demokratik Modernite gerillacılığını geliştirmede kadın gerillalar öncülük yapmıştır. "Gerillanın artık hükmü kalmadı. Türk devletinin tekniğine karşı başarılı olmaz" söylem ve iddiaları böylelikle boşa çıkarılmıştır.

Rojavayê Kurdistan Devrimi'nin bir kadın devrimi olarak geliştiği biliniyor. Burada kadınlar tarihte ilk kez alternatif

yönlendirilmektedir. Bu konuda ABD ve Rusya başat rol oynamaktadır. Tabii onlar da Türk devletinin saldırgan, katliamcı politikaları aracılığıyla daha fazla bölgeye yönelmekte, Ortadoğu'ya, Kafkaslara daha fazla müdahale etme imkanlarına kavuşmaktadırlar. Bu durum ayın zamanda silah ticareti, petrol vb yeni pazar alanlarına ulaşmayı da sağlamaktadır. Dolayısıyla tüm bu politikalar Türk devletinin Rusya ve ABD ile danışıklı bir şekilde ilerlediğini, hatta onlar tarafından teşvik edildiğini ortaya koymaktadır.

Geliştirilen kampanyalarla kapitalist sistemin ve TC'nin hedefleri boşa çıkarılacaktır

2020 yılı itibarı ile KCK'nin "Tecride, Faşizme, İşgale Son; Özgürlüğü Sağlama Zamanı" Hamlesine paralel KJK olarak başlattığımız "Kadın Kırımına Karşı Özgür Kadın ve Toplumu Savunma Zamanı" Hamlesi, başta TC devletinin saldırıları olmak üzere kapitalist modernite sisteminin saldırılarına karşı durmak, öz savunmayı güçlendirmek, kendi alternatif sistemimizi inşa etmek, korumak ve bu temelde Önderliğimizin fiziki özgürlüğünü sağlamak temelinde geliştirilmiştir.

KJK olarak "Kadın Kırımına Karşı

Rêber Apo'nun felsefesi kadınları Mezopotamya topraklarında yeniden yüceltme felsefesidir. Kürt kadınının kimliğiyle, öz güce, güvene dayalı bir varlık haline getirilmesi felsefesidir. Bu temelde Kürt kadınları ile Rêber Apo arasında büyük bir sevgi, saygı ve bağlılık ilişkisi vardır. Yani içtenlikli, çıkarsız, sade, emeğe dayalı bir yoldaşlık bağından bahsediyoruz. Dolayısıyla Rêber Apo aynı zaman da bir kadın önderidir.

Özgür Kadın ve Toplumu Savunma Zamanı" Hamlemizi her alanda yürütülen çeşitli kampanyalarla birlikte yürütmekteyiz. Kadın Hareketi olarak böyle bir slogan çerçevesinde çalışmalarımıza ağırlık vermemiz, hem siyasal hem askeri hem de toplumsal olarak yaşadığımız sorunların bir tespitini yaptığı gibi, nasıl bir mücadele yürütmemiz gerektiğini de ortaya koymaktadır. Biz nasıl ki 21. yüzyılı kadınların özgürlük yüzyılı haline getirmek istiyorsak aynı çerçevede erkek egemenlikli sistem de bu yüzyılı tersinden, kadın kırımları yüzyılı haline getirmek istemektedir.

Bu nedenle Kürt kadınları olarak bulunduğumuz her alanda, başta Türkiye ve Bakurê Kurdistan'da olmak üzere "Özgür Kadını ve Toplumu Savunma Zamanı" Hamlesi temelinde direniş örgütlü ve planlı bir şekilde yükseltme yaklaşımı içinde olduk. Dikkat edilirse KCK hamlesine de en fazla kadınlar sahip çıktı.

Bu süreçte direnişin öncülüğünü Bakur'da kadınlar yaparken, Avrupa'da da Kürt Kadın Hareketi hem geliştirdiği eylemlerle hem de yürüttüğü "Diktatörü Yargılamak için 100 Neden" Kampanyası ile gündemi belirlemiş, direniş ruhunu canlandırmış, büyümüştür. Yine bu çerçevede Rojava'da, Başûr'da, Roj-

hilat'ta kadın gündemli hamleler yürütmektedir. 2021 yılını da bu hamlelerimiz doğrultusunda karşılayıp, direnişi daha da geliştirip, derinleştireceğiz.

Kürt kadınlarının 2021 hedefleri

Bu temelde; Kürt kadınları önümüzde ki dönemde özgürlük mücadelesinde öncülük rolünü ve misyonunu yaşamın her alanında; ideolojik, siyasi, toplumsal alanlarda gösterecektir. Unutmayalım ki; Kürt kadınları ve dünya kadınları çok önemli bir özgürlük zamanını yakalanmıştır. Bu anlamda en çok da kadın birliği, sevgisi, örgütlülüğünü geliştirecek, bilincimizi daha da yükseltecek, kararlılığımızı, irademizi, dayanıklı olmayı geliştirecek bir düşünce ve duyu dünyasını içimizde büyütecek ve çevremize yayacağız. Kadınlara yönelik şiddeti, küçük yaşta evlendirilmeleri, ekonomik sorunları çözmek için kooperatiflerin oluşturulması, kadınların kültür, sanat, spor gibi alanlarda kendisini geliştirmesi için planlamalarımızı adım adım hayata geçirmeliyiz. Bu konularda eksikliklerimizi hızla aşmalıyız. Kadınlar birlikte yaşama ve iş yapma kültürünü edinebilmelidir. Birbirini koruyacak, güçlendirecek çalışmalar içinde olmalıdır. Erkeğin denetiminden çıkarak eşit ve özgür iradeli bir biçimde erkeklerle ilişkilenebilmelidir.

Dünyadaki kadınlarla gündem ortaklaşmasını yaratmak önemlidir. Özellikle de Demokratik Kadın Konfederalizmini geliştirme çalışmalarını daha somut yürütmeliyiz. Bu anlamda da güçlü bilgi, birikim ve tecrübeye sahibiyiz. Sakine Cansızlardan başlayan süreç YPJ'ye, toplumsal alandaki kadın örgütlerine kadar uzanıyor. Rojava'daki Kadın Devrimi devasa bir kadın tecrübesini içeriyor. Kürt Kadın Hareketi'nin tecrübesi en çok da Rojava'da vücut buluyor. Bunu dünya kadınlarına mal etme ve tecrübemizi aktarma oldukça önemlidir.

Yine Ortadoğu'da başta Arap kadınları olmak üzere Türk, Ermeni, Fars, Afgan, Laz, Çerkez, Pontus, Romen, Alevi, Yarsan, Müslüman, Şia, Yahudi tüm halklar ve inançlardan kadınlarla Mezopotamya Kadın Mozaiki temelinde bir araya gelme, birlik oluşturma çalışmalarımız vardır. Bu konudaki çalışmalarımız önümüzdeki yıllarda hız kazanacaktır.

Kürt kadınları olarak bu dönemde ulusal birlik çalışmalarını canlandırmak stratejik hedeflerimizdendir.

Kadın meclislerini, komünlerini geliştirme, çalışmalarımızın özünü oluşturmaktadır. Bu temelde meclis ve komün çalışmalarına ağırlık vererek tek tek her kadına ulaşma hedefimiz vardır.

Kadınlar beş bin yıllık erkek egemen sistem içinde tarihten, kültürden, sosyal bilimlerden, her türlü bilimden koparıldılar. Düşünce ve bilinçlerinin gelişmesi için egemen erkek sistem her yolu denedi. Jineoloji ile bu erkek zihniyetli bilme metoduna alternatifimizi ortaya koyduk ve bu anlamda her yerde kadın akademilerimizi geliştiriyoruz ve geliştireceğiz. Kadınlar açısından akademiler ve eğitimler her şeyden daha fazla önemlidir. Unutulmamalıdır ki; bilinçlenmeyen kadın örgütlenemez, eyleme geçemez. Yine öz savunma ve özgür yaşamı inşa etme, Demokratik Ulusun boyutlarını örgütlemeliyiz. Bu çalışmalar yürütüldüğü taktirde 2021 yılında kadın özgürlük mücadelesi çok daha fazla büyüyecektir.

2020 yılını direniş ile geçirdik. Ancak yürüttüğümüz çalışmalarda çok fazla eksikliklerimiz de oldu. Bunlardan ders çıkarak 2021 yılına korkusuz bir şekilde giriyoruz. Kararlıyız. İddiamız ve ideallerimiz çok yüküktür; mutlaka başaracağız!

43'üncü mücadele yılında sorunlar, imkanlar ve görevlerimiz

Duran Kalkan

PKK'nin 43'üncü mücadeleye yılına iddialı ve her alanda seferberlik düzeyinde süren bir hamlele mücadele içerisinde girdik. Öyle umut ediyoruz ki, bu yılda bu hamlemiz önemli sonuçlar ortaya çıkartır, yeni başarıları yol açar. Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünün sağlanmasında, Kürt sorununun çözümü ve Kürdistan'ın özgürleşmesinde, Türkiye ve Ortadoğu'nun demokratikleşmesinde yeni süreçler başlatan, kalıcı gelişmeler yaratan bir gelişmeye imza atar. Hareket olarak iddiamız da, umudumuz da bu yönlüdür. Halkın, dostlarımızın bizden beklentileri de bu çerçevededir.

Aslında bu temelde önemli bir değerlendirme, tartışma süreci yaşadık. Örgütlerimiz açıklamalar yaptılar, yönetimlerimiz süreci kapsamlı değerlendirdi. Tartışılması gereken hususlar, vurgulanması gereken konular, ortaya konması gereken tutum bu çerçevede gerçekleştirildi. Onları tekrarlamaya gerek yok. Partinin kuruluş yıldönümü bir bayram havasında yaşanmıştır. Bu anlamda yeni bir parti yaşına girişin, mücadeleye yılına girişin coşku, heyecanı yaşanmış, yaşanıyor.

42. yıldönümü şehidimiz Yılmaz Dersim Yoldaş

Biliniyor; Kasım ayı, Parti ayıdır. Bu 42 yıl içerisinde büyük direnişler yaşandı. Hemen her gününde büyük şehitler verdik. En son 42'nci yıldönümü şehidimiz Yılmaz Dersim Yoldaş oldu. Bu önemli şahadet, Dersim toplumu önderlerinden Seyîd Rıza ve arkadaşlarının idam edilmişlerinin 83'üncü yıldönümünde, Dersim'de yaşandı. Düşman yine planlı, örgütlü bir biçimde Dersim'e saldırdı. Seyîd Rızaların günümüzdeki sürdürücüleri olan, intikamlarını almaya çalışan, izlerinde yürüyen yoldaşlara saldırdılar ve Partimizin Merkez Komite üyesi, HPG'nin Dersim Saha Komutanı olan Yılmaz Dersim arkadaş şehit düştü.

Bu neye işaret ediyor? Bununla düşman bize, 'katliamda kararlıyız, ısrarlıyız' demek istiyor. 'Ne kadar dirense de, çaba harcasanız da, cesaret, fedakârlık göstereceksiniz de, sonuç alamazsınız, yok edileceksiniz, katledile-

ceksiniz' demeye çalışıyor. Yani bu bir tehdit oluyor, yeni katliamların mesajı verilmeye çalışılıyor.

TC devleti açısından böyle bir tutum, anlaşılır bir durumdur. Böyle bir süreçte tekrarlanmış olsa da aslında öyle çok yeni bir durum değildir. Çünkü zaten, yüzyıllık gerçeği budur. Yüzyıldır Kürdistan'da yaptığı budur. Şimdiye kadar farklı bir şey yapmadı ki böyle bir saldırganlık bizim açımızdan yeni bir tehdit olabilsin, yeni bir özellik taşıyın, korkutucu, ürkütücü olsun. Zaten toplumun yüzyıldır yaşadığı durum budur. Sömürgeci egemenliğin karakterinin soykırımcı olduğunu zaten herkes görüyor, herkes anlayabilecek durumdadır.

Burada görülmesi gereken aslında düşmanın zayıflığıdır. Bir kere daha böyle bir saldırı yapmak, tehdit etmek zorunda kalmışsa, bu onun sarsıldığını, zayıf düştüğünü, yenilgi korkusu yaşadığını; 'Özgürlük Zamanı' Hamlesi temelinde gelişen özgürlük ve demokrasi mücadelemizin faşist-sömürgeci-soykırımcı zihniyeti gerçekten de ciddi biçimde darbeleyip, çöküş süreci içerisine sokmuş olduğunu gösteriyor. Bütün bunlar var olduğu için, özgürlük direnişi görkemli olduğu için, sömürgeci-soykırımcı zihniyet ve siyasetin yenileceği, yok edileceği umudu, planı, hesabı çok ileri düzeye çıktı ve sömürgeci egemenlik de çok büyük sarsıntı, çöküntü yaşadığı için böyle bir tutum göstermek zorunda kalıyor. Yani, ben varım, hala eski, vahşi özelliklerimi sürdürüyorum, katliamlarıma devam edeceğim, beni yıkamazsınız, yene-mezsinsiz, ayakta kalacağım, demeye çalışıyor.

Esas olan budur. Doğru anlamamız gereken budur. Buradan çıkaracağımız sonuç ne olabilir? Demek ki mevcut direniş, düşmanın yüreğine korku salmış, beynine, ruhuna yıkılacağı düşüncesini, korkusunu sokmuş, onu her gün böyle bir korku içerisinde tutuyor. Fakat bu düşmanın tümünden çöktürülmesi, yenilmesi için yeterli olmuyor. O halde ne yapmak lazım? Mücadeleyi daha zengin kılmak, çok yönlü hale getirmek, bütünlüklü yürütmek, yaratıcı, zengin yöntemlerle sonuç alıcı düzeye çıkartmak gerekiyor.

Kısaca; özgürlük direnişini büyütmemiz lazım. Bütün bunlardan çıkaracağımız doğru sonuç kesinlikle bu ola-

bilir, böyle anlayabilir, anlamlandırabiliriz. Yoksa düşmanın tehditleri her zaman vardı. Katliamı, soykırımı yüzyıldır, hem de en vahşi biçimlerde yapıyor. Dolayısıyla onları tekrarlamasının kendisi açısından bir yeniliği yoktur.

Fakat PKK, yeni bir direniş ve mücadeleye yılına girerken Dersim'e saldırması, Dersim Saha Komutanımız, PKK Merkez Komite üyemizi katletmesi, onun şahsında ortaya koyduğu bu katliamcı tutum bize bu gerçeği gösteriyor. Düşman var olduğunu, katliamcı, soykırımcı gerçeğinde ısrar edeceğini bize bir kere daha göstermek istiyor. Dolayısıyla böyle bir düşmanı yenebilmek için de mevcut mücadele tarzımız, düzeyimiz yetmiyor. Tarzı geliştirmek, zenginleştirmek, yaygınlık ve derinlik bakımından mücadelenin düzeyini büyütmek gerekiyor. Söz konusu saldırıdan çıkaracağımız doğru sonuç budur.

Şehitlerimizin anılarını doğru anlamak, onlara doğru sahip çıkma tutumu da ancak böyle bir yaklaşımla mümkün

43'üncü yılı bu düzeyde hedefi büyük, iddiası büyük, iradesi büyük, kazanma azmi büyük, daha büyük zaferlerin kazanıldığı bir yıl olarak ilan ediyoruz. Bu yılda çok yönlü, yaygın, daha büyük bir mücadele yürütülecek ve daha büyük kazanımlar elde edilecek. Büyük zaferler ortaya çıkartılacak. Bu sefer düşmanı yenme, özgürlüğü kazanmada planlı olan, hamle yapan Özgürlük Hareketimiz oluyor. 42'inci yıl 43'üncü yıla böyle bir hamleyi devrediyor. Dolayısıyla 43'üncü yıl mücadelesinin temel görevi de bu hamleyi zafere taşımaktır.

olabilir. Belli ki, böyle bir tutum gösterilebilirse, düşman her an yenilme, yok olma korku ve kaygısı içerisinde olacaktır. O halde direniş büyütülerek bu düşman yenilebilir. Sömürgeci-soykırımcı-faşist zihniyet ve siyaset gerçekten de tarihin çöp sepetine atılabilir.

Dozdar Yoldaş'ın anısı ideolojik mücadelede zafer gerekçesi yapılmalıdır

Geçen yıl da, yine Parti yıldönümünde bir düşman saldırısına maruz kaldık. 26 Kasım 2019'da Dozdar Hemo Yoldaş'ı şehit verdik. Tehlikeli bir saldırıydı, bizim için ağır oldu. Bu vesileyle birinci şahadet yıldönümünde Dozdar Hemo Yoldaş'ı saygıyla anıyoruz.

Arkadaşlar tanıyorlar. 90'lardan bu yana 30 yıldır birçok alanda özgürlük mücadelemize güçlü bir katılım gösteren, hemen hemen bütün alanlarda çalışan, dört parça Kürdistan'da mücadeleyi yürüten bir yoldaştı. 2015'ten beri Basın Komitesi'nde görevliydi. Propaganda-ajitasyon çalışmalarımıza önemli katkıları oldu. Zor bir çalışma, sürekli bir takip gerekiyor, anı anına yürütülmesi lazım. Böyle bir çalışmanın toparlanmasında, sürekli kılınmasında, Kürtçe, Arapça propaganda çalışmalarımızın geliştirilmesinde önemli katkıları oldu.

Yeni, daha kapsamlı çalışmalara da hazırlanıyordu. O yönlü hazırlık ve talepleri vardı. Kişiliğinde büyük bir birikim ortaya çıkarmıştı. Duygu, düşünce, tarz, yöntem olarak gerçekten de bir formasyon tutturmuştu. Üretkendi de. Birikimini üretimsiz kılmıyor, saklamıyor, boşa harcamıyordu. Partinin, halkın, yoldaşların hizmetine büyük ölçüde koyabiliyordu. Bu yönüyle de verimli bir yoldaştı. Bu zor dönemde çalışmalara önemli katkısı oldu.

O alanda görevli olmasının amaçlarından birisi de böyle topyekûn faşist, soykırımcı bir saldırı altında, propaganda çalışmalarımızın güvenliğinin sağlanmasıydı. Herkesten çok beklenti Dozdar Yoldaş'tandı. Ağır bir davranış, erteleyici yaklaşım, geç hareket etme bizi böyle bir düşman saldırısına maruz bıraktı. Sonuç ağır oldu.

Son bir yıldır bıraktığı boşluğu gidermek, anısını karşılamak üzere, ça-

lışmadaki yoldaşlar da seferber oldu, biz de her zamankinden daha fazla propaganda-ajitasyon çalışmalarını ilgili olmaya, güç, destek vermeye çalıştık. Dozdar Yoldaş'ın bıraktığı boşluk, propaganda ve ajitasyon çalışmalarımızda zayıflık yaratmasını, tersine anısına da doğru sahip çıkmanın gereği olarak bu çalışmaları daha yetkin kılalım, geliştirelim diye herkesin çabasını yükseltmesi, daha çok çalışması gerekir.

Şilan Kobanê Yoldaş'ın şahadetinden çıkarılan derslerle bugünlere geldik

29 Kasım Şilan Kobanê Yoldaş ve grubunun da Mûsil'daki şahadetlerinin 16'nci yıldönümü oluyor. Yani 16 yıl önce de Şilan arkadaş ve grubunda bulunan Fuat, Zekeriya, Ciwan ve Cemil arkadaşlar Partinin 26. yıldönümü şehidi olmuşlardı. Şahadetlerinin 16'nci yıldönümünde saygı, sevgi ve minnetle anıyoruz. Hareket olarak Mûsil katliamı da bizim için önemliydi. Yine Şilan arkadaşın katılımı, mücadeledeki yeri önemliydi, anlamlıydı. Olay kritik bir süreçte, 2004 Kasım'ında konferans düzeyinde genişletilmiş bir yönetim toplantısının ardından yaşanmıştı. Söz konusu toplantı hem örgütsel sistemimizin geliştirilmesinde hem de mücadelenin bütün parçalarda yeni paradigma temelinde yeniden örgütlendirilerek, planlı-amaçlı bir biçimde yürütülmesinde önemli kararlar almış, planlar ortaya çıkarmış, harekete yeni bir perspektif vermişti. Aslında Mayıs'ta gerçekleşen Kongra Gel 2'nci Genel Kurulunun yapması gerek de yapmadığı birçok görevi Kasım'daki genişletilmiş yönetim toplantımız yapmıştı. Netlik ortaya çıkartmıştı. Dört parça ve yurtdışı çalışmalarına ilişkin çok kapsamlı ve iddialı planlamalar oluşturmuştu. Bu temelde yeni görevlendirmeler yapılmış, bir kararlılık, coşku, heyecan ortaya çıkartmıştı. Yeni paradigmamızın anlaşılması ve örgütsel sistem kazanarak o temelde dört parça Kürdistan ve yurtdışında pratik çalışmaya yönelmede gerçekten önemli bir adım, temel oluşturmuştu.

Bu çerçevede Mûsil'da şehit düşen grubumuz Rojavayê Kurdistan'da çalışmalarını örgütlü kılmak, planlı hale getirmek, oturtmak üzere görev ve so-

rumluluk üstlenen bir gruptu. Bu görev ve sorumluluğu yerine getirmek için Rojava'ya giderken, şimdi adına faşist-çeteler dediğimiz güçler tarafından katledildiler. Aslında faşist-çeteciliğe karşı mücadele o zaman başladı. Son yıllarda Hareketimize dönük çok yoğun olarak El-Kaide, ÖSO, DAİŞ biçiminde, hemen hemen bütün alanlarda geliştirilen faşist çete saldırılarına o zamandan maruz kaldık. Şengal'de, Mexmûr'da, Kobanê'de yaşadığımız saldırıların başlangıcıydı. O bakımdan önemliydi, anlamlıydı. İyi değerlendirilse, mücadelemin nelerle karşılaşacağını, ne tür düşman saldırılarına maruz kalacağını görmek, anlamak açısından önemli dersleri vardı.

Yine tasfiyecilik saldırı halindeydi. Dört parça Kürdistan'da da, yurtdışında da her ne kadar "Bir Halkı Savunmak" kitabı ile Önder Apo'nun geliştirdiği müdahale ile tasfiyeciliğin tasfiyesi gibi bir sonucu çıkarsa da tasfiyeciler özellikle Kürdistan'ın farklı parçalarında yürüttüğümüz çalışmaları ele geçirmek, parçalarda kendilerini etkili kılarak tasfiyeciliğin tasfiyesini engellemek üzere yoğun bir çaba içerisindeydiler. Arkalarındaki güçler ABD ve Başûr'daki

yandan içten provokatif, tasfiyeci saldırı dayatmasıyla Rojava'da Önder Apo'nun yarattığı büyük özgürlükçü gelişme dağıtılmak, parçalanmak, zayıflatılmak, bu mücadele sahasında çok canlı bir biçimde yaşayan özgürlük umudu kırılmak isteniyordu.

Bazıları 'çok kariyerist, ahmak mı' tarzda hareket etti. Önder Apo bunlara "mayın eşiği" dedi. Bunlardan bazıları şu, bu vaatle kandırılıp tehlikeli bir biçimde sahaya sürülmüştü. Bu ciddi düzeyde zarar veriyordu. Eğer müdahale edilmezse Rojava'daki özgürlükçü duruşa ciddi zarar da verebilirdi.

Şilan Yoldaş'ın grubunun amaçları başarılmasaydı 19 Temmuz Devrimi olmazdı

Tabii Şilan Yoldaş ve grubunun o kadar kararlı ve acil hareket etmesinin önemli bir nedeni de; böyle bir tasfiyeci saldırı tehdidini büyümeden ortadan kaldırmak, tasfiyeciliği tasfiye etmektir. Önder Apo'nun hareket genelinde gerçekleştirdiği tasfiyeciliğin tasfiyesini Rojava somutunda da başarıya götürmek, gerçekleştirmekti. Önderliğin mücade-

yürüyüşleri olmasaydı ve o yürüyüş böyle bir katliamla karşılaşmasaydı, Hareketimiz gerçekleri bu düzeyde göremeyebilirdi. Düşman saldırılarına karşı yeni paradigmayı Rojavayê Kurdistan'da oturtma mücadelesi böyle bir kararlılıkla geliştirilemeyebilirdi.

Bugün Rojava'da ortaya çıkmış gelişmelere baktığımızda, öncelikle Önder Apo'nun 20 yıllık çalışmasının ortaya çıkarttığı sonuçlar var. Kürdistan genelinde, özellikle Bakurê Kurdistan'da ve Medya Savunma Alanları'nda 1 Haziran 2010'dan itibaren Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde yürütülen büyük direnişin etkileri var. Üçüncü Dünya Savaşı çerçevesinde Suriye'deki gelişmelerin etkileri var. Fakat bütün bunlar içerisinde bir de Mûsil'da katledilen Şilan Yoldaş ve grubunun o kararlı, kahramanca, cesur yürüyüşünün etkisi vardır.

Öyle bir yürüyüş olmasaydı, katliamcı ve tasfiyeci saldırılara karşı bu düzeyde etkili mücadele yürütmek ve sonuç almak mümkün olmayabilirdi. Yoldaşların katledilmesi, intikamlarının alınmasını büyük bir boyun borcu haline getirdi. Yönetimimiz de böyle bir intikam görevine sahip çıkarak, amaçlarını Rojava'da başarıma temelinde bu görevi

Çok küçükken Önderliğin yanında büyüyen bir arkadaşımızdı. Uzun süre Botan gerilla pratiği içerisinde kaldı. Baştan itibaren Kadın Özgürlük Hareketi'nin gelişimine bilinçli ve örgütlü düzeyde katıldı. YAJK kuruculuğu vardı. Kurucu yönetim içerisindeydi. PKK Merkez Komite üyeliği görevini yürütüyordu. Kongra Gel çalışmalarına da aktif katılıyordu, Yürütme Konseyi düzeyinde de resmi görevi vardı. Şilan arkadaş mücadelecisi bir kişilikti. Öyle boyun eğmeci, uzlaşmacı bir kişilik değildi. Mücadelede yol-yöntem bulmada da önemli bir ustalık geliştirmişti. Başlangıçtaki acemilikleri, tepkilerle hareket etme durumlarını erkenden aşan, dolayısıyla hem daha yeni gelişmekte olan Özgür Kadın Hareketi'ne öncülük etme, yol-yöntem geliştirmede hem de genel Hareketimizi bu temelde sorunlarını çözebilir kılmada önemli katkıları olan yoldaşlardan biriydi. Aslında yaşamı, tarzı, yöntemleri incelenebilir. Kişiliğinde, yaşamında, devrimci pratiğinde öğrenilecek ve ders çıkarılacak çok şey vardır. Tabii bunlar ne kadar yapılsa o kadar geliştirici, kazandırıcı olur. Diğer yoldaşlar da benzerdiler.

yeni başlangıcı yaptırmada, tasfiyeciliğe karşı mücadele etmede kararlı bir rol oynamaya açık, Rojava'da yeni bir temel atmayı başarmaya aday bir arkadaş grubuydu. Bu vesileyle bir kez daha saygıyla anıyoruz.

Şahin Kılavuz ve grubunun devrimci yürüyüşü sürüyor

Demek ki Parti yıldönümümüzün bir de bu yönleri var. Dikkat edelim, geçen yıl gerçekleşen olaylar var, bu yıl gerçekleşen olaylar var, 16 yıl önce gerçekleşen olaylar var. Bir de 38 yıl önce gerçekleşen olay var. 82'de ülkeye gerilla gruplarının dönüşünde yaşadığımız ilk talihsiz olay, Şahin Kılavuz ve 7 arkadaşın talihsiz bir şekilde Hêzil çayında suya kapılarak şehit düşmelerinin de yıldönümü. Onlar da Şilan arkadaşların grubu gibi büyük bir gruptular. Çok iyi hazırlanmış bir gruptu. Her bakımdan donanımlıydılar. Başta Şahin Kılavuz arkadaş olmak üzere grubun hepsi çok dinamikti. Hemen hemen o dönemde Kürdistan'a dönüş yapan gerilla grupları içerisinde seçilmiş en dinamik gerilla grubuydu diyebiliriz. O hız ve tempoyla da giriş yaptılar, yürüdüler.

Şehit Yılmaz Dersim

Şehit Dozdar Hemo

42 yıllık mücadele, Şilanların, Dozdarların, Yılmazların yürüyüşünün günümüzde de aynı kararlılık ve bilinçle, coşku, cesaret ve fedakârlıkla devam ettiğini ortaya koyuyor. Dikkat edilirse 43'üncü yıla girerken de Parti ve Şehitler gerçeği Önderlik ve şehitler çizgisi aynı coşkuyu, heyecanı, aynı öngörü, iddiayı, iradeyi, aynı cesaret ve fedakârlığı çok daha gelişmiş bir düzeyde yaşanır kılıyor. Bunu net görüyoruz.

Kürt işbirlikçiliği onları bu biçimde örgütüyor ve yönlendiriyordu.

Böyle bir tasfiyeci saldırının önemli bir kolu Rojava'daki çalışmalarımıza yöneltilmişti. Çünkü; Rojava'nın duruşu önemliydi. 20 yıl bizzat Önder Apo çabası yürütmüştü. Halkın yüzde 85, 90'ı Partiyeye kazandırılmıştı. Komploya karşı duruşta Rojava halkımızın diğer parçalardaki halka da öncülük eden, örnek oluşturan bir tutumu vardı. Kısaca Hareket açısından Rojava'nın durumu, Rojava'daki örgüt yapımızın duruşu önemliydi, etkiliydi. Her ne kadar küçük bir parça olsa da özgürlük, gelişme büyüktü. Mücadele içerisindeki yeri, konumu, özellikle Önder Apo'yu anlama, sahiplenme, savunma temelinde neredeyse öncü düzeyindeydi. Dolayısıyla düşmanlar açısından da bu duruşun kırılması, bu tutumun zayıflatılması, buradaki özgürlükçü duruşun darbe-lenmesi önemliydi.

Bunun için aynı zamanda Arap milliyetçiliğini de harekete geçirdiler. BAAS milliyetçiliğini hareketlendirip 12 Mart 2004'te Qamişlo katliamını yaptılar. O da önemli bir mesajdı. Yeni bir durumdu. Her ne kadar BAAS rejimi yapsa, sorumluluk Şam yönetiminde olsa da arkasındaki güç, onları kıskırtan kesinlikle sömürgeci-soykırımcı sistemdi. Kürt düşmanı, Kürt karşıtı gericiydi. Bir yandan böyle bir katliam dayatması, diğer

lesini Rojava'da tamamlamaktı. Bunun bilinci, kararlılığı, heyecanı ile hareket ediyorlardı, ettiler de.

Demek ki 16 yıl önce Mûsil'da yaşadığımız katliamın derin anlamları vardı. 16 yıl boyunca da mücadelemize derin etkilerde bulundu. Şimdi de dönüp çıkartacağımız önemli sonuçlar var. Düşmanı, çeteciliği, faşist çeteciliği anlamada önemliydi. Yeni paradigma temelinde Rojava'da devrimci, örgütsel çalışmalarımızın yeniden yapılandırılması bakımından önemliydi. Düşmanın milliyetçi-şoven katliamlar ve provokatif-tasfiyeci saldırılar temelinde yönelttiği saldırıları kırabilmek, önünü alabilmek, tasfiyeciliği tasfiye ederek Rojava'daki özgürlükçü gelişmeleri koruyup ilerletebilmek açısından önemliydi.

O gidişin öyle tarihsel anlamı vardı. Bu tarihsel rolünü de oynadı. Her ne kadar yoldaşların önü Mûsil'da kesilmiş, vahşice katledilmiş olsalar da söz konusu katliam bu gerçekleri ortaya çıkardı. Hareketimiz katliamın amaçlarını, nedenlerini belli düzeyde anladı, gözdü. Şilan Yoldaş ve grubunun kararlılığını, amacını, tarihi misyonunu iyi değerlendirdi. Aynı kararlılıkla yeni görevlendirmeler temelinde söz konusu devrimci müdahaleyi devam ettirdi ve sonuç aldı. Denebilir ki o grubun o coşkusu, kararlılığı, ciddi hazırlıklar yokken, toz-duman bir ortamda büyük bir cesaretle

yürüttü. Tasfiyecilik kararlılıkla tasfiye edildi. En net mücadele edilen, tasfiyeciliğe darbe vurulan alanların başında Rojavayê Kurdistan geldi. Rojava pratiğimiz bu olaydan sonra yoğun bir ideolojik-örgütsel çalışma sürecine girdi. Nitekim 2011-12'de siyasi-askeri koşullar da belli düzeyde olgunlaşınca, büyük 19 Temmuz Devrimi adımı böyle bir yönelimin ortaya çıkarttığı gelişmeler temelinde gerçekleşti. Böyle bir mücadele olmazsa, tasfiyecilik zamanında yenilme, katliamcılığa karşı doğru tutum geliştirilme Şilan Yoldaş'ın grubunun amaçları büyük bir kararlılıkla başarılmasaydı, kuşkusuz 19 Temmuz Devrimi olmazdı. Bunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Kürt halkına, Ortadoğu halklarına, gençlere, kadınlara, insanlığa 5-6 yıldır ilham kaynağı olan böylesi devrimci bir deneyim yaşanmazdı. Bunu kesin olarak ifade edebiliriz.

Demek ki önemliydi, anlamlıydı. Bugün için bile yol göstericidir. Bu temelde yürütülen mücadelenin sonuçları üzerinde yaşıyoruz, mücadele ediyoruz, hamleler yapıyoruz, özgürlük umutlarımızı, hedeflerimizi, kararlılığımızı daha da güçlendiriyoruz. Yoksa onlar olmasaydı yapamazdık. O yoldaşların, kararlılıkları, amaçları, anıları bize bunları yaşattı.

Şilan Yoldaş çok küçük yaşta katılmıştı. Önderliğe bunun bilgisi verilince 'bizim küçük kız mı?' dedi.

Fuat arkadaşı, Önderlik Suriye'den ayrılırken özel olarak görevlendirmişti. Suriye'deki, Şam'daki bütün değerlerin korunması, sahiplenilmesi görevini, sorumluluğunu vermişti. Parti Merkez Okulu'nun 5-6 yıllık faaliyetleriyle ortaya çıkardığı bütün dokümanların korunması, sahip çıkılması, dijital alana geçirilmesi için ona emanet etmiş, önüne bir plan koymuştu. Bütün o dalgalanmanın, tasfiyeciliğin etkisinin yaşandığı ortamda Fuat arkadaş, Önderlik değerlerinin korunmasında birinci derecede payı olan bir yoldaş oldu.

Gerçekten bu anlamda rolü önemli oldu. Eğer birçok değer heder olmasaydı, bunları eğitimlerimizde kullanabiliyorsak, kendimizi eğitiyorsak, buda Fuat arkadaşın çabalarının büyük katkısı oldu. Buna, bu çabalara bizzat tanık olduk. Eğer öyle bir sahiplik olmasa Uluslararası Kompo'nun ortaya çıkardığı kapkaranlık, sisli, dumanlı ortamda her şey heba olabilirdi. Her şey yitip gidebilirdi. Bütün bunların korunmasını o arkadaş sağladı. Üstelik gaziydi, bir ayağı yoktu. Gece-gündüz demeden, büyük bir çabayla böyle bir görevi başarıyla yerine getirdi.

Diğer arkadaşlar çalışıyorlardı, yeni gidiyorlardı. Yeni müdahale gücü olarak görevlendirilmişlerdi. Hêzên Taybet'ten gelen arkadaşlar vardı. Özel bir grup olarak hazırlanmışlardı ve hepsi de bu

Onlar da Lübnan-Filistin sahasında 79-82 sürecinde Önder Apo öncülüğünde yürüttüğümüz teorik çalışmaların bütün materyallerini yanlarında taşıyorlardı. Yükleri ağırdı. Sadece bir gerilla grubu değil, onun çok daha ötesinde, teorik materyallerin hepsini taşıyan bir gruptu. Yanlarında onlarca kitap, doküman, belge vardı. Kuşkusuz öyle bir olayla karşılaşmasalardı. Şahin arkadaş başta olmak üzere o arkadaşların hepsi 15 Ağustos sürecinin gelişmesinde öncü düzeyde rol oynayacaktı.

Şahin arkadaş uzun süre Siverek pratiğinde de kalmış ve önemli bir askeri tecrübe edinmişti. 15 Ağustos sürecine en önde komuta düzeyinde katılacak arkadaşlardan birisiydi. Zaten öyle bir gruba komuta etmesi de onu gösteriyordu. Diğer arkadaşlar da onu tamamlayabilecek düzeyde olan arkadaşlardı. Talihsiz bir biçimde, biraz acemilik ve tecrübesizlik sonucunda, yine bilmezlikler ortamında şehit düş-tüler. İhanetin rolü ne kadar oldu, o da çok araştırıldı, bu konuda da iddialar çoktur. Sınırlı etkileri olabilir ama sadece ihanete bağlamak ucuz bir yaklaşım gibi duruyor. Onun ötesinde şeyler vardı. Yani birçok bakımdan öğretici bir yürüyüş, sonuç çıkartılacak, ders çıkartılacak bir olaydı.

'Kürdistan'da gerillacılık yapmak için nasıl olmak lazım' sorusuna aslında

en büyük cevabı o olay bize verdi. Kuşkusuz çıkarılabilirler için, içinde sayısız ders taşıyordu. Eğer daha sonra o tür olaylar az yaşanmışsa, gerilla sıfır imkânla başlayarak 30-40 yıla yayılan, kesintisiz süren büyük direnişi küresel iktidar ve devlet sisteminin, NATO düzeninin saldırılarına rağmen ayakta kalmışsa, Ortadoğu ve dünya-daki gelişmelere yön veren bir gerilla hareketi ortaya çıkartılabilmişse tabii bunun temelinde söz konusu olaydan ve benzer olaylardan çıkartılan derslerin rolü vardır. Zengince dersler çıkartıldığı ölçüde, gerilla direnişi doğru ve başarılı biçimde yürüdü. Ders çıkarmada zayıf kaldığımız ölçüde de söz konusu olumsuz olayları tekrar ettik, kayıplar verdik, zayıflıklar, zorluklar yaşadık, başarısızlıklara uğradık. Bu da açık bir gerçek. Bu şahadet de Partinin 4. yıldönümünün şahadeti oldu. 5'inci yılın kararlılığını oluşturdu, cesaretini ortaya koydu.

Çok önemli bir olay da zindan direnişine doğru anlam vermenin, sahip çıkmanın örnek duruşuydu, tutumuydu. Tarihi 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi'ni doğru sahiplenip, dağda gerilla biçiminde yürütmenin büyük kararlılığı, cesareti, fedakârlığı ile ortaya çıkan, bunları somutlaştıran, bu büyük direnişe doğru anlam vermenin, ona bağlı olmanın ve izinde doğru yürümenin örneğini oluşturdu, çizgisini yarattı. Nasıl ki 12 Eylül faşist-askeri rejimine karşı özgürlük direnişinin çizgisini 1982 Zindan Direnişi yarattıysa, zindan direnişini sahiplenmenin, başarıya taşınmanın, 15 Ağustos Atılımı haline getirmenin çizgisini de ülkeye dönüş pratiği, Hêzil'deki şahadetin dersleri ortaya çıkarttı. Önder Apo, hareketimiz böyle anladı, anlamlandırdı. Böyle yürüdü, dolayısıyla bu büyük kesintisiz direnişin etkileri Kürdistan sınırlarını çoktan aşarak bölgeye ve dünyaya yayıldı. Bu büyük özgürlük direnişi bu temelde ortaya çıktı. Onu da bu 43'üncü Parti yılına girerken yeniden anlamlandırmamız gerekiyor. O kahraman yoldaşları, bütün bu cesaret, fedakârlığın yaratıcılarını saygıyla, minnetle anmak lazım.

42 yılın derslerini doğru anlamak durumundayız

Dolayısıyla bu 42 yıllık mücadelenin nasıl geliştiğini, hangi zorlukları yenip, engelleri aşarak ortaya çıktığını, hangi büyük adımlarla pratikleştiğini, bunlara, bu tür olaylara bakarak doğru anlayabiliriz, doğru kavrayabiliriz. Genellemeci bazı sözler söylemek, yuvarlak propaganda etmekle bu gerçekleri doğru anlayamayız. Bu 42 yılın derslerini doğru çıkartamayız. Dolayısıyla da 43'üncü Parti yılında Önderlik ve şehitler çizgisinin başarılı uygulayıcısı düzeyine glemeyiz. Böyle olacaksak her şeyden önce 42 yılın derslerini bu olaylar temelinde doğru anlamak durumundayız. Bu olayları bu biçimde irdelemek ve anlamaya, özümsemeye çalışmak gerekli. Yoksa dar ve yüzeysel kalırız, ezbere oluruz. Başarıyı getirecek yöntem, tarz, üslup geliştirmede başarılı yürüyüşün istediği cesaret ve fedakârlığı oluşturmada zayıf kalırız.

Şimdi bir bütünen 42 yılı böyle irdeleyerek ve tarihi büyük dersleri çıkararak 43'üncü Parti ve mücadele yılına giriyoruz. Esasta 43'üncü yıla girişte bu gerçeklerin, değerlerin yaşadıklarını görüyoruz. Tartışmalar, kutlamalar bunu gösteriyor. Coşku, heyecan, kararlılık bunu gösteriyor. Dört parça Kürdistan ve dünyanın dört bir yanında Kürt halkının, gençlerinin, kadınlarının, dostlarının, bütün halklardan ezilenlerin, devrimci sosyalist insanların söyledikleri, yaptıkları, yaşadıkları bu gerçeği bize net bir biçimde gösteriyor.

Tüm bunlar neyi ortaya koyuyor? 42 yıl önce 22 kişilik bir grubun bir köyde gizliden yaptığı bir toplantıda verdiği kararın tarihi anlamına ne düzeyde ulaşıldığını, o coşkunun nasıl bugün de yaşandığını gösteriyor. 38 yıl önce büyük bir heyecanla, kararlılıkla Kürdistan dağlarına yürürken sele kapılan insanların taşıdığı umudu, heyecanı, öngörüyü, gelecek yaratma iradesini gösteriyor. Şılanların, Dozdarların, Yılmazların yürüyüşünün günümüzde de aynı kararlılık ve bilinçle, coşku, cesaret ve fedakârlıkla devam ettiğini ortaya koyuyor. Dikkat edilirse 43'üncü yıla girerken de Parti ve şehitler gerçeği, Önderlik ve şehitler çizgisi aynı coşkuyu, heyecanı, aynı öngörüyü, iddiayı, iradeyi, aynı cesaret ve fedakârlığı çok daha gelişmiş bir düzeyde yaşanır kılıyor. Bunu net görüyoruz.

Önderlik küresel düzeyde ezilenlerin kurtuluşuna öncülük eder hale geldi

Dahası 42 yıl önce küçük bir topluluğun bir gizli evde, 38 yıl önce bir gerilla grubunun, 16 yıl önce bir devrimci birimin Kürdistan'da Kürt halkı adına Kürdistan'ın özgürlüğü, halkın özgür ve demokratik yaşama kavuşması için taşıdığı o ruh, yaşadığı coşku ve heyecan, büyük umut, iradenin 43'üncü yılda Kürdistan sınırlarını, o küçük gerilla gruplarını, öncü-devrimci birimleri çoktan aşarak bir halk örgütü haline geldiğini, Kürdistan sınırlarını aşarak, ulusal çitleri aşarak bir bölgesel ve küresel yürüyüş haline geldiğini bize net biçimde gösteriyor.

Aslında bu 43'üncü yıla girişte bunları yine en kapsamlı bir biçimde gördük. Bilinci gördük, iddiayı, iradeyi gördük, coşku ve heyecanı gördük, özgürlük tutkusunu, kararlılığı gördük. Bunu Parti düzeyinde gördük, kadın-gençlik hareketi düzeyinde gördük, halk düzeyinde gördük. Kürdistan'da ulusal düzeyde gördük. Dört parça Kürdistan'da ve yurtdışında, Kürdistan sınırlarını aşarak bölge ve küresel bir hareket haline gelme, özgürlük yürüyüşü olma düzeyinde gördük.

3'üncü Önderlik Doğuş'un evrensel bir Önderlik olduğunu, küresel düzeyde ezilenlerin kurtuluşuna öncülük eden bir Önderlik haline geldiğini artık pratikte yaşanan olaylarla somut bir biçimde görüyoruz. Kuşkusuz bu durum daha farklı biçimlerde de dile getirilebilir. Tartışmalar daha örgütlü, planlı, daha derin anlamlı kılınabilir. Kutlamalar daha uzun sürecek yayılabilir. Daha coşkulu ve heyecanlı hale getirilebilir. Dünyada daha fazla yaygın kılınabilir. Bunlar da imkân dâhilindedir.

Kürdistan'daki gelişmelerin yankısı dünya çapında belli düzeyde oluyor diye her şeyin sonuna gelindi diyemeyiz. Önder Apo daha işin başında olduğunu söyledi. Yeni yeni yöntemler deniyoruz. Çok zengin pratikler geliştirebiliriz. Zengin yol-yöntemlerle bu özgürlük ruhunu, bilincini, yürüyüşünü, mücadelesini tüm ezilenlere, dünyanın dört bir yanına yayabiliriz. Kesinlikle bunu yapmak da gerekiyor.

Asla coşkuda, heyecanda, kararlılıkta bir zayıflama, gerileme olmamalı. Tam tersine büyüme, gelişme, canlanma olmalı. Fakat gerçekleşen önemli, hala devam da ediyor. Düşmanın ağır saldırılarına rağmen, ödenen ağır bedellere, yaşanan acılara, zorluklara rağmen tarihin en önemli özgürlük bayramı biçiminde PKK'nin kuruluş gününün kutlanması, 43'üncü yıla girişinin kutlanması toplum üzerinde nasıl bir heyecan, coşku, gelecek umudu, özgür yaşam tutkusu yaratılmış olduğunu net bir biçimde ortaya koyuyor. Bu da çok

önemlidir. Soykırımın parça parça yenilmesi anlamın geliyor.

Yüz yıldır Kürt toplumuna dayatılan soykırımın temel amacı; tüm bu alanlarda parça parça toplumu, Kürt varlığını, özgür yaşam gerçeğini katletmek, yok etmektir. Kürtlere dayatılan soykırım sadece fiziki bir soykırım, katletmek değil; Önder Apo, 'Kültürel soykırımdır' dedi. Kültürel soykırım fiziki soykırımı çok çok aşan bir soykırım gerçeği, çok farklı boyutları var.

İşte bütün bu alanlar Kürtlere dayatılan soykırımın boyutunu gösteriyor. Yaşanan gelişmeler de bütün bu alanlarda ortaya çıkan, yaşanan soykırım saldırılarının değişik boyutlarda, parça

Kültürel soykırıma karşı büyük özgürlük mücadelesi, özgürlük devrimi sadece Kürt toplumunda, Kürt kadınlarında, gençlerinde değil, bütün Ortadoğu halklarında, yeni bir kültürün, ahlakın, yaşam ölçüsünün, insanlık değerinin gelişmesini yaratıyor. Tabii bunu önlemek için düşmanın felsefi-ideolojik saldırıları, Önder Apo'yu ve PKK'yi hedefleyen tüm saldırıları aslında bu büyük kültürel devrim gelişimini engellemek, başarısız kılmak için, boşa çıkartmak için gerçekleştirilen planlı saldırılar oluyor.

Parti öncülüğü, ideolojik-örgütsel öncülük, her şeyden çok bu tehlikelere karşı mücadele etmek, onları ortadan kaldırmak, onları başarısız kılmak için gerekli. Tarihte özgürlük hareketlerinin, özgürlük yürüyüşlerinin başına gelen ters yüz olma ve saptırmaların önünü almak, özgürlük yürüyüşünü kendi çizgisinde kesintisiz ve sürekli kılabilmek için gerekli, önemli. Partileşmeyi de doğru bilince çıkarmak, tarihsel rolünün, anlamının, öneminin bilincine tam varmak ve o rolü başarılı kılmak lazım. Sadece laf olarak, tekrarlanan olarak kalmamalıdır.

parça nasıl kırılmış, yenilgiye uğratılmış olduğunu bize gösteriyor. Bunlar derinleştikçe, bütünleştikçe kültürel soykırım giderek tümünden yok olacak, yenilgiye uğrayacak, Kürt sorunu, onu ortaya çıkartan zihniyet ve siyaset ile birlikte ortadan kalkacak. Kürdistan, kadın özgürlüğü temelinde özgür yaşamın yeniden yeşerdiği, çiçeklendiği, boyutlandığı, umudun, inancın, toplumsallığın, paylaşımın, yoldaşlığın, birlikte yaşamın yeniden canlandığı, bütün dünyaya öncülük eden, örnek oluşturan bir alan haline gelecek.

Şimdiden mücadeleyle böyle bir konum kazanmış, bütün bu mücadeleler

gittikçe daha fazla sonuç verdikçe, o sonuçlar temelinde söz konusu örnek oluşturma, öncülük yapma gerçekleşecektir. Bu soykırım Önder Apo'nun dehası ile, çözümleme gücü ile, deyim yerindeyse 'ipliği pazara çıkartılmış' düzeyde deşifre edilmiş, çözümlenmiş, teşhir edilmiş, nasıl bir insanlık suçu olduğu net bir biçimde ortaya konmuştur. Artık onun üstünü kimse külle örtemez, yüzünü maskeleyemez. Kürt soykırımını kimse hasıraltı edemez. Kesinlikle o düzeye gelmiştir. Böyle büyük bir aydınlanma vardır.

42 yıllık Parti mücadelemizin, tarihi özgürlük yürüyüşümüzün 50 yıllık, yarım asırlık büyük Önderlik yürüyüşünün ortaya çıkardığı böyle tarihi bir aydınlanma var. Buna Kürdistan'dan gelişen aydınlanma, Kürt aydınlanması diyebiliriz.

Birkaç yüzyıl önce Avrupa'da bir aydınlanma çağı yaşanıyor ve bazıları onu kendi çıkarları temelinde kullanmak üzere ele geçiriyorlar. Hala o gelişme dünyayı etkiliyor. Tabii Avrupa'daki gibi bir kazaya uğramamak kaydıyla yarım asırlık Önderlik yürüyüşümüzün Kürdistan'da ortaya çıkardığı aydınlanma, özgürlük, farklılıklara dayalı eşitlik, demokrasi, adalet, paylaşım, komünalizm, toplumsallık ideallerinin bütün dünyaya çok daha güçlü bir biçimde yayılmasını ifade ediyor.

Özgürlük devrimi sadece Kürdistan ve Ortadoğu'da değil tüm insanlıkta bir kültürel devrime yol açıyor

Bu gelişme sadece Kürdistan'ı aydınlatmıyor, Ortadoğu'yu ve dünyayı da aydınlatıyor. Yaşanan yeni bir aydınlanma çağıdır. Yaşanan yeni tarzda bir aydınlanma gerçeğidir. Önder Apo buna 'Zihniyet devrimi' dedi. İnsanlık yeni bir zihniyet devrimi yaşıyor. Bu özgür, eşit yaşama her bakımdan yol gösteren, onun önündeki bütün engelleri aşmayı mümkün kılan bir aydınlanmadır; tarihidir, anlamıdır. Ulaştığı yerde insanları nasıl etkilediği gözler önünde. Herkesi anında değiştiriyor. Yeni bir tutum, söz, davranış içine çekiyor. Yeni bir ahlak, anlayış kazandırıyor. Bütün insanlığı hızla etkiliyor.

Kültürel soykırıma karşı büyük özgürlük mücadelesi, özgürlük devrimi sadece Kürt toplumunda, Kürt kadınlarında, gençlerinde değil, bütün Ortadoğu halklarında, tüm insanlıkta bir kültürel devrim yola açıyor. Yeni bir kültürün, ahlakın, yaşam ölçüsünün, insanlık değerinin gelişmesini yaratıyor.

Tabii bunu önlemek için düşmanın dayattıkları var; işte felsefi-ideolojik saldırılar, Önder Apo'yu ve PKK'yi hedefleyen tüm saldırılar aslında bu büyük kültürel devrim gelişimini engellemek, başarısız kılmak için, boşa çıkartmak için gerçekleştirilen planlı saldırılar oluyor. Bunları görüp anlamamız lazım. Çok tehlikeli durumlardır.

Bu tür saldırılara karşı ideolojik-örgütsel mücadele doğru yürütülür, tarihin büyük özgürlük devrimlerinin başına gelen saptırmalar, Önder Apo öncülüğünde Kürdistan'da gelişen bu aydınlanma devriminin başına da gelmezse, bu sefer insanlık gerçekten de 5000 yıllık yaşanan bu iktidar ve devlet sisteminin ortaya çıkarttığı savrulmalardan, sapmalardan insanlığın ve yerkünrenin varlığı için ortaya çıkan tehdit ve tehlikelerden kendisini kurtarabilir. Yeni bir özgür yaşama kavuşabilir. Özgür yaşam, demokratik toplum, kadın özgürlüğü bir söz, bir hayal, bir umut olmaktan çıkar, pratikte yaşanan gerçeklik haline gelir.

Böyle bir saptırma tehlikesi var mı? Var tabii. Aydınlanma devriminin, zih-

niyet devriminin önünde her an bu tehlike vardır. Paradigma değişikliği ile birlikte yarım asra ulaşan kesintisiz pratik yürüyüşle, insanüstü bir çabayla ortaya çıkartılan aydınlanma ile Önder Apo bu saptırmaların önünü alma doğrultusunda önemli tedbirler geliştirdi. Saptırmaların önünü almaya çalıştı. Fakat buna rağmen hala ciddi tehdit ve tehlike vardır.

Parti öncülüğü, ideolojik-örgütsel öncülük, Parti mücadelesi her şeyden çok bu tehlikelere karşı mücadele etmek, onları ortadan kaldırmak, onları başarısız kılmak için gerekli. Tarihte özgürlük hareketlerinin, özgürlük yürüyüşlerinin başına gelen ters yüz olma ve saptırmaların önünü almak, özgürlük yürüyüşünü kendi çizgisinde kesintisiz ve sürekli kılabilmek için gerekli, önemli. Partileşmeyi de doğru bilince çıkarmak, tarihsel rolünün, anlamının, öneminin bilincine tam varmak ve o rolü başarılı kılmak lazım. Sadece laf olarak, tekrarlanan olarak kalmamalıdır.

Aydın kimdir? Kürt aydınlığının temel özellikleri nelerdir?

Özgürlük, farklılıklara dayalı eşitlik, demokratik komünalizm temelinde Önder Apo'nun dehasıyla gerçekleşen aydınlanmayı iyi anlamalı, özümsemeli ve bilince çıkarmalıyız. Toplumumuzu, kadınları, gençleri durmadan, usanmadan, yorulmadan bunlarla eğitmeliyiz. Bu gerçekleri, bu hakikati, bu zihniyet gücünü bölge ve dünya halklarına, tüm insanlığa, başta kadınlar ve gençler olmak üzere işçi ve emekçilere hızlı, doğru, etkili bir biçimde taşımamız lazım. Bizim, Apocu militanlar olarak, Önderlik düşüncesinin öncü örgütlenmesi olan PKK-PAJK örgütülüğü olarak en temel, birinci, tarihi görev ve sorumluluğumuz.

Aslında başarımızın ölçütünün birinci maddesi burada kendini gösteriyor. Bunları başarılı yaptığımız oranda tarihsel başarıdan, Önderlik ve şehitler çizgisinde doğru yürümekten söz edebileceğiz. Yoksa öyle farklı maddi başarılar çok fazla aranamaz.

Bazıları hala kendilerini aydın sayıyorlar. İşte PKK'yi, Önder Apo'nun geliştirdiği aydınlanmayı sistem adına, küresel kapitalist modernite sistem gerekliliği adına, Kürt ihaneti olarak ortadan kaldırmaya çalışıyorlar. Kürt işbirlikçiliği ve ihanetiyle yaşadığımız mücadele ortamında bazıları Partiye karşı bildiriler dağıtıyorlar. Adlarını da 'aydın' koyuyorlar. En büyük cehaleti, karanlığı, düşünce körlüğünü, ruhsuzlaşmayı, duygusuzlaşmayı yaşadıkları halde kendilerini aydın diye tanımlıyorlar. Aydın sıfatını taşımakta ısrar ediyorlar. Niye? Çünkü; Önder Apo'nun geliştirdiği Kürt aydınlanması her tarafı aydınlatıkça onların nasıl bir cehalet içinde olduklarını, karanlıkta hareket eden zavallı yaratıklar olduklarını ortaya koyuyor. Bu aydınlanma ulusal sınırları aşıp bölgesel ve küresel düzey kazandıkça, kapitalist modernite sisteminin nasıl bir hırsızlık, yalan-dolan ve hastalık rejimi olduğunu ortaya çıkarıyor. Tüm maskeleri düşürüyor.

İşte bu gelişmeyi, gerçekliği yok etmek için bu kadar saldırıyorlar. İdeolojik-felsefi saldırının, Önder Apo'yu hedefleyen Uluslararası Kompro sahdırının esası budur. Bunun için kendilerini 'aydınlık,' devrimci gelişmeyi 'karanlık' gibi göstermeye çalışıyorlar. Bu düzeyde ters-yüz etme çabası var. Bunlar birbiriyle ilişkilidir; birbirinden kopuk ele alınamaz. Bu konuda yanılmamalıyız.

O halde aydın nedir? Aydınlanma nasıl olur? Aydın kimdir? Kürt aydınlanması nasıl yaşanıyor, gerçekleşiyor? Kürt aydınları kimlerdir? Kürt aydınlığının temel özellikleri nelerdir? Bunları doğru

anlamalıyız. Hem topluma hem de insanlığa bunu doğru ve yeterli düzeyde de anlatmalıyız. Kürt toplumunu bununla eğittiğimiz kadar bu gerçekleri kadınlara, gençlere, halklara, insanlığa taşımalıyız. Bu bizim boyun borcumuz. Parti olmamızın, Parti kadrosu olmamızın üzerimize yüklediği temel görev budur. Bunları etkili bir biçimde yapabilmeliyiz. Bu mücadeleyi önemsemeliyiz. Yalan-dolanı, bu fitne-fesadı iyi açığa çıkartabilmeliyiz. Maskelerini tümünden düşürebilmeliyiz.

Şimdi bir yıldönümü vesilesiyle üzerinde iyi durabileceğimiz bir gerçeklik de bu oluyor. Parti çok çok önemli bir olay. Partinin felsefi-ideolojik boyutu, örgütsel yapısı, zihniyet ve vicdan devrimi temelinde geliştirdiği büyük kişilik ve toplumsal değişim-dönüşüm devrimi büyük önem taşıyor. Bu gerçekliği görmeli, bunu esas almalıyız. PKK gerçeğini, Parti olgusunu önce buradan çözmeliyiz. Burada Partiyeye katılmalı, anlamalı, Parti görev ve sorumluluklarına sahip çıkmalı, onların gereklerini bu temelde pratikte başarıyla yerine getirmeye çalışmalıyız.

Niye bunlar üzerinde duruyoruz? Çünkü bu konularda aşınmalar, zayıflıklar var. Parti gerçeğini, Önderlik gerçeğini, özgürlük devrimi gerçeğinin özünü burada aramak, bu temelde katılmak, buna göre partileşmek, Parti görev ve sorumluluklarını bu temelde sahiplenip, başarıyla yerine getirir olmak yerine, sistemin de yönlendirmesiyle aşırı maddiyatçı yaklaşımlar öne çıkıyor. Politik-askeri mücadelenin her şeyin yerine konması biraz bu temeldedir. Maddi gerçekliğin aşırı öne çıkartılması, Önderlik ve Parti gerçeğinin bu manevi boyutunun, düşünsel, zihniyet, ahlaki boyutunun gölgelenmesi, hasıraltı edilmesi çabası var.

Bu içimizde çok geliyor. Dıştan tahrik ediliyor. Küresel kapitalist sistemin, onun liberal ideolojisinin aşırı bireyci ve maddiyatçı gerçeğinin içimize sızdırılması olarak ortaya çıkıyor. Bu da bir gerçek. Partiyi doğru anlama gerçekleşmiyor. Ters-yüz etme oluyor.

Dolayısıyla politik-askeri mücadelede de istenilen yaratıcılığı gösteremiyoruz. Zengin olamıyoruz. Tarz, üslup geliştirmede zengin, yaratıcı yaklaşmıyoruz. Sonuçta istediğimiz başarıları tam elde edemiyoruz. Bu da bir gerçek.

İşte son hamlemiz aslında bu konularda kendimizi düzeltme, doğruya çekme, başaramadıklarımızı başarma hamlesi de oluyor. Öyle anlamalıyız. 43'üncü yıla hamle halinde girmek önemli. 42'inci yıla Uluslararası Kompro düzeyinde Kürt sorununu ortaya çıkartan küresel, bölgesel ve yerel gericiilik, PKK'yi imha ve tasfiye etme planı saldırısı ile girmiş, bunu gerçekleştirmek için de çok yönlü bir saldırı yürütmüşken, tabii bu saldırıları kırabilmek, planı boşa çıkartmış olmak büyük önem taşıyor. 42'inci yılın böyle bir gerçeği var. Düşman 2020 yılını PKK için 'yok olma yılı' olarak ilan etti. Bunu Erdoğan-Bahçeli-Soylu faşist kliği her fırsatta dillendirdi. Küresel gericiliğe liderlik yapan ABD Başkanı Trump defalarca ifade etti. Kürt işbirlikçiliği KDP eliyle bunu çok sinsi, kötü yöntemlerle uygulamaya koydu. Bunların hepsini gördük. Azımsanacak bir saldırı değildi.

**43'üncü yılı daha büyük
zaferlerin kazanılacağı
bir yıl olarak ilan ediyoruz**

Şimdi PKK'nın 42'inci yılı bitti, 43'üncü yılına girdi. Dikkat edelim düşmanın hedefi gerçekleşmemiştir. Planları başarı elde etmemiştir. Planlar boşa çıkartılmış, saldırılar kırılmış, düşman başarısız kılınmıştır. Bu çok önem-

lidir. Siyasi-askeri mücadele anlamında bu, geçtiğimiz yılın, 42'inci PKK yılının tarihi öneme sahip bir sonucudur.

Diğer yandan bununla sınırlı da kalınmamış, faşizmi yıkmak, tecridi kırmak, işgali sonlandırmak üzere Önder Apo'nun fiziki özgürlüğü temelinde Özgür Kürdistan, Demokratik Türkiye ve Ortadoğu yaratmak amacıyla 42'inci yılın sonuna büyük bir devrimci hamlele çıkışla girilmiş, 43'üncü yıla Parti ve halk olarak böyle bir devrimci hamleyi her alanda geliştirir bir konumda girmiştir. 42'inci yıl 43'üncü yıla bu sonuçları devrediyor. Bunu iyi anlamalısınız. Demek ki sadece bir mücadele devretmiyor. Dikkat edelim; başarısızlıklar, yenilgiler devretmiyor. Düşmanın imha ve saldırı planlarının yenilgiye uğratıldığı, kırıldığı, boşa çıkartıldığı gerçeği devrediliyor. Bir de düşmanı yenilgiye uğratmak için hamlesel düzeyde bir mücadeleyle devrediliyor. Bu, 43'üncü Parti yılına Hareketimizin ne kadar güçlü, iddialı, hedefli girdiğini ortaya koyuyor. Bunu görmemiz lazım.

43'üncü yılı bu düzeyde hedefi büyük, iddiası büyük, iradesi büyük, kazanma azmi büyük, daha büyük zaferlerin kazanıldığı bir yıl olarak ilan ediyoruz. Bu yılda çok yönlü, yaygın, daha büyük bir mücadele yürütülecek ama daha büyük kazanımlar elde edilecek. Büyük zaferler ortaya çıkartılacak. Bu sefer düşmanı yenme, özgürlüğü kazanmada planlı olan, hamle yapan Özgürlük Hareketimiz oluyor. 42'inci yılı 43'üncü yüzyıla böyle bir hamleyi devrediyor.

Dolayısıyla 43'üncü yıl mücadelesinin temel görevi de bu hamleyi zaferle taşımaktır. Her alanda etkili bir biçimde geliştirerek en kısa zamanda tarihin en büyük zaferlerini kazanacak düzeye ulaştırmak oluyor.

Şimdi bir de 43'üncü yılı girişin bu boyutu var. Bir yandan partileşmede bu kadar netlik, aydınlık söz konusu iken, diğer yandan da siyasi-askeri mücadelede de böyle bir hedefli ve iddialı olma durumu var. Düşman her şeyi oraya çekerek aslında bizi felsefsiz-ideolojisiz kılmaya, böyle bir siyasi-askeri dar boğazda kuşatıp boğma, yok etme çabasıdır. Karşımızdaki güçlerin planları böyledir. Uluslararası Komployu güncelleyerek, ABD-TC-KDP ittifakını yaratarak, herkesten destek alıp bu vahşi saldırıları yürüterek aslında bunu sağlamaya çalışıyor. Biz bunu 42'inci yılda 'Cenga Heftanin' devrimci hamlesiyde önemli ölçüde kırdık. Kahraman gerilla duruşu, mücadelesi, öncülüğüyle kırdık.

Şimdi gerilla ve halkın ortak direnişle 43'üncü yılda zafere götürmek üzere büyük bir hamleyle bu yıla girdik. Bunları neyle sağlıyoruz? Doğru partileşmeyle sağlıyoruz. Parti öncülüğünün doğru yürütülmesiyle sağlıyoruz. Burada gene esas almamız gereken Parti öncülüğünün rolünü başarılı, doğru oynar hale getirmektir. Bu ne demektir? Bu, ideolojik-örgütsel öncülüğün, ideolojik-örgütsel mücadelenin her şeyin başına konması demektir.

Demek ki, “Özgürlük Zamanı” Ham-
lemizi, bu temeldeki siyasi-askeri mü-
cadeleleri her alanda geliştirip Önderlik
ve şehitler çizgisinde yürüteceğimiz
büyük ideolojik-örgütsel çizgi mücade-
lesiyi ancak zafere ulaştırabiliriz. Başka
türü olmaz.

Aşırı bireycileştiren, maddileştiren, dolayısıyla iktidar içine çekmeye çalışan dayatmalara karşı biz kendi çığgımızde mücadele edeceğiz. İdeolojik-örgütsel mücadeleyi her şeyin başına koyacağız, öne alacağız. Önce Partide kazanacağız. İdeolojik-örgütsel mücadelede kazanacağız. Sonra bunları politik-askeri alana taşıyarak yürüteceğimiz si-

yasi-asgeri mücadelelerde başarılar
elde edeceğiz, sonuēlar elde edeceğiz.

Bu anlamda ne çıkıyor ortaya? Demek ki hamlemizin 42'inci yılda büyük bir başarısı var. 43'üncü yıla büyük iddialarla ve hamleyle giriyoruz. Zafer hedefi var. Bu zaferi neyle sağlayacağız? Tabii ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesini Önderlik ve şehitler çizgisinde başarıyla yürütmek sağlayacağız. Dolayısıyla bir düzeltme işlevi de var. Mücadeleyi sadece siyasi-askeri boyuta indirgeyen, daraltan, her türlü dar ve yüzeysel yaklaşıma karşı bir düzeltme oluyor.

Dar ve yüzeysellik nerede var? İnsanlığın küresel özgürlük ve demokrasi mücadelesini görmeyip sadece Kürdistan'da gören, Kürdistan genelini görmeyip sadece bir parçada gören, ideolojik-örgütsel mücadeleyi görmeyip sadece dar, siyasi-askeri mücadelede gören, siyasi-askeri mücadeleyi eskiyi tekrarlayan dar, dogmatik, tutucu yaklaşımda gören zihniyet ve tarz durumlarını değiştirmemiz gerekiyor. Darlık ve yüzeysellik böyle ortaya çıkıyor.

Düşman aslında bizi felsefesiz ideolojisiz kılma, böyle bir siyasi-askeri dar boğazda kuşatıp boğma, yok etme çabasında.

Karşımızdaki güçlerin planları böyledir. Uluslararası Komplö'yu güncelleyerek, ABD-TC-KDP ittifakını yaratarak herkesten destek alıp bu vahşi saldırıları yürüterek aslında bunu sağlamaya çalışıyor. Biz bunu 42'inci yılda 'Cenga Heftanîn' devrimci hamlesiyle önemli ölçüde kırdık. Kahraman gerilla duruşu, mücadelesi, öncülüğüyle kırdık.

**Büyük özgürlük çıkışları
şiddetle yenilmedi,
çizgiden saptırılarak yenildi**

O halde “Özgürlük Zamanı” Hamlemiz bir zafer hamlesi olduğu gibi aynı zamanda bir düzeltme hamlesidir de. Önderlik gerçeğini, Parti gerçeğini, mücadele çizgisini paradigmasal olarak, ideolojik-politik çizgi olarak, Devrimci Halk Savaşı Stratejisi olarak, taktik ve tarz yaratıcılığı olarak doğru anlamayı ve başarılı yürütmeyi gerektiriyor. Bu da her şeyin başına ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesini koyuyor, Parti öncülüğünü geliştirmeyi koyuyor. İdeolojik-örgütsel çizgi mücadelesi yürüttüğümüz oranda politik-askeri mücadele yürütebileceğiz; ideolojik-örgütsel mücadelede kazandığımız oranda siyasi-askeri mücadelede kazanacağız; Parti öncülüğünü geliştirdiğimiz oranda özgürlük devrimini geliştireceğiz; Kürdistan’da kazandığımız oranda bölgede ve dünyada kazanacağız.

O halde bir düzeltme yapacağız. Yani bir mücadelede, zihniyette tarz düzeltmesi yapacağız; bunun için her şeyden önce bir ideolojik-örgütsel mücadele olacak. Bu bireyci, aşırı bireycileşmiş, maddiyatçı hale gelmiş, tekkarar, kendiliğindenci yaklaşımları, anlayışları aşacağız. Salt askerlikle sonuç alamayız. Salt siyasi mücadeleyle Kür-

distan'da bir şey kazanamayız. İdeolojik-örgütsel mücadelesiz hiçbir gelişme yaratamayız. Aslında 43'üncü yıla girerken kanıtlanan bir gerçeklik de budur.

Bu ne anlama geliyor? Çizgi devrimciliği kazandırıyor. Önderlik ve şehitler çizgisinde doğru mücadele etmek kazandırıyor. Önderlik ve şehitler partisinin öncülüğü kazandırıyor. Her şeyi Parti öncülüğünde partileşerek kazanıyoruz. Önderlik ve şehitler çizgisinde doğru partileşerek, Partiye doğru katılarak kazanıyoruz. Başka türlü kazanamayız. Başarıyı başka yerlerde aramamak lazım. Düşman bize başka arayışları dayatıyor, bir tehlike oluşturuyor. 42'inci yılda da, öncesinde de Uluslararası Komplo'yu güncelleme dediğimiz olay böyle ortaya çıktı. Önderliği ve PKK'yı hedefleyen, Önderliksiz ve PKK'siz bir Kürtlüğü dayatan, bu şekilde Kürt sorununun çözümünün mümkün gören, Kürt varlığı ve özgürlüğünün gerçekleşecekmiş gibi sanan anlayışlar ortaya çıkıyor. Başûr'da bu iddia ediliyor. Rojava da böyle bir yanlışla kulaç atmış bulunuyor. Bakur'a bu dayatılıyor. Bütün bunların arkasında Kürt sorununu yaratan güçler var; ABD öncülüğü var. Sömürgeci-soykırımcı sistem var. Yani liberalizmin bin bir suratlı yapısıyla ruhlarımız, duygularımız, düşüncelerimiz etkilenmeye, böyle bir yanlışla çekilmeye çalışılıyor.

PKK şiddetle yok edilemiyor. Evet, en vahşi yöntemlerle, teknik en ileri düzeyde kullanılarak şiddet dayatılıyor. Ondan uzak durulmuyor. Fakat şiddetin de amacının aslında ruhsal, duygusal ve düşünsel saptırma olduğu tartışma götürmüyor. Yani şiddetle tehdit edilerek yanlış düşüncelere götürülmek isteniyoruz. Bunu iyi bilmemiz lazım. Yoksa böyle PKK'yi zorla, şiddetle yok edemeyeceğini düşman çoktan anlamış durumda.

O halde neyle yok ederiz diyorlar? Aldatarak, kandırarak, saptıracak; gerçeklerden, Önderlik doğrularından uzaklaştırarak, yanlış düşüncelere yönlendirerek yok ederiz! PKK için en büyük tehlike budur. Tarihte bütün özgürlük hareketleri için en büyük tehlike bu oldu. Tarihin özgürlük çıkışları, Önderlik çıkışları hep bu tehlikeyi yaşadılar. Büyük özgürlük düşünceleri, çıkışları zorla, şiddetle yıkılmadı, yenilmedi. Çizgiden saptırılarak yenildi. Felsefideolojik sapmalarla uğratarak yenildiler. Dini çıkışların, felsefi çıkışların, bilimsel, toplumsal çıkışların başına hep bu sonuç geldi.

Bugün Uluslararası Komplolar denilen saldırı aslında böyle bir saldırı oluyor. Önder Apo'yu ve PKK'yi hedefleyeni, Kürtleri Önder Apo'suz ve PKK'siz arayıslara yöneltmeye çalışan yaklaşımın altında kesinlikle bu yaklaşım yatıyor. Çizgisinden saptırarak yenilgiye uğratmak! O halde bunlara karşı duyulmalı olmamız lazım. Doğru anlamamız lazım. Parti geçeceği doğru anlamalıyız, doğru sahip çıkmalıyız. Her şeyin Partiyi başarıya gittiğini görmemiz lazım.

Tabii Partiyi mutlaklaştırmamalı, kut-sallaştırmamalıyız da. Parti bir araçtır. Tabii basit bir araç değil. Amaç yerine de koymamalıyız. Ama yüce amaçların başarılması için vazgeçilmez, öncü bir araç. Onsuz yaprağın bile kıpırdamadığı bir araç. Onsuz hiçbir başarının sağla-namadığı bir araç. Her türlü duygu, düşünce, ruh, davranışın özgürlükçü temelde yaratılmasını sağlayan bir araçtır. Öyle sıradan bir araç değildir.

O halde Parti geçeceğini doğru anlamamız lazım. PKK olayını doğru anlamak, doğru yaklaşmak önemli. Bir yandan herkes, PKK'ye çok bağlıyız, çok tutkuluyuz, diyor ama diğer yandan

bazen bakıyorsun adını bile anmak istemiyor. Adını anmaktan kaçıyor. Anlamaktan kaçıyor. Bir yanılgı var.

PKK'ye çıkarıcı yaklaşılamaz

Şimdi bize şöyle bir sapma dayatılıyor; PKK'yi anlayıp onun amaçlarının başarılması için ona katılmak, fedaice, devrimci ve yurtsever olarak ona kendini katk etmek yerine, PKK'nın yarattığı değerlerden yararlanmak üzere PKK'li olmak! Böyle bir tehlike var. Böyle PKK'lilik olmaz. PKK'ye güç katmak, onun başarısına katılmak, onun başarısının yaratılmasına katılmak yerine, PKK'den çıkar sağlamak üzere katılmak gibi durumlar ortaya çıkıyor. PKK'yi öyle anlama yaklaşımları var. Düşman bunu dayatıyor.

Birçok yerde PKK'ye karşı böyle çok dikkatli, hesaplı yaklaşımların var olduğunu görüyoruz. Bu hesaplı yaklaşımların altında, bu gerçeklik yatıyor. Ters-yüz olma var. PKK sanki her şey olmuş da, bu yüzden maddi gerçekliği elinde tutma, onun yarattığı değerlerden yararlanma, faydalanma, onları ele geçirme çabası içerisinde olma durumları gözüküyor. Düşman PKK'yi böyle gösteriyor. Böyle yönlendiriyor ve etkiliyor da. İşte içimizde bir tür sapma, savrulma böyle geliştirilmeye çalışılıyor. Bunlara karşı da dikkatli ve duyarlı olmamız lazım. Nasıl yapılabilir? Doğru anlayarak, yeterli katılarak, başarılı uygulayarak ancak PKK'yle kurtuluş sağlayabiliriz. 43'üncü yıla girişin bize öğrettiği en temel doğrulardan bir tanesi de budur.

Politika yapmak ayrı bir konu. Yani taktik yapmak, günlük, politik davranmak, sırriye gereği bazı hususlara dikkat etmek ayrı bir konu ama tabii kendi gerçeğinden uzaklaşmak, inkâr etmek, ondan uzak düşmek ayrı bir konudur. Politika yapabilirsin. Politikanın gereği olarak esneyebildiğin kadar esneyebilirsin ama felsefi-ideolojik ilkelere, duruştan, dolayısıyla Parti öncülüğünden vazgeçemezsin. Onu zayıflatacak durumlara düşemezsin. Politik esneme, ideolojik-örgütsel duruşu, öncülüğü zayıflatıyorsa o tehlikelidir. Politik esneme ideolojik-örgütsel duruşu güçlendirmek için, geliştirmek için yapılır. Onun önünü açmak için yapılır. Yoksa onu geriletmek, zayıflatmak için olmaz.

Şimdi küresel gericilik böyle bir dayatmada bulunuyor. Yani politik olarak esneme adına aslında ideolojik-örgütsel gerçekliği kaybetmeyi dayatıyorlar. Neye? Çünkü, öyle yaparsa başarılı olacak. PKK'yi şiddetle yok edemiyor. İdeolojik-felsefi duruşuna karşı çıkıp ona karşı mücadele edemiyor. İdeolojisz, felsefesiz kılsara, Önderlik ve şehitler çizgisinde sapmaya uğratırsa kendi gerçeğinden, güç kaynağından kopartırsa zayıf duruma düşürecek. Böylece PKK'yi yenmek elbette kolay olacak. Unun için her zaman ideolojik-örgütsel mücadele öndedir. Bunun için her zaman tasfiyeci dayatmalar var. Liberalizm bunları öyle biçimlerde yapıyor ki çoğunu anlamıyoruz bile. Alında özgür kişilik olma, irade sahibi olma, yenilikçi olma, değışimci olma adına köhnemiş gerilikleri, maddiyatçı, bireyci yaşam ölçülerini, kapitalist modernite düzenini bize 'doğru yaşam bu, buna koşun' diye habire cıalayıp sunuyor. Dikkatli olmazsak aldanırız.

Farklı çalışma alanlarında yoldaşların durumunu gözlediğimizde, örgütümüzün durumuna baktığımızda savrulmaların çok fazla olduğunu görüyoruz. Önderlik ve Parti gerçeği nedir? Ona nasıl doğru katılım olur? Zihniyeti, felsefesi, ideolojisi, stratejisi, tarzı, üslubu, dili nedir? Bunları öğreneyim, bununla donanayım, bunları uygulayayım, bununla yarışayım demek yerine, ilk duy-

duğu şeye kulak kabartan, gördüğü şeylere bakan, cıalanmış o kapitalist modernite sunumlarına, basit maddi şeylere koşan, aldanan duruşlar, davranışlar çok gözüküyor. Bunlar ciddi ideolojik mücadele sorunlarımızdır. İdeolojik-örgütsel mücadele dediğimizde bunları görmeliyiz.

İdeolojik netlik zaferin en temel güvencesidir

İdeoloji soyut değil; burada somutlaşıyor. Teori bilgidir, soyuttur ama ideoloji ilke ve ölçüdür; somuttur. Yaşam ilkesi ve ölçüsüdür. Neye öncelik veriyorsun? Neyi doğru buluyorsun, neye güzel diyorsun? Neye iyi diyorsun? Neyi beğeniyorsun? Nasıl olmak istiyorsun? İdeoloji işte budur. Bunların cevabıdır. Nasıl giyiniyorsun? Nasıl oturuyorsun? Nasıl konuşuyorsun? Nasıl yaşıyorsun? Ne yiyor, içiyorsun? Sağlığına ne kadar dikkat ediyorsun? Yanındakiyle ne kadar ilgileniyorsun? Ne kadar paylaşıyorsun? Ne kadar bütünlük oluşturuyorsun? İdeoloji bunlardır. Öyle soyut bilgi birikimi, propaganda etme, tartışma yürütme değil. Teori ile ideolojiyi karıştırmamak lazım.

Şengal konusunda yapılan anlaşma öyle söylendiği gibi Şengal anlaşması değil, anti-PKK anlaşmasıdır. 1979'da bazı Kürt örgütleri Ulusal Demokratik Güç Birliği (UDG) gibi anti-Apocu ittifaklar kuruyorlardı. Özgürlük Yolu'ydı, DDKD'ydi, KUK'çulardı. Bu anlaşma aynen o dönem bu örgütlerin yaptığına benziyor. PKK'yi açıktan söylemiyorlar çünkü Şengal'i PKK kurtardı, soykırımı PKK önledi diye kendileri açıklamıştı.

Bu bakımdan gerçekten ciddi tehlikeler, saldırılar var. Dışımızdaki düşman, kapitalist modernite sistemi duygulara, düşüncelere, duruşa yönelttiği bombardımanlarla öyle kaşla-göz arasında derler ya, çaktırmadan saptırma geliştirmeye çalışıyor. Bunu gerçekleştireceği teknik araçlara da sahip. O nedenle çok dikkatli, duyarlı olmalıyız.

Düşman tehlikesi daha fazla burada ortaya çıkıyor. Aslında zararı en çok burada görüyoruz. Büyük gücümüzü etkili şekilde pratiğe geçirememeyi bu nedenle yaşıyoruz. Yoksa savaş cephelerindeki kayıplarımızla değil. Aslında savaş cephelerindeki duyarsızlıklar, tedbirsizlikler, dikkatsizlikler, dolayısıyla zayıflıklar, başarısızlıklar, kayıplar da kaynağını buradan alıyor. Bu tarzda duygu, düşünce, davranış karmaşası yaşamak, siyasi-askeri pratikte yetersizliklere, hatalara yol açıyor. O bakımdan bunları 43'üncü yıla girerken daha net gördük. Düzeltmemiz lazım.

Askeri-politik cephede yaşananlar PKK'yi zayıflatmamıştır. Büyük bir mücadeleye verilmiştir. Bu nedenle PKK'yi yenemeyince başka yerlere saldırılar gündeme getirildiler. KDP'nin provakatif yaklaşımları da, Şengal halkını baskı altına almaları da bu nedenledir. PKK'yi imha planı başarısız kaldıktan sonra

bunlar oldu. Esasında bu planı uygulayan ABD idi. Baharda teslim olmamızı istediler. Eğer dediklerini yapmazsak Hareketimizin yok olacağını açıktan söylediler. Hem de o kadar acele ki, 'Ya hızla hemen kabul edersiniz ya da bir-iki gün geçerse iş işten geçecek' diye! Hareketimiz böyle sık boğaz edilmek istendi. Fakat hepsini reddeden direnişçi bir tutum geliştirildi. Kimi yerlerde, içimizde buna eğilim gösterenler de oldu aslında. Onun için üzerimize bu kadar saldırılar geldi, geliyor.

Şengal konusunda yapılan anlaşma anti-PKK anlaşmasıdır

Her türlü askeri teknikle, sınırsız vahşi saldırılarla, saptırma çabalarıyla, işbirlikçilerle, her şeyleriyle saldırılar ama sonuç ortadadır. Yenilen kendileri oldu. PKK'yi yok etme planları paramparça oldu. Nasıl 1994'te Tansu Çiller, 'Ya bitecek, ya bitecek' diyordu ve kendisi bittiyse bugünkülerin durumu da benzerdir. Ben o zaman Önderlik sahasındaydım, eğitimdeydim. 31 Ağustos günü, saat 5'te, Önderlik 'Haydi eğitime' dedi. Akşam saat 5'te eğitime başladık. 'Bizi yok edeceğini, bitireceğini söyleyenler, kendileri bittiler, görevleri bitti, gittiler, biz dimdik ayakta'yız' dedi. Derse böyle başladık.

Yani şimdi Eylül'e kadar PKK'yi bitireceğini, Medya Savunma Alanları'nı yok edeceğini söyleyenler, hesap edenler, planlayanlar Heftanin'e çakılıp kaldılar. Tıpkı 2008'de Zap'a çakıldıkları gibi Heftanin'e çakılıp, kaldılar, çıkmadılar. Bir de biz buna 12 Eylül'de hamle ilanıyla 'Sizin sadece planınızı bozmayacağız, bir de sizi yıkacağız' diye cevap verip, devrimci hamleyi başlatınca onu engellemek, yok oluşlarını durdurmak için bu kez Şengal anlaşmasını gündeme getirdiler. Alelacele KDP'yi zorladılar. Harekete geçirdiler. KDP'nin durduk yere böyle çılgınca harekete geçmesinin başkaca hiçbir nedeni yoktur. Onu harekete geçiren, ortaya çıkan bu durumlar oldu. Devrimci hamlenin gelişimi bu şekilde engellenmek isteniyor. Bize bazı darbeler vurulmaya çalışılıyor.

Şengal konusunda yapılan anlaşma öyle söylendiği gibi Şengal anlaşması değil, anti-PKK anlaşmasıdır. 1979'da bazı Kürt örgütleri Ulusal Demokratik Güç Birliği (UDG) gibi anti-Apocu ittifaklar kuruyorlardı. Özgürlük Yolu'ydı, DDKD'ydi, KUK'çulardı. Bu anlaşma aynen o dönem bu örgütlerin yaptığına benziyor. PKK'yi açıktan söylemiyorlar çünkü Şengal'i PKK kurtardı, soykırımı PKK önledi diye kendileri açıklamıştı. PKK'ye saldırınca Şengal'de soykırımı uygulamak için saldıranların bir parçası oldukları açığa çıkıyor, onu açık söy-

lemiyorlar, 'İşte bilmem otorite sağlayacağız, devletimizin denetimi sağlanacak, yabancı güçleri çıkaracağız' diyorlar. Bunların hepsi uydurmadır, asıl derterleri farklı.

PKK'ye sahip çıkmalıyız. PKK en büyük güç kaynağımız ve silahımızdır. Onu çok iyi kullanmalıyız. Bunu yapmak gerekirken, yeterince kullanmadığımızı görüyoruz. Şengal'de bile değerlendirmedik. Aman aman çekildik, PKK yok diyoruz! Fakat orayı PKK kurtardı. İnsanlığın onurunu kurtardı. "Siz kim-siniz ki PKK'yi Şengal'den çıkarmak istiyorsunuz?" diyebilmeliyiz. Şengal'de PKK ile kim savaştı? DAİŞ savaştı. O zaman siz DAİŞ'inizi diyebilmeliyiz.

Tabii onları deşifre ettik. Şimdi biraz zorlanıyorlar. Fakat geriye de adım atamıyorlar. Ne yapacaklar bilmiyor, ama etrafını tuttular. Zaten uzun bir süredir hazırlık yapıyorlardı. Şimdi asker sevk ediliyorlar. Ne yapacaklar göreceğiz. Biraz da korkutma, tehdit ile sonuç almak istiyorlar.

Amiyane deyimle 'Tehditlere pabuç bırakmamalıyız.' Kesinlikle sonuna kadar haklı davada, direnişçi duruşta ısrar etmeliyiz. Şengal, Êzidi toplumu artık kendi güvenliğini sağlayacak. Bu dünyada artık fermanlara açık yaşamaz. O sadece Êzidi toplumuna bir şeyler kazandırmak anlamına gelmiyor.

sendromu da oldu. Müttefikleri Hakûr-kê'de kendi generallerini vurdurdular. Sadece PKK'ye biraz dostluk yapıyor diye hem Irak hem de KDP, Türklere destek oldular. Bu kadar alçakça bir saldırıyla karşı karşıya geldik. Akıl alacak gibi değil. Bu kadar zora düşmüş durumdalar. Alanları koparmaya çalışıyorlar. Bölgeleri birbirinden koparmaya çalışıyorlar.

Geçmiş bilenler 97-98'i hatırlarlar. Şimdi benzer bir şeyi daha ileri bir düzeyde örgütlü yürütmeye çalışıyorlar. TC ile elbirtliği halinde teknik güce, istihbarat ve keşfe dayanarak, askeri gücü de kullanarak alanları birbirinden koparıp hareketi parça parça yalnız kılıp böyle baskı altına almak, tek tek askeri saldırılar yapıp ezmek istiyorlar. Yapabilirlerse bu yönlü bir yaklaşımı gözüküyor.

Önce Heftanin'den başlayarak bunu Medya Savunma Alanları'nda bölge bölge yapmak istediler. Aynı 2008'de Zap'a yönelttikleri saldırı gibiydi. Zap'ta başarsalardı ondan sonra parça parça Heftanin'e, Metina'ya, Avaşin'e, Hakûrkê'ye, Qendil'e saldırıp, Medya Savunma Alanları'nda PKK'yi bitireceklerdi. O zaman da hedef ve planlamaları öyleydi. 5 Kasım 2007 Bush-Erdoğan görüşmesi ABD-TC anlaşmasında bunu planladılar, böyle bir saldırıyı kararlaştır-

zafer kazanmış olacağız. O nedenle şimdi AKP-MHP faşizmini yıkmak çok büyük anlam ifade ediyor. Türkiye'deki faşizmi yıkmak sadece bir iktidar değişikliği değil, sadece bölgeyi etkileyecek bir olay da değil, dünya savaşının kaderini değiştirecek bir olay haline geldi.

KDP'nin bütün kaygısı, korkusu bunun üzerinedir. Şimdi büyük telaşa düşmüşler. Tayyip Erdoğan düşerse ne yapacaklar? Çünkü; her şeylerini oraya bağlamış durumdalar. Ortadoğu'nun en faşist, en gerici gücü ile ittifak yaptılar. Devrimci mücadele bu faşist rejimi çöküş sürecine soktu. Şimdi onun telaşı içindeler. Trump düştü, eğer Erdoğan da düşerse ne yapacaklar, kim onları ayakta tutacak? Nasıl koruyacak? Belli değil. Bazıları da şimdi kendi içlerinde tartışıyor, biz buna katılmıyoruz, diyorlarmış. Tabii aralarında birlik yok. KDP'nin içi de tıpkı AKP gibi kaynıyor. Çünkü; yanlış görüşler var. Biz de bu yanlış politikalarından dönmeleri için diyalogda ısrar ediyoruz.

AKP-MHP faşizminin yıkılışı Trump yönetiminin yıkılışından çok çok öte etki yapacak

Evet, zorluklar var, acılar yaşadık. Gerçekten de bu 42'inci yılda, 2020 yılı boyunca büyük şehitler verdik. Bu bir gerçek ama sonuçları çok önemli oldu. Bizi çok önemli bir pozisyona getirdi. 43'üncü yıla böyle çok keskin bir mücadele ortamında ama çok önemli bir pozisyonda giriyoruz. Bu gerçeği görmemiz lazım. O halde bu pozisyonu iyi değerlendirmek, bunun sunduğu imkân ve fırsatları yerinde ve zamanında doğru kullanmak gerekiyor. Bu başarılırsa kesinlikle 43'üncü yıl AKP-MHP faşizminin yıkıldığı yıl olacak ki, AKP-MHP faşizminin yıkılışı Trump yönetiminin yenilgisine benzemeyecek. Ondan çok çok öte etki yapacak. Ortadoğu'da en büyük siyasi deprem AKP-MHP faşizminin yıkılmasıyla ortaya çıkacak. Aynı durum dünyayı da etkileyecek. Bu düzeyde önemli. O nedenle de dostlarımızla birlikte bütün hareket ve halk olarak mücadelemizin hedefini AKP-MHP faşizmini yıkmaya yöneltmeli ve bu faşist yönetimi ömrünü daha fazla uzatmadan yıkmayı başarmalıyız.

43'üncü yılın en büyük olayı kesinlikle bu olacak. Başarmak için de bütün veriler var. Böyle bir mücadele doğru yönetilir, doğru öncülük edilirse kesinlikle başarılır. O zaman ihanet ve işbirlikçilik de yenilmiş olur. Bunları destekleyen herkes yenilmiş olur. Bölgede büyük bir demokratik değişim süreci gelişir. Gerçekten de bölgesel bir devrime bile gidilebilir. Bu gerçeği görmek, hedeflemek lazım.

Önemli bir dönemdeyiz. Başarı için her zamankinden daha fazla imkân ve fırsata sahibiz. O halde Önderlik ve şehitler çizgisini doğru uygulamanın gereği de bu imkân ve fırsatları yerinde, zamanında doğru kullanarak başarılı olmaktır. Bunu bilmeliyiz. Tüm yoldaşlar, halkımız ve dostlarımız 43'üncü Parti mücadele yılına böyle bir iddia ile girmeli, herkes buna göre kendisini yenilemeli, kararlılığını, iddiasını, cesaret ve fedakârlığını bu temelde geliştirmeli, buna göre partileşmesini yenileyerek dönem görevlerini doğru anlayan ve başaran haline gelmeyi, tek ölçü olarak bunu kabul etmeyi bilmeli.

PKK'nin 43'üncü yılına doğru giriş ancak bu temelde olur. Bu temelde bir kez daha Önder Apo'nun, tüm yoldaşların, halkımızın, dostlarımızın Parti bayramını kutluyor, 43'üncü mücadele yılında üstün başarılar diliyoruz.

Em têkoşînê mezin bikin, azadiya fizîkî ya Rêber Apo pêk bînin

Cemil Bayik

Eger di destpêkê de Rêber Apo karaktera şoreşa Kurdistan pêş nexista û li ser wî esasî rêbertî, partî û milîtanîya şoreşa Kurdistan pêş nexistana wer nedigihîşt vê astê. Rastî ev e.

Ji bo wê jî pêwîst e mirov destpêka Têvgerê baş fêmkir. Di kîjan şertan de ew Têvger çêbû, çêbûna wê jî bo gelê Kurd, Rojhilata Navîn, mirovahiye çî ifade dike, maneya wê çî ye? Mirov vê baş fêmkir, têkoşîna hatiye pêşxistin jî nayê fêmkirin. Niha yên tevî Têvgerê dibin, jî ber baş nayên perwerdekirin, rastiya Rêbertî baş fêmkirin, wer dizanin ku tevgerê an hinek tevger hebûn, Rêber Apo û PKK'ê jî ew berdewam kirine. Mîna tu dibêji qey her tişt hebû.

Tiştêkî wisa nebû,
li holê tiştêk nebû.

Ji destpêkê heta roja me ya îro Rêber Apo gav bi gav ev Têvger, di nav hemû pirs-girêkan, zor û zehmetiyan de pêş xist. Heke îro her kesek bi Kurdîtiya xwe radibe û rûdinê, heta ku hinek jî vê jî feyde dibînin, li ser vê bazirganiyê dikin û dijmîniya Rêber Apo û PKK'ê dikin, ew jî di encama xebatên Rêber Apo de gihîştin vê jiyane. Yanî wekî Rêber Apo gotiye, "PKK ne tenê bi gelê Kurd da qezenc-kirin, bi her kesî da qezenc-kirin." Hem dostên Kurdan û hem jî PKK'ê jî têkoşîna Rêber Apo qezenc kirin, hê jî qezenc dikin. Ev rastîyek e. Ji bo wê di serî de em û her kesê jî wê têkoşînê feyde dibînin, deyndarê Rêber Apo ne. Çiqas bixwazin vî deynî bidin jî, zehmet e ku karibin bidin. Ji lewra dema Rêber Apo mudaxele yî dîroka Kurdan kir, ew ne tenê mudaxeleya dîroka Kurdan e, di şexsê Kurdan de, mudaxele yî dîroka Rojhilata Navîn e, mudaxele yî cihan û sistema he yî ye. Ji bo wê ew mudaxele yî mezin û dîrokî ye. Heke ew mudaxele nebûya, îro wê bi navê Kurd û Kurdistanê tiştêk nemaba. Yê ew pêvajo ne jîyaye, belkî vê tam fêmkir û wate nediye. Pêkan e gelek wer fêmkirin ku Kurd hebûn, derfet jî hebûn, têkoşîn jî hebû. Heta bi navê Kurdan hinek rêxistin jî hebûn, xebat hebûn, yanî ligel wan Rêber Apo jî têkoşîn û partiyeke pêş xist. Ne welê ye! Divê, ew mudaxeleya ku Rêber Apo jî bo dîrokê kir baş bê fêmkirin. Eger ew baş neyê fêmkirin, têkoşîna heta niha hatiye meşandin nayê fêmkirin. Rastiya Rêber Apo û PKK'ê nayê fêmkirin. Wexta Rêber Apo mudaxele kir, şert pir nebaş bûn. Hem li Bakur nebaş bûn, hem jî li beşên din nebaş bûn.

Tê zanîn. Li Bakur, Kurdîtiya ne-mabû. Kesekî nedigot ez Kurd im. Gelek digotin, ez Tirk im. Dagirkeran,

qirkeran, tenê derfetên jiyana fizîkî di destên Kurdan de hiştibû, ew jî girêdayî çî bû? Tê bêtî, ez Tirk im, ji bo Tirkî jî kar bikî. Wê demê tu dikarî fizîkî bijî. Wekî din derfetên jiyane jî dest Kurdan girtibûn. Kurd her roj dimirin. Dijmin bi navê jiyane mirina Kurdan pêş dixist. Ji wê rê jî digot jiyane! Ji bo Kurdan jiyane çî ye? Mirin çî ye? Nediha fêmkirin. Tevlîhev bû. Rêber Apo, got, "Ev jiyane na tu jiyane, nayê qebûl-kirin." Lewma jiyane ku her roj Kurdan bikiye nabe jiyane, ew mirin e. Wê çawa pêşîya vê bigire? Kurdan jî mirinê derxe, zindî bike, nemir bike? Ev pirs-girêkeke pir ciddî bû. Kesekî pirs-girêkeke wer, nedikir pirs-girêka xwe.

Li beşên din, li Başûr tevgerê bi navê Kurdan hebû. Dawiya wê jî bi ti-faqa Cezayîr hatibû, têk çûbû. Şertên Rêber Apo mudaxele kir, şertên nebaş bûn. Îradeya gelê Kurd şikestibû, yanî êdî kesî bawer nedikir ku bi navê Kurd û Kurdistanê wê tevgerê pêş bikeve. Digotin, heta vir e, xilas! Rewşêke wer di nav Kurdan de dihat jiyîn.

Li Tirkiyeyê jî jixwe 12'ê Adarê çêbûbû. Têvgerê çepgir, sosyalîst derbên mezin xwaribûn. Serokên wan îdam bûbûn, di şikenceyan de û li derve hatibûn qetilkirin, rêxistin belav bûbûn. Yanî di tevgerê şoreşgerî yê Tirkiyeyê de jî rewşêke belavbûnê, nebaş, bêhêvîbûyîn pêş ketibû, heta di hinekan de îrade jî şikestibû. Rêber Apo di şertên wer de ew mudaxele kir. Yanî hem ew tevgerê çepgir jî ber derba xwarî qebûl nekir, ew layiqî gel û çep-girên Tirkiyeyê jî nedît. Ji lewra tiştên ku layiqî gelê xwe nedît, layiqî gelên din jî nedidît. Hê di destpêkê de nêzîkatiyên Rêber Apo li ser wî esasî pêş ketibûn. Hê di destpêkê de li dijî nijad-perestiyê sekinibû. Enternasyonalîzm esas girtibû. Heke wer nebûya di wan şertan de hevalê Hakî û Kemal bi

Rêber Apo re hevalî nedikirin. Ji ber ne Kurd in, ne Kurdistanî ne. Li holê tiştêk jî nîne. Di şertên wer de bi Rêbertî re hevaltiyê dikin. Ev çî dide diyarkirin? Rastiya Rêber Apo dide diyarkirin. Yanî Rêber Apo ne tenê rêberekî Kurdan e, rêberê gelan e. Ji ber ew dîtibûn, ligel Rêber Apo bê terdût cih girtin. Wekî ku Rêber Apo dibêje, "Ez niv saetê bi wan re axivîm, tevî min bûn, heta ku şehîd ketin jî nesekîn, qut nebûn."

Ger rastiya vê Rêbertiyê wer fêmkiribana, herhal di niv saetê de ligel Rêber Apo cih nedigirtin. Wer berdewam nedikirin. Ev rastiyên Rêber Apo, PKK'ê û milîtanên dixwazin bi Rêber Apo re hevaltiyê bikin, ji bo wan esas e. Ev neyê fêmkirin, Rêber Apo, PKK û têkoşîna hatiye pêşxistin nayê fêmkirin. Yanî Rêber Apo di dîrokê de mudaxele yî pir mezin, guhertineke pir mezin kir. Lazim e di serî de milîtanên PKK'ê vê baş fêmkir ku karibin bi her kesî jî bidin fêmkirin. Wer her kes her tiştî besît û rehet nebûn. Yanî ew têkoşîn û di encamê de derfetên çêbûne, wer rehet çênebûne. Divê ew were zanîn. Rêber Apo karakterê gelê Kurd, a şoreşa Kurd û dijmin baş fêmkiribû. Mudaxele yî kirin li ser vî esasî kirin. Ji lewra mudaxele yî çêbûba, ger rastiya gelê Kurd, dijminên Kurd, baş nehata fêmkirin, cih nedigirt. Ne mimkun bû. Yanî mudaxele yî wer çêbûbû ku wê ew mudaxele çî bike? Ne tenê ji bo ku tevgerê çêbibe, divê ew tevger berdewam bike û encam bigire. Ji lewra gelek tevger çêdibûn, çêbibûn jî; lê çawa çêbibûn wer temirî jî bûn. Temenê wan zêde nebû, berdewam nekirin. Pêwîst e tevgera Rêber Apo pêş dixê, ne wekî wan be. Rêber Apo dibêje, "Dema ez li zindanê bûm Deniz Gezmiş û ew birin îdamê, min li wir jî bo xwe encamek derxist û min got

tevgera ez pêş bixim, divê di her şertî de berdewam bike, wer qut nebe, têk neçe." Dîsa jî tevgerên Kurd, encam derxistibû. Dest pê kiribûn, yên mayî çend mehan an jî salekê berdewam kiribûn, du sal jî nîne. Hewce ye wer nebe. Ev encam hemû Rêber Apo derxistibûn.

Jixwe aliyê Rêber Apo yê mezin û xurt çî ye? Dîrok e, heval vê dizanin. Ji dîrokê baş encam derdixê û xwe li ser wê perwerde dike. Li ser wê dîrokê pêş dixê. Yê dîrokê baş fêmkir, jixwe nikare wer bersivên dîrokê bide. Di dîrokê de tiştên xizmetî mirovahiye dikin çî ne, zerarê didin çî ne, nikare jî hev derxe. Nikare dîrokê li ser tiştên xizmetî jî mirovahiye re dike pêş bixe. Heke mirov baldar be, di paradîgmaya Rêber Apo de çî esas e? Tiştên jî destpêkê heta niha jî mirovahiye re xizmet kirine esas e, wan digire. Yên zerar dane paqî dike. Li ser wî esasî têkoşînê pêş dixê. Ji bo wê ew têkoşîn pêş dikeve û encam digire. Yanî bi kurtasî dema Rêber Apo mudaxele kir, di dîroka Têvgera Kurd de jî her alî ve guhertineke bingehîn pêş xist. Ger wer nebûya jixwe li Kurdistanê ew Têvgera wer pêş nediket. Tê zanîn, di destpêkê de di tevgerên Kurd de, yên pêşengî dikirin kî bûn? Serokeşîr û mîr bûn, zarokên wan bûn. Lê vî encam nedigirt. Komkujî û koçberî pêş diket. Şêx û seyîdan pêşengî kirin, wan jî derb xwar. Wan jî bi komkujî û koçberîyan derb xwar. Ya dawî ya Barzanî bû, wê jî li Cezayîr derbeke mezin xwaribû. Êdî jî bo Kurdan; an wê temam bûya, dest jî her tiştî biqerîya; yan jî wê berdewam bikira. Berdewamkirin jî wekî berê nedibû. Yanî jî her alî ve guhertineke pir bingehîn lazim bû. Wê demê Têvgera Gelê Kurd dikarî berdewam bikira. Rêber Apo wexta ew mudaxele pêş xist ku hîmên wê li Bendava Çû-

bûkê danîn, heval dizanin, li ser wî esasî ew mudaxele pêş xist; bi wê mudaxele yî Rêbertiya Têvgera Kurd kir. Rêbertiya partîbûnê, şewazê milîtanîya wê da. Ji her alî ve guhertineke esas çêkir.

Ji dîrokê encam derxist

Hê di destpêkê de li ser çî sekinî? Rexne û xwerexnekirin. Rexneyeke pir xurt pêş xist. Bi wê ya tiştên ku xizmetî gelê Kurd nake, çî hebe, kir hedef. Bi wê Kurd zindî kir. Wê demê hinekan çî digot? "Ev serokatiyeke çawa ye ku gel rexne dike?" Nekarîbûn mane bidinê. Ji lewra heta wê demê kê dest bi têkoşînê kiribe, tiştên he yî ji bo xwe esas digirtin, ji bo wê jî rexne û xwerexnekirin pêk nedanîn. Halbûkî Marks û Engels jî dema xwestin tevgerên sosyalîst pêş bixin bi çî dest pê kirin? Bi rexneyê dest pê kirin. Ger wer nebûya wê Marks û Engels nekarîbana wer tevger pêş bixistana. Yanî tiştên ku amade tu werbigirî, wê berdewam bikî, di wê de nûbûn û guhertin çênabe. Rêber Apo ew rêgez jî bo xwe esas wergirt. Bi xwe rexnekirineke xurt dest pê kir. Yanî çî tiştên Kurdan ê mirovahiye ye, yê sosyalîzmê ye, çî yê ku zerarê dide wê ye, yên mirin û tesfiyeyê çêdike ye? Ew jî hevdu derxistin. Ji ber ew jî nav hevdu derxist, gelê Kurd jî mirinê rabû ser piyan. Ne wer bûya, nemimkun bû.

Dîsa Rêber Apo bi çî dest pê kir? Bi meseleya kesayetiye dest pê kir. Kesekî pirs-girêkeke wer tu carî jî xwe re nekiribû pirs-girêk. Li derveyî Kurdistanê jî tevgerên sosyalîst ti caran pirs-girêkên kesayetiye jî bo xwe esas wernegirtibûn. Ji bo wê jî çî dikirin? Di kesayet û civa-kên he yî de hinek guhertin dikirin. Guhertinek mezin û xurt esas nedigirtin. Ji bo wê jî tevgerên li Kurdistanê pêş

diketin zû tesfiye dibûn. Li cîhanê jî zêde encam nedigirtin. Her çiqas hin gav hatibin avêtin, nîrx hatibin avakirin û berdêl hatibin dayîn jî, nedigihîştin armancên xwe. Di dawiyê de dîsa tesfiye dibûn. Vaye Sovyet. Çima? Ji ber ku tu dixwazî li dijî sîstemê têkoşinêkê pêş bixî, lê wê demê lazim e civak çawa çêbûye, tu wê baş tehlîl bikî. Tu wê tehlîl nekî, tê nikaribî wê civakê, wan mirovan li dijî wê sîstemê pêş bixî û encam bigirî. Eger hê di destpêkê de Rêber Apo li ser civakê, kesayeta wê civakê sekinîbe, sedem ew bû. Dijmin û dagirkeran ev mirov ji rastiya wan dûr xistibûn. Ji her alî ve tiştên xwe dabûn wê civakê. Ji bo wê her kesekî çi difikirî? Wekî dagirkeran difikirîn. Yên zîhnîyet û kesayetên wan wisa çêbûbin, ma dikarin li dijî dagirkeran têkoşinê pêş bixin û bisekinin? Niyeta wan çi dibe bila bibe, nikarin. Lenîn jî dibêje, “Rêya dojahê bi kevîrên niyeta baş tê hûnandin.” Ger tu dixwazî bi rastî jî li dijî qîrker û dagirkeran bisekinî, lazim e civak û mirovên wê wisa wan çêkiriye, tu biguherî ku bikarî li dijî wan têkoşinê pêş bixî û bisekinî.

Rêber Apo hê di destpêkê de rastiya Kurdistanê û rastiya dijminên gelê Kurd baş fêhm kir. Heke ew baş fêhm nekira, Rêbertî û partiya pêş xist, şewazê wê yê têkoşinê û milîtanên wê jî wer pêş nedixist. Ne ku Rêber Apo dilê wî wer xwest û got ‘Ez ê rêbertî û partiyeke wer pêş bixim.’ Ji ber pîrsgirêka Kurd, ne pîrsgirêkeke wer hêsan e. Ne wekî pîrsgirêkên gelên din e. Pîrsgirêka cîhanê ye. Ji lewra sîstema heyî, li ser parçekirina înkâr û îmhaya Kurdan pêş ketiye û dimeşe. Ji bo wê digotin, ‘Kurd berê hebûn.’ Ji bo wê ew siyasetên qîrker li ser Kurdan dihatin meşandin. Sîstem li ser wî esasî dimeşiya. Yanî tu dest biavêjî azadiya gelê Kurd, tê li dijî cîhanê bisekinî. Ji lewra cîhana heyî te qebûl nake. Tu lê xwedî derkevî sûc e, hem jî sûcê mezin e. Rastiyeke wer heye. Ji bo wê hewce ye, tu tevgerê wer li Kurdistanê pêş bixe ku karibe bibe bersiv. Yanî karibe li dijî wê dinyayê bisekine. Di hemû şertan de karibe têkoşinê pêş bixe. Yanî li cîhanê jî wê zehmettir pîrsgirêk nîne. Pîrsgirêkeke wer mezin, wisa bi rêbertî û rêxistineke hêsan çareser nabe. Mînak jî li ber çavan e. Çiqas tevger derketine, têkoşin pêş xistine di du mehan de tesfiye dibûn. Hêzên cîhanî tiştên ku dagirkeran li ser Kurdan dikirin, rast û baş didîtin. Li gorî wan Kurd ne medenî ne, eşqiya ne, nîzanim çi ne. Wer dane nîşandan. Kes li dijî siyasetên dagirkeran nesekekiye, hemû jî li pişt sekinîne, çek û teknîkên xwe li ser Kurdan dane ceribandin. Dagirkeran jî ji vê nêzikatiyê sûd wergirtine û siyaseta xwe wisa dane meşandin.

Ev hemû rastiyên dirokî ne, têne zanîn. Pêwîst e mirov van bibîne. Ji bo wê Rêber Apo dît ku li cîhanê pîrsgirêka Kurd, pîrsgirêkeke pir mezin e. Ger tu dixwazî wê pîrsgirêkê çareser bikî, tê bi xwe bawer bikî, bi derfetên xwe têkoşinê pêş bixî. Tu kesekî ku bi te bawer bike û derfetan bide te nîne. Heta wê her kes li dijî te bisekine. Heta tu bi xwe bawer nekî, tu bi derfetên xwe têkoşinê nekî, tê wekî tevgerên berê hatine avakirin, heta astekê têkoşineke bimeşînî, lê dawiya te jî wekî ya wan lê werê. Dawiya te ew e. Baweriya Barzanî bi xwe û gelê xwe nebû, bi derfetên xwe têkoşin nemeşand. Her çiqasî bi alîkariyên pir mezin ên Amerîka, Îsraîl û Îranê têkoşin pêş xist jî, di dawiyê de li Cezayîr dema Iraq û Îranê li hev kirin, derb xwarin û dev ji têkoşinê berdan, tê zanîn di dirokê de heye, gotin “Aşbetal!” Yanî her tişt qediya. Bi deh hezaran pêşmerge hebûn, ew qas çek û derfetên wan hebûn, lê sekinîn, tiştê nekirin. Hêviyên gel careke

din şikandin. Rêber Apo ji van tevan encam derxistibûn. Ji bo wê hê di destpêkê de çi esas wergirt? Got “Lazim e ez tevgerê wer pêş bixim ku di hemû şertan de berdewam bike, têk neçe.” Ji ber her kes dê li dijî wê bisekine. Ger tu li ser hêzên xwe, bi derfetên xwe ranebî, tê nikaribî du gavan biavêjî. Ji bo wê hê di destpêkê de Rêber Apo fedayîti esas girt. Yanî bi rêbertiyeke fedayî, partiyeke fedayî û milîtaniyeke fedayî vê têkoşinê di nav zor û zehmetiyan de pêş bixe. Ti caran wê wer bi rehetî û derfetan pêş nexe. Tê di nav bêderfetî, zor zehmetiyan de têkoşinê pêş bixî. Yanî binihêre, hê ji roja derketiye holê heta wekî îro, rojeke rehet nedîtiye. Kê rehetî dabe pêşiya xwe roja din av û av çûye. Rastiya vê têkoşinê, vê qebûl nake. Rastiya şoreşê ev e. Ger cîhan hate ser vê Têvgerê, ji bo wê bû. Îro tolhildanê ji Rêber Apo werdigirin, ji bo wê ye. Dibêjin “Di esas de me Kurd kuştibûn, diviyabû careke din ranebûbana ser piyan. Te rakir. Tu hê di wê de îsrar dikî. Kurd nebûn, diviyabû nebûna. Te Kurd rakirin ser piyan hem jî te îro di cîhanê de hurmeteke mezin ji bo Kurdan çekir, ev sûc e.” Ji bo wê îdam dane Rêbertî. Niha tecrîdê û hwd. dimeşînin. Sedem ew e. Ji ber Rêber Apo ew mudaxele bi wî şeklî nekira, Kurd wê li holê nemana.

Karaktera şoreşa Kurdistanê gerdûnî ye

Niha Başûr dibêje, “Me statûyek ji bo xwe çêkiriye, PKK statûya me dixê xeterê.” Ev xapandin û dereweke mezin e. Ger Rêber Apo ew mudaxele di diroka

baş fêhm bike. Di kîjan şertan de ew Têvger çêbû, çêbûna wê ji bo gelê Kurd, Rojhilata Navîn, mirovahiyê çi îfade dike, maneya wê çi ye? Mirov vê baş fêhm neke, têkoşîna hatiye pêşxistin jî nayê fêmkirin. Niha yên tevli Têvgerê dibin, ji ber baş nayên perwerdekirin, rastiya Rêbertî baş fêhm nakin, wer dizanin ku tevgerê an hinek tevger hebûn, Rêber Apo û PKK’ê jî ew berdewam kirine. Mîna tu dibêjî qey her tişt hebû. Tiştêkî wisa nebû, li holê tiştêk nebû. Yanî bi navê derfetan derfeteke biçûk jî nebû. Rêber Apo dibêje, “Me bi derziyê bîr koland!” Bi vî şeweyî têkoşin hatiye pêşxistin û derfet çêbûne. Yanî ev a ji bo her kesî nemimkun e. Jixwe rastiya Rêber Apo û PKK’ê jî ew e: Tiştên her kes dibêje nabe, negengaz e; Rêber Apo û PKK dibêjin ‘Gengaz e û wê bibe’; bi têkoşîna xwe jî ew îspat kirin. Her tim îspat kir.

Rastiya PKK’ê û milîtaniya PKK’ê ew e. Ne ku wer bêjin ‘Nabe’. Di PKK’ê de ew peyv nayê axaftin. Kî bi axave; pîvanek e, mirov dê zanibe tiştêk ji rastiya vê Têvgerê fêhm nekiriye. Niha mînak di gelek kadroyên me de wê çawa neke, li hinceta wê digere. Felsefeya nebûnê, nabe ye. Halbûkî felsefeya Rêber Apo ya hebûnê û jiyane ye. Li dijî mirinê nemirin e. Li dijî çênabe, çêbûn e. Ev esas e. Ji ber felsefeya dijmin a nabe û ya mirinê ye. Dijmin çi dibêje? “Tu nikarî bikî, tu bikî jî bêfeyde ye. Lazim e tu vê qebûl bikî.” Çima li Kurdistanê dê û bavên me dema ku zor û zehmetî dihat pêşiya wan, digotin, “Xwedê bila rojekê zûtîr canê min bistîne da ku ez xilas bibim!”

mirim. Dijmin her roj ji Kurdan re dibêje, “Tu nikarî, bêfeyde ye, dest jê berde, tu çi jî bikî, tu nikarî.” Yanî timî bi moral, îrade û zanebûnê dilîze.

Fedaîti

Rêber Apo çi dikir? Heval zanin, belkî xwendine, yan jî ligel Rêber Apo mane, dîtine. Rêber Apo, dema ku dewre xilas dibû, ji hevalan nedipirsî û nedigot ma tu dixwazî biçî welat? Digot, tu dixwazî îleh biçî welat, tu biçî nizam çi wezîfeyê wergirî. Yê li hember digot, belê Serokê min. Nekarîbû bêje ez nikarim biçim welat, ez nikarim vê mesûliyetê rakim. Rêber Apo li dijî felsefeya dijmin ew pêş dixist. Ji ber felsefeya dijmin her roj digot tu nikarî. Bawerî û îradeya wî dişikand. Rêber Apo jî îrade û bawerî didayê. Digot tu dikarî biçî, tu dikarî vê peywirê hilgirî û van gavan biavêjî. Timî ew wer pêş dixist. Ji bo wê jî nedigot ma tu dixwazî biçî yan na. Felsefe ew e. Tê wer li dijî dijmin şer bikî. Heke te wer şer kir, tê karibî civaka Kurd û mirovê Kurd pêş bixî. Niha kadroyên me, heta hinek rêveberên me çi dikin? Dibêjin, “Heval ma tu dixwazî biçî yan na?” Yan jî dibêjin, “Tu dixwazî biçî ku derê?” Qet eleqeya xwe bi felsefeya Rêber Apo re nîne. Nav rêveberiya Rêber Apo ye, lê ti eleqeya xwe bi felsefe û xeta Rêber Apo re nîne. Ji derveyî azadiyê tiştêkî esas nagire. Ji bo xwe tiştêkî na jî. Ji ber fedaî ye. Dê vî gelî çawa ji vî hali derxe û bigihîne azadiyê wê esas digire. Fikir, lêhûrbûn, jîyan û xebata wî hemû li ser vê ye. Tiştên ku nakevin xizmeta azadî û de-

esas bigirî. Tiştên ku xizmetî serketinê nake, mirinê çêdike. Jixwe dijmin her roj mirinê pêş dixê. Tu bi navê felsefe û rêxistinê nikarî dijmin û felsefeya wî ya mirinê di nava rêxistinê de pêş bixî. Dijmin her tim difikire ku çawa bike wê gelê Kurd, PKK, encam negire? Timî wê pêş dixê. Ji bo te jî ya esas tê çi bikî ku dijmin vala derxî. Ji bo wê ji te re tenê serketin heye. Tiştên ku xizmetê ji serketinê re nakin, jî sedema têkoşîna ji holê rakirina wan e. Ji ber ji derveyî serketinê tiştêkî ku te rizgar bikî tineye. Ji derveyî serketinê tu çi deynî pêşiya xwe, tu dijmin esas digirî. Hela hela tu vê di nava PKK’ê de bikî, tu bi navê PKK’ê, bi derfetên PKK’ê dijmin di nav PKK’ê de didî jiyandin. Tiştêkî jî vê xeterîr û xirabîr tineye. Ji bo wê milîtanên PKK’ê wê timî serketinê esas bigirin û xwe di serketinê de kîlît bikin. Ji derveyî serketinê tiştêkî esas nagirin. Li cihekî şaşî kirin jî wê bikin sedema serketinê. Ji derveyî vê tiştêkî partî û gel bi ser bixe tine. Gelek rê nînin, yek rê tenê heye.

PKK her tiştî qebûl nake

Sedema Rêber Apo xet wisa pêş xist jî ew e. Ji bo wê jî hê di destpêkê de pîvanên qebûlkirin û redkirinê pêş xist. Yanî li Kurdistanê tu bixwazî têkoşinê pêş bixî, wê pîvanên te hebin. Çima? Ji ber li Kurdistanê tiştêk nemeabû, pîvan û xet hema tevlihev bûn, tiştêkî zelal nemeabû. Ger tu vê tevliheviyê ji holê ranekî û zelal nekî, tê ti carî li Kurdistanê nikaribî têkoşinê pêş bixî. Heke hê di destpêkê de Rêber

Rêber Apo fedayîti esas girt. Yanî bi rêbertiyeke fedayî, partiyeke fedayî û milîtaniyeke fedayî vê têkoşinê di nav zor û zehmetiyan de pêş bixe. Ti caran wê wer bi rehetî û derfetan pêş nexe. Tê di nav bêderfetî, zor zehmetiyan de têkoşinê pêş bixî. Yanî binihêre, hê ji roja derketiye holê heta wekî îro, rojeke rehet nedîtiye. Kê rehetî dabe pêşiya xwe roja din av û av çûye. Rastiya vê têkoşinê, vê qebûl nake. Rastiya şoreşê ev e. Ger cîhan hate ser vê Têvgerê, ji bo wê bû. Îro tolhildanê ji Rêber Apo werdigirin, ji bo wê ye.

Kurdan de çênekiriba, guhertineke esasî çênekiriba, ruh nedaba gelê Kurd, statû û destketî çênedibûn. Deyndarê PKK’ê û Rêber Apo ne. Di 1975’an de her tişt qediyabû, wê demê Rêber Apo mudaxele kir. Kesekî bawer nedikir ku ew mudaxele çêbibe. 1975’an ew mudaxele çêbû, pêşiya mirinê hate girtin. Heke careke din Kurd rabûbin û têkoşinê dikin, ew encama vê ye. Yanî di diroka tevgerên Kurd de, mudaxeleya Rêber Apo guhertineke pir mezin çekir. Ev ne tenê ji bo gelê Kurd e. Ji bo Rojhilata Navîn û mirovahiyê ye jî. Ji ber karaktera şoreşa Kurdistan gerdûnî ye, rêbertiya Rêber Apo pêş xist jî li ser wî esasî ye. Heke îro gihîştibe asteke gerdûnî, ew bi destpêka xwe ve girêdayî ye.

Eger di destpêkê de Rêber Apo karaktera şoreşa Kurdistan pêş nexista û li ser wî esasî rêbertî, partî û milîtaniya şoreşa Kurdistan pêş nexistana wer nedigihîşt vê astê. Rastî ew e. Ji bo wê jî pêwîst e mirov destpêka Têvgerê

Ji bo wê bû. Encama vê felsefeyê ye. Li dijî zor û zehmetiyê nesekekin e, rizgariyê di mirinê de dibîne, wê esas digire. Ew felsefeya dijmin daye civaka Kurd e. Ji bo wê jî lazim e tu felsefeya Rêber Apo fêhm bikî. Felsefeya Rêber Apo jî li dijî mirinê nemirin esastirîn e. Di mirinê de jîyan avakirin e. Ew qebûl nekirin e yanî. Mînak em dibînin, yên felsefeya Rêber Apo baş fêhm nekirine, felsefeya ku dijmin daye wan bi gelek şeklan dijîn. Mînak, tu li nav Têvgera me dinihêrî, hinek heval derdikevin xwe dişewitînin, xwe dikujin, dibêjin, “Min çalakiya fedaî kir.” Felsefeya dijmin pêk tînin, ne ya Rêber Apo. Tu eleqeya wê bi felsefeya Rêber Apo re nîne. Felsefeya Rêber Apo; Xeyrî, Kemal, Mazlum û wan pêk anîn. Hem jî di Zindana Amedê de, di şert û mercên 12’ê Îlonê de pêk anîn. Di mirinê de jîyan avakirin. Felsefe ew e. Ne ku li hemberî zor û zehmetiyê, mirinê bide pêşiya xwe û bêje ez rojekê pêş de bi-

mokrasiyê li xwe heram kiriye. Rastî ew e. Ji bo wê rêveber û milîtanên vê Têvgerê dê nebêjin, li hemberî zor û zehmetiyan ez nikarim an jî ez bimirim û xilas bibim. Rêber Apo digot, “Hinek heval dixwazin bimirin û namûsa xwe xilas bikin. Vê dikin meseleya namûsê.” Namûs ne ew e. Tê çawa têkoşinê bimeşînî û bigihî serketinê, namûs û çareserî ew e. Fedaî ye. Dibêje ez dixwazim biçim çalakiyekê bikim û şehîd bikevim. Eger şehîd ket, tamam, neket, her tişt xilas dibe. Tiştêkî bike namîne. Çi eleqeya vê bi fedaîtiyê heye? Bi temamî li dijî felsefeya Rêber Apo ye.

Rêber Apo, hemû zehmetiyan dike sedema ku wê rake, xet ew e. Teslîmî zehmetiyê nabe, mirinê nade pêşiya xwe. Xeta pêş xistiye; zehmetî sedema ku wê rakê ye. Ji ber dema te ew rakir, zehmetî, mirin û zorî li pêşiya gelê Kurd radibin û digihê armanca xwe ya azadiyê. Ji bo wê jî Rêber Apo xet li ser kîjan esasî pêş xist? Tê tenê serketinê

Apo di meseleya pîvanan de wer îsrar kiribe, sedem ew e. Mirov bala xwe bidîyê, PKK her tiştî qebûl jî nake, her tiştî red jî nake. Tiştên qebûl dike hene, yên red dike hene. Tiştên xizmetî azadiya gel neke, tu carî qebûl nake. Wan li dijî xwe dibîne. Tiştên xizmetî azadiyê bike qebûl dike. Ji bo wê jî eger dê jîyan hebe, wê li ser vî esasî be. Jiyana xizmetî vê neke, wekî jîyan nabîne. Ger PKK ji hemû rêxistinan cuda pêş ketibe, ji bo wê ye.

Têkoşin berdewam dike, bi vê ye. Naxwe ji mêj ve wê PKK’ê jî tesfiye bûba. Ji bo wê jî milîtanên PKK’ê wê Rêber Apo bi axaftinê esas negirin. Wê bi felsefe, pîvan, rêgez, uslûb, şewaz û tempoya Rêbertî ya xebatê Wî esas bigirin û bijîn. Niha çima vê dibêjim? Dibêjin, “Bê serok jîyan nabe, em girêdayî Rêber Apo ne.” Lê tu li jiyana wan dinihêrî, ters e. Yanî tenê di axaftinê de Rêber Apo esas digirin, wekî din pêk nayînin. Ev tehlûkeye mezin e.

Wekî ku min di destpêkê de got, xeterî ne dijmînê derve ye. Ew tu carî ji bo PKK'ê xeterî çênake. Ya xeteriyê çêdike; yên di nava PKK'ê de, bi derfet û navê PKK'ê tevdiagerin, lê wê naxin xizmeta partiyê û gel in. Ev tehlûke çêdikin. Ji bo wê bi munasebeta vê rojê, lazim e em hemû li ser rastiya PKK'ê û Rêber Apo xwe bibînin. Yanî mirov li ku derê pêre dibe yek, li ku derê cuda dibe. Divê em lêhûrbûnê bikin, xwe lêpîrsîn bikin û xwe di ber çavan re derbas bikin. PKK jixwe tevgerê xwelêpîrsînkirinê ye.

Nabêjî min ev kir, tiştêkî baş kir, min wezîfeya xwe anî cih. Tiştêkî wisa di PKK'ê de tineye. Ji bo wê milîtanîya PKK'ê straneke bêdawî ye. Her tim tê biherikî, wezîfeyan pêk bînin, mesûliyetan bînin cih. Ev hemû pênaseyên milîtanîya PKK'ê ne. Hewce ye ev wisa bêne fêmkirin.

Ev rastiyan Rêber Apo û PKK'ê ji destpêkê ve hene. Di dawiyê de belkî ev hatibin kûrkin, dewlemendkin. Ger di destpêkê de tinebûna, paşê jî kûr nedibûn û pêş nediketin. Eger mirov bala xwe bidî, ji destpêkê heta

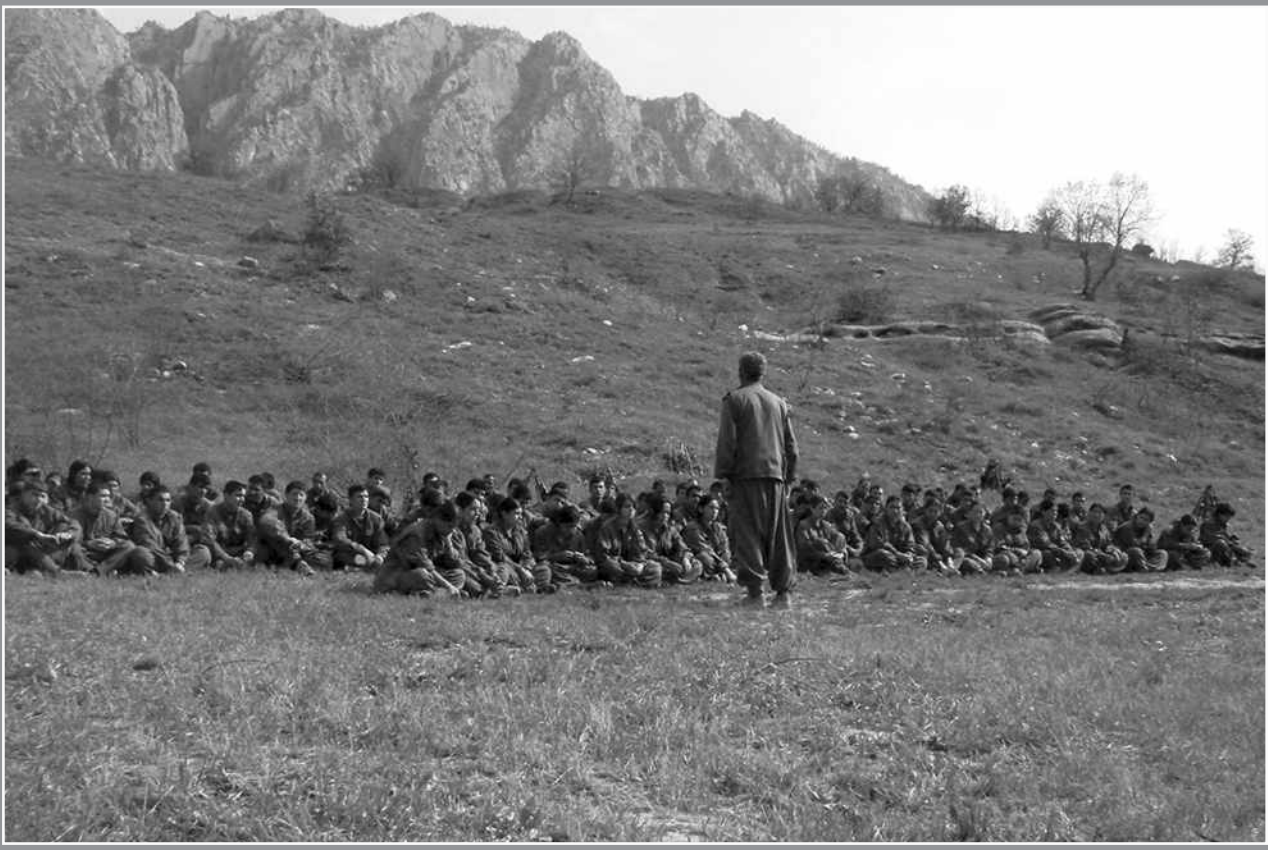
pîtalîst hem jî xayînen Kurdan ditirsîne. Ji ber dibînin ku pêşiya wê neyê girtin ji bo wan xeterî heye. Çawa di 1992'yan de di gerîla û civakê de pêşketin çêbûbû û ji ber ew xeter dîtin, li hemberî wê jî şerê 1992'yan pêş xistin, 1999'an Komploya Navneteweyî pêş xistin. Di dawiyê de jî dîtin ku bi Şengal, Rojava û bi salan e ku ew propaganda û biryarên pêş xistine ters zivîrin, rastiya Tevgerê baştir tê fêmkirin. Her ku diçe di nav jinan de, di nav gelan de, di nav sosyallîstan de hurmeta Tevgerê û gelê Kurd pêş dikeve. Vê xeter dibînin û ketin

bikin. Lazim e planên dijmîn ji bo me timî kî û nefreteke mezin çêbike, bibe sedema vê. Xet ji me vê dixwaze. Niha tiştên dijmîn li ser me û gelê me dike, êşên me pir mezin dike. Belkî li cihanê kesekî êşên wiha nejiyabin. Êş çiqas mezin be kî û nefret, têkoşîn jî hinde mezin dibe. Pêwîst e planên dijmîn li ser me dimeşînin, ji bo me bibin sedema em wan planan pûç bikin. Ew jî ji me çî dixwaze? Şoreşgerî û milîtanîya em bikin, xurttir bikin. Hewce ye em kêr bibînin. Eger ew li ser Rêber Apo vê tecrîdê dimeşînin, li ser me û gelê me

her kesekî dide fêmkirin hem jî ev rastiya dijmînê me jî radixe ber çavan, teşhîr dike û bi her kesî dide fêmkirin. Ti carî rastiya dewleta Tirkîyeyê wekî îro li cihanê nehatibû fêmkirin. Ev encama têkoşînê ye. Rastiya PDK'ê ti caran wekî îro nehatibû fêmkirin. Di nav Kurdan de jî di nav cihanê de jî. Ev encama têkoşînê ye, bi xwe çênebû. Me pir zehmetî dîtin, me pir berdêlên giran dan û ew encam wisa derketin holê. Bi xwe çênebû û çênabe.

Ji vir û şûn ve jî, tiştê ji me tê xwestin çî ye? Madem me ew teşhîr

Yên mirovan dike PKK'yî pîvan û rêgezên wê ne. Dema te ew di xwe de pêk anîn, tu dibî PKK'yî. Ev çî ne? Rexne û xwerexnekirin. Bi tiştêkî ku te çêkirî, çiqas baş be, bila be, bi wê îdarenekirin, bes nedîtin, qebûlnekirin. Tiştên heyî qebûlnekirin, daîm di xwe de pêkanîna guhertinê. Eger çiqas tu pêşketinê bikî jî mirov kêr bibîne ku karibe zêde bike. Ne cemidîne, da ku tu jî hedef û xetê dîr nekevi, timî zindî bimîne. Çî ye? Tê jî hevalê xwe hez bikî. Heke tu jî hevalê xwe hez nekî, tê jî tiştêkî hez nekî. Azadiya jin; yê vê esas negire, nabe PKK'yî.

Hewce ye, heval li keda xwe, li nîrxên ava kirine, xwedî derkevin. Nehêlin kes pê bilîzin, hinek li ser wan jiyana xwe pêş bixin. Ev jî rastiya Rêber Apo ye. Milîtanên Rêber Apo, pêwîst e di vê de xwe kûr bikin da ku karibin li ked û nîrxên xwe xwedî derkevin. Ev dê milîtanên xweşiktir bike. Ev dê Tevgera me, gelê me di nav mirovahiye de xweşiktir û rêzdartir bike. Em ê wer peywirên xwe pêk bînin. Çawa Marks, Engels rolek pêk anîn, dawiyê Lenîn pêk anî; niha jî rolekî wer jî me tê xwestin.

Milîtanên wê jî her tim hewce ye xwe lêpîrsîn bikin, di ber çavan re derbas bikin ku karibin bimeşin, lewaz nekevin û dîr nekevin. Ev pêwîst e. Rêber Apo hê di destpêkê de hinek rêgezên partîbûnê pêş xistin. Ev rêgez jî partiyên din cuda ne. Ji bo wê jî PKK cuda pêş ket. Ger tu van rêgezan pêk neyînî, tu di nav PKK'ê de jî nabî PKK'yî. Ne kevinbûn, ne nû bûn, rêveberî û hwd. Te nake PKK'yî. Yê mirovan dike PKK'yî pîvan û rêgezên wê ne. Dema te ew di xwe de pêk anîn, tu dibî PKK'yî. Ev çî ne? Rexne û xwerexnekirin. Bi tiştêkî ku te çêkirî, çiqas baş be, bila be, bi wê îdarenekirin, bes nedîtin, qebûlnekirin. Tiştên heyî qebûlnekirin, daîm di xwe de pêkanîna guhertinê. Eger çiqas tu pêşketinê bikî jî mirov kêr bibîne ku karibe zêde bike. Ne cemidîne, da ku tu jî hedef û xetê dîr nekevi, timî zindî bimîne. Çî ye? Tê jî hevalê xwe hez bikî. Heke tu jî hevalê xwe hez nekî, tê jî tiştêkî hez nekî. Azadiya jin; yê vê esas negire, nabe PKK'yî. Yanî rêgezên partîbûnê yê esas hene. Eger te ev di xwe de pêk anîn, tu partîbûnê dijî. Heke tu van di xwe de pêk neyînî, tu çiqas bêjî ez PKK'yî me jî tu derewan dikî. Hem jî bi navê PKK'ê û bi derfetên PKK'ê dijî, derbên mezin li PKK'ê dixî. Rastî ew e.

Rêbertî, ji bo PKK'ê çî got? "Roma-neke dawîya wê nehatî ye, straneke bêdawî ye." Dîsa got, "Me bi ciwantî dest pê kir, em ê bi ciwantî bigihîjin serketinê." Ev ne tenê axaftinên wer xweş hatine ziman in. Wateyên wan hene. Ev hemû, rastiyan Rêber Apo, PKK'ê û milîtanîyê îfade dikin. Yanî milîtanê vê Tevgerê wê çawa milîtanîyê bike, wê diyar dike. Yanî tê xwe daîm ciwan bihêlî. Tê jî hêza çareseriyê nekevi, her tim bibî hêza çareseriyê da ku karibî azadiyê pêk bînin. Tê nebêjî min ev kir, temam e û ez gihîştî armancê. Tê ti carî şînoran ji xwe re daneynî. Di şoreşgeriya PKK'ê de heval jî dizanin, teqewîtbûn tineye. Heta dawiyê tê şoreşgeriyê bikî. Rastiya PKK'ê ew e. PKK di şoreşê de şoreşê pêş dixê.

wekî îro di PKK'ê de guhertin pêş ketiye, lê li ser esasê wê çêbûne. Heke di destpêkê de nebûya, wer di paradîgmayê de guhertin jî çênedibû. Eger hûn bala xwe bidinê, paradîgmaya em li ser dimeşin, hê di destpêkê de heye. Li Îmraliyê ew gihîştine encama xwe. Li Îmraliyê dest pê nekiriye. Ger destpêk baş werin fêmkirin, ev tene fêmkirin. Rêber Apo, ji bo wê ne tenê ji bo Kurdan, ji bo mirovahiye jî xizmeteke pir mezin kir. Niha ew hêdî hêdî tene fêmkirin. Li Rojhilata Navîn jî cihanê jî rastiya Rêbertî û paradîgmaya Rêbertiyê pêş dikeve û hêdî hêdî kesayet, kom, gel û civak Rêber Apo ji xwe re esas werdigirin. Wezîfeya me çî ye? Em di vir de kêr man, kêr dimînin. Diviyabû me ev hê zûtir pêş bixista û bi Rojhilata Navîn û mirovahiye bida naskirin. Em dereng man, ev ji bo me rexneyek e. Belkî heval jî hinek karan dikin, wan karan jî xizmeta vê kiribe. Lê dikarim bêjim ku gelek jî rastiya Rêber Apo di pratîkê de dîtin. Belkî Şoreşa Rojava ev zêdetir bi wan da fêmkirin. Ji bo wê jî gelek dest pê kir ku rastiya vê Tevgerê fêmkirin. Rojhilata Navîn çawa nas dikirin? "Pir di paş de ye, fêmkirin" û hwd. Lê li Rojava dîtin ku jinên Kurd destanan dinivîsin. Li Rojhilata Navîn ew çawa çêbû? Li ser vê sekinîn û li pişt vê dîtin ku Rêber Apo heye. Ji bo wê niha li cihanê her kesekî dixwaze Rêber Apo baştir fêmkirin. Yanî hinekî jî di pratîkê de fêmkirin. Ne ku me parêz-nameyên Rêber Apo gihand her kesî û wisa fêmkirin. Belkî xebateke wisa jî hebe, lê di esas de pratîk dîtin û xwestin baştir fêmkirin. Ji bo wê jî her ku diçe ew pêşketin rû didin.

Planên dijmîn û peywirên milîtanîyê

Niha me pêngavekî pêş xist, heval dizanin. Ev pêngaveke mezin e helbet. Di navenda wê de jî azadiya Rêber Apo ya fizîkî heye. Her diçe ew deng dide. Ev hem pergala modernîteya ka-

nav hewldanên pêşilêgirtina vê. Ji bo wê ew jî gavan diavêjin. Ger PDK vê dawiyê ketibe nav liv û tevgerê ev girêdayî vê ye. Ne wekî ku wan tiştên dibêjin e. Tu eleqeya wan pê tineye. Ev bi temamî jî aliyê Amerîkayê ve tene pêşxistin û meşandin. Hê di destpêkê de Amerîka li dijî vê Tevgerê ye. Her ku vê Tevgerê gav avêt wan jî gavên mezintir avêtin. Li hemberî wan jî Rêber Apo gav avêtin, heta wekî îro hat. Niha jî dibînin eger pêşiya wê neyê girtin, azadiya Rêber Apo ya fizîkî jî pêş bikeve wê derbên mezintir bixwin. Ji bo wê jî PDK xistine nav hereketê.

Jixwe ji destpêkê heta niha alîkariya wan dike, niha jî dîsa bi alîkariya DYA û yê din ketin hereketê. Dixwazin çî bikin? Derbê li Tevgerê bixin, yê jî bo kampanyaya Rêber Apo hereketê dikin ji vê dîr bixin ku qada navneteweyî dîsa ji bo wan bimîne. Ji ber qada navneteweyî bi navê Kurdî bi wan mabû. Hemû derfet û tîkîlî li ser wan dimeşîyan. Heke ew li ser wan qut bibe, nikarin wer li Başûr jî li ser piyan bimînin. Ji bo bimînin, divê pêşiya van pêşketinên çêdibin bigirin. Wê jî bi çî çêkin, çawa bikin? Bi şer. Ger şer çêbibe, wê her kes dîr bisekine, wê bigihîjin armanca xwe. Vê dimeşînin. Dewletên Yekbûyî yê Amerîka (DYA) van dike ku Tevger tengav bibe, ji neçarî teslîmî wan bibe û bikeve xizmeta wan. Ji lewra jî bo wan Başûr girîng e, lingê wan e. Vêya PKK tehdît dike. Ji bo wê Nêçîrvan, Mesûd û yê din dibêjin "Pêwîst e PKK xwe nexwe alternatîf, wekî mêvan bimîne." Yanî bila desthilatdariya me berdwam bike. Em ê jî li dijî PKK'ê hinek gavan biavêjin, PKK'ê bêtêstîr bikin û mecbûrî me bimîne. Yanî maneya bila li Başûr xwe neke alternatîf, mêvan bimîne, ev e. Wer difikirin ku Şengal bi dest xwe bixin, Rojava bi dest bixin, li Bakur jixwe hewl didin Tevgerê bêtêstîr bikin. Li Herêma Parastinê yê Medya jî me tengav bikin û bêtêstîr bikin. Tiştê dixwazin ev e. Divê em van bibînin.

Tiştên ku dijmîn dike, bêminetî ye, dijmîn e dike, divê em jî milîtanîya xwe

vê siyaseta qirkirinê dimeşînin, naxwe têkoşîna me tere nake, pêşiya wê nagire. Ji bo wê ew vê cesaretê di xwe de dibînin. Yanî dema ku ew vê siyasete dimeşînin, vê hêzê jî lawaziyên me digirin, em ê vê bibînin û xurttir têkoşîne pêş bixin. Wê demê em ê lawaziyên xwe jî holê rakin, ku cesaret nekin van siyasetan bimeşînin. Ji bo wê jî tiştên dijmîn dike, lazim e bibe sedema têkoşîna rakirina wan. Heke me wer têkoşîn meşand, em di xeta Rêber Apo de ne, li ser xetê dimeşin. Rastiya Rêber Apo jî ji me vê dixwaze. Rêbertî çî got? "Tiştê ku min nekuje, min bihêz dike." Yanî tiştên min dikujê ez ê jî holê rakim. Xetê esas werdigire. Yanî xetê ji bo xwe jî pêk tîne. Divê em jî vê esas werbigirin û li ser wî esasî têkoşîne bimeşînin. Heta niha têkoşîna di bin rêbertiya Rêber Apo de me pêş xistiye, ligel hemû kêmasî û şaşîtiyên xwe gelek guhertin pêş xistin û encam girtin. Ji bo wê Rêber Apo û Tevgerê gerdûnî bûne, gihane wê astê. Niha lazim e em vê hê xurttir bikin. Ev ê bi çî bibe? Bi xurtkirina têkoşînê be. Ev ê jî rêxistinê mezintir û xurttir bike. Ya jî me tê xwestin ew e.

Ji niha û şûn ve jî em ê zor û zehmetiyên bibînin. Bila kes wer rehetiyê nefikire. Li Kurdistanê kî li rehetiyê bigere, bifikire, wê zanibe ku ji PKK'ê dîr ketiye. Jixwe eger ji PKK'ê dîr ket jî, wê qut bibe, dîr bikeve heta biçe xiyaneetê jî. Ev sedî sed e. Lewma ya rastî, li Kurdistanê li ser wî esasî ye. Çawa ku heta niha me di zor û zehmetiyê de têkoşîn meşand, ji îro û şûn ve jî wê wisa bimeşe. Zor û zehmetî wê bibin sedema em têkoşînê hê mezintir bikin û bimeşînin. Milîtanî jî me vê dixwaze, ji ber xet ew e. Ji vir û şûn ve jî çiqas zor û zehmetî, astengî û xetere hebin jî wê bibin sedema em têkoşînê mezintir bimeşînin. Heta niha me ew esas girt, ji niha û şûn ve jî em ê wê esas bigirin, bimeşin û encam jî bigirin. Xebatên me pêş xistin çiqasî bi zor û zehmetî bimeşin û em berdêlên giran bidin jî, ew hem rastiya PKK'ê bi

kirin, lazim e em dawîya wê bînin. Ne ku me kir, hinek bîn li ser rûnin. Rastiya Rêber Apo vê qebûl nake. Ji ber, ew Tevgerê tevgera edaletê ye. Tevgerê exlaq e. Em berdêlan bidin, em bikin, hinek jî li ser wê rûnin, ti caran exlaq, rastî û edaletê vê Tevgerê vê qebûl nake. Ji bo wê jî hewce ye, heval li keda xwe, li nîrxên ava kirine, xwedî derkevin. Nehêlin kes pê bilîzin, hinek li ser wan jiyana xwe pêş bixin. Ev jî rastiya Rêber Apo ye. Milîtanên Rêber Apo, pêwîst e di vê de xwe kûr bikin da ku karibin li ked û nîrxên xwe xwedî derkevin. Ev dê milîtanên xweşiktir bike. Ev dê Tevgera me, gelê me di nav mirovahiye de xweşiktir û rêzdartir bike. Em ê wer peywirên xwe pêk bînin. Çawa Marks, Engels rolek pêk anîn, dawiyê Lenîn pêk anî; niha jî rolekî wer jî me tê xwestin. Hemû tevgerên sosyallîst, ên demokrasî û azadiyê li cihanê dimeşînin vê pêngavê jî me dixwazin. Yanî gihîştîye vê astê. Lazim e em jî vê re bibin bersiv. Ger em nebin bersiv, em ê xiyaneeteke mezin bijîn. Ji ber me ew çêkir, hewce ye em li vê xwedî jî derkevin. Em vê çêbikin, lê xwedî dernekevin, hêviyan pêk neyînin, wê demê em tenê nabin xayînen gelê Kurd, em dibin ên mirovahiye jî. Ji ber em ê hêviyên wan bikujin. Kuştina hêviyan, xiyaneet e.

Ev Tevger li dijî xiyaneetê çêbû. Li dijî înkare çêbû, ew rastiya vê Tevgerê ye. Heke milîtanên vê Tevgerê li dijî xiyaneet û înkare nesekinin, wê demê rastiya xwe winda dikin. Yanî ew Tevger nikare xwe înkare bike, xiyaneetê bijî û bide jiyîn. Ji ber li dijî wê derketiye, têkoşîn meşandiye û di encama wê de jî hêviyên mezin çêkiriye. Lazim e li vê xwedî derkeve. Ev jî çî ji me dixwaze, mezinkirina têkoşînê. Ne ku em vê bibînin û bêjin me çêkiriye û di me de rehetiyê pêş bixe. Em wer bikin, em ê tersî Tevgerê bikevin. Wê demê em ê xwe jî înkare bikin.

Rêber Apo'nun 1995 Haziran değerlendirmelerinden derlenmiştir

PKK'nin Güney'de çok işi var

Güney Kürdistan sorunu, tarihsel olarak bir Türkiye sorunudur. Türkiye Cumhuriyeti'nin İngiliz emperyalizmiyle anlaşarak Mısır-ı Milli sınırlarından taviz vermiş olması, sorunun özünü oluşturuyor. Bu sorun hiçbir zaman ortadan kalkmamış, için için devam etmiştir. Yine Irak'ta Temmuz Devrimi ardından BAAS rejiminin iktidara gelmesi ve yeni rejimin kendine göre bir devlet yapısı oturması da çelişkilere yol açmıştır.

Bilindiği gibi, Kürdistan'da 1960'lardan itibaren yeni bir isyan dönemi başlamıştır. Bu isyanın bir önderlik tarzı, bir toplumsal dayanağı, dış ittifakları ve ilişkileri var ve son derece dengesizdir. Dahası, Irak rejiminin kendisi de dengesizdir. Çünkü; başta petrolden kaynaklanmak üzere son derece dışa bağımlıdır. Bu nedenler onu dış politikayla, bölgeyle son derece uğraşır durumda bırakmaktadır. Zaman zaman Suriye ile birleşiyor, Birleşik Arap Devleti adını alıyor. Mısır ile olmuyor, bozuluyor; derken bir kez daha denemeye çalışıyor. Bu ülkeler BAAS Partisi'nin seksiyonları tarafından idare ediliyor. Çelişki var ve şiddetleniyor.

Daha önce belirtildiği gibi, Irak petrol nedeniyle ya her an dışa bağımlı olacak ya da tam bağımsızlığın bedelini ödemek zorunda kalacaktır. Bunu iyi değerlendirelim. BAAS rejimi, Irak'ta özellikle bir zamanların Sovyet-ABD çelişisini değerlendiriyor. Bu, dünya çapında bir çelişkidir. Irak rejimi, Sovyetlerden yardım alarak doğuyor. Ardından İran rejimi doğuyor ve ona karşı Irak Batı'dan büyük destek alıyor. Aldığı bu büyük destek, Irak rejimini dev bir ordu gücüne kavuşturuyor. Bu, büyük ve şişirilmiş bir ordu gücüdür ve savaşmak, savaşı İran'a doğru geliştirmek, hatta Türkiye'ye doğru da geliştirmek zorundadır. Su meseleleri var, Arap aleminde birlik sorunu var, Kuveyt sorunu var. Zaten Kuveyt'i Irak'ın bir parçası olarak düşünüyorlar. Dolayısıyla son derece çelişkilidir; bu nedenle kontrol altına alınması gereken bir güç oluyor. Bu doğrultuda Körfez Savaşı'nın dayatılması gerekiyordu. Bu dayatma da Kürt sorununu öne çıkarıyor. Rejim ya Kürt sorununu halledecektir ya da başkaları bu sorunla rejimi halledeceklerdir. Böylece Güney Kürdistan sorunu, uluslararası bir sorun haline geliyor. Irak rejimi ne pahasına olursa olsun bu sorunu çözmek isteyecektir. Bunun için de gerektiğinde Halepçe türü katliamlar dayatılıyor; gerektiğinde otonomi türü siyasal çözümler dayatılıyor.

İran-Irak Savaşı döneminde birden çok güce bağımlı olan işbirlikçi önderlik bundan yararlanamadı

1960'lar sonrası Kürt hareketine de kısaca değinmeliyiz. Bilindiği üzere Kürdistan'ın aşiretçi-feodal yapısı olduğu gibi devralındı. Irak 1958'lere kadar bir krallık olarak idare ediliyordu. Yani feodal bir rejimdi. Güney Kürdistan'da ise geniş bir otonomiyeye sahip Kürt aşiret ve şeyhleri vardı. Devrimden sonra bunların bir kesiminin İran rejiminden ve dolayısıyla Amerika'dan da yardım alması, bir kesiminin ve özellikle Komünist Parti'nin de Sovyetlerden destek alması, yerel burjuvazinin kendine göre politik bir çıkış yapması 1960'lardaki Kürt isyanına yol açtı.

Barzani önderliği tipik Kürt şeyh ve aşiret geleneğinin, feodal gücün simgesiydi; en güçlünün o olacağı açıktı ve öyle de oldu. Talabani önderlikli çıkışın ise kent ara tabakasının, bu arada hızla gelişen küçük burjuva kesiminin

öncülüğüne oynayacağı ama onun da ağı ve şeyh kökeninden güç almadan yaşayamayacağı biliniyordu. Yine komünistlerin durumu vardır ki, onların da dönemin 'kapitalist olmayan yol' teorisine göre bir Irak rejiminin yanında, bir isyanın yanında sallantılı bir durumu yaşayacakları açıktı. Sonuçta bu iktidar savaşımından özellikle ordu içinde daha örgütlü olan BAAS Partisi başarılı çıktı. Komünistleri Kürt hareketine karşı iyi kullandı. Kullandıktan sonra da çoğunu idam ederek gerisini attı. Küçük burjuva aydın gelişimini de aşiret önderliğine karşı kullandı. Böylece Barzani önderliğini zayıflattı ve bildiğimiz gibi 1975'te İran'la anlaşarak tamamen ezdi. 1975'lerin sonlarında artık Irak BAAS rejimi oturmuş bir rejimdi. Kendisine karşı geliştirilen direnişler de cılız ve daha çok dış destekliydi.

İran-Irak Savaşı döneminde Irak'taki Kürt hareketi çok iyi gelişebilirdi. Ama bilinen hastalıklı önderlik, birden çok güce bağımlı olan işbirlikçi önderlik bundan yararlanamadı. Komünistler, bir türlü bilinen orta yolcu konularından kurtulamadılar. Gelişme ve güçlenme imkanını son derece oportünist bir politikayla bertaraf ettiler. Körfez Savaşı'na doğru gelindiğinde, aslında Irak rejimi Saddam önderliğinde Bağdat'ta sıkışıp kaldı. Kürtlerin sonuna kadar iktidar olma durumu vardı. Ama yine bilinen önderlik, son derece ölü, devrimle bağını çoktan koparmış, dışarıda şu ya da bu gücün işbirlikçiliğine oynamaktan öteye bir yeteneği olmayan durumda kaldı. Barzani önderliği eski aşiret kalıntılarını canlandırmaya, yine klasik olarak İran ya da Türkiye'ye dayanma durumunu sürdürmeye çalışıyor. Küçük burjuva önderlik ise daha çok emperyalist devletlere açılmak isteyerek, aynı politik tarzla yol almaya devam etti. Komünistler ise reel sosyalizmin çözümlüyle zaten tanınmaz hale gelmişlerdi.

1991 Mart ayında Irak rejimi tüm ordusunu Güney Kürdistan'dan çekmek zorunda kaldı. Halk tümüyle silahlı ve ayakta idi. Ama olmayan önderlik, devrimden ve halkın iktidarından korkan önderlik tam bir engel pozisyonuna girerek gelişmelerin önünü kapattı. ABD'nin 'Çekiç Güç' kalkınının da devreye girişiyle, bilindiği gibi büyük bir devrimci durum imkanı bir devrimle değerlendirilip zaferle taçlandırılmadı. PKK'nin çabaları da cılız olmaktan öteye götürülemedi. 1992'deki yarı teslimiyet biçimindeki sığıntı durumu ve bunun neredeyse teorik ve siyasi bir çizgi haline getirilme çabası, görevli diye yollananların peşmerge ağalığına özenmekten öteye bir rol oynayamamaları, PKK için ciddi bir devrimci çıkışı zorlaştırdı. Geçmişten günümüze gelindiğinde durumun tamamına böyle olduğunu görüyoruz.

Peki, bu durumun ana özellikleri nedir? Irak'ta, ABD'nin önderlik ettiği büyük bir ambargo durumu yaşanıyor. Birincisi; rejimin eli kolu bağlanmıştır. İkincisi; aslında Kürt işbirlikçi önderliği yine çok sınırlı çıkarlar temelinde 'Çekiç Güç'e dayanarak yaşatılmaya, hem ondan yararlanmaya hem de ona yararlı olmaya müsait bir pozisyonda tutulmaya çalışılıyor. Halkın ulusal demokratik talepleriyle, hatta halkın normal bir sosyal yaşamıyla bile pek alakası yoktur. Dolayısıyla gün geçtikçe aralarındaki çekişmenin de bir sonucu olarak tecrit oluyorlar. Halk ise orta yerde, devrimci bir önderliğin olmayışından ötürü derin bir çıkmazı yaşıyor. Maalesef acıyla söylüyoruz ki; bu halk, yöneticileri sayesinde, Türk işgal birliklerinin elinden bir somun ekmeği almak için oltadaki yeme saldıran yüzlerce balık gibi küçük bir yeme saldıracak duruma gelmiş; kendisini avlayan avcının oltadaki yemine böylesine koş-

turulacak kadar acı bir duruma düşürülmüştür. Hiçbir işbirlikçi güç bu gerçeği inkar edemez. Yine devrimcilik adı altında faaliyet gösteren hiçbir kişi veya güç bunu başka türlü izah edemez. Kendi halkının bu durumuna seyirci kalmaların, bilerek veya bilmeyerek ona devrimci bir iradeyle müdahale etmeyenlerin sorumlulukları, en az bundan birinci dereceden sorumlu olanları kadar ağırdır.

Neden halkın taleplerine bir Güney Amerika veya Afrika rejimi kadar çözüm gücü olamıyorlar

Günümüzde Saddam'ı bu durumdan sorumlu tutmak artık mümkün değildir. İktidar olup olmadığı belli olmayan mevcut güçler "Irak rejimi ambargo koyuyor" diyorlar. Hayır, Irak'ın kendisi ambargo içindedir. Irak rejiminin bu topraklarda bir tek askeri bile yoktur. Bu halkı eğitim ve örgütlemekten alıkoacak hiçbir Irak baskısı da yoktur. 'Çekiç Güç' ise zaten yardımcılarıdır. Türkiye ile de işleri normaldir. Peki, neden iktidar olamıyorlar? Neden halkın taleplerine bir Güney Amerika veya Afrika rejimi kadar çözüm gücü olamıyorlar? İşbirlikçilik bile belli ölçülerde bir devlet ya da federasyon olabilir. Bu neden gerçekleşmiyor? Görünüşte hiçbir engel yoktur. Mevcut güçlerin yapabildikleri şey, gümrüğe kimin el koyacağı, diğer bazı menfaat durumları varsa onlara kimin el koyacağı kavgasını yapmaktır.

Hemen şunu belirtelim ki, biz bu güçlerle ilişki geliştirdik. Bize karşı savaşmalarına rağmen, hala ilişkide olmaya devam ediyoruz. Yine yurtseverlik temelinde, bütün Kürdistan halkının ulusal demokratik talepleri etrafında, Güney halkının daha insanı, sosyal, siyasal ve ulusal demokratik çıkarları temelinde büyük bir ısrarla ilişki kurmaya çalıştık. Halen bu ilişkimizi sürdürmeye çalışıyoruz. Kardeşçe, hatta özelliklerini vurgulamaya çalıştığımız Türk özel savaşıyla geliştirdikleri ilişki kadar bir ilişkiyi bizimle de geliştirmelerini istedik. Ama görüyoruz ki, Türk özel savaşının niteliği belli olduğu, hatta Güney Kürdistan'ın varlığını imha etmek ve onu insansızlaştırmak için mümkünse Irak rejimiyle anlaşarak tamamen bitirme doğrultusunda Türk özel savaşının çabalarını gün be gün izledikleri halde, bugün bu güçler birkaç kuruş para, bir çuval gıda, gümrükten iki tarafın yararlanması vb için yalvarıp duruyorlar. Temel sorunları bunlardır. Bize göre ise bunlar gündemi saptırmaktır, halkın temel ulusal ve siyasal iktidar sorununa hiç cevap vermemektir. Bunlar yapay bir gündem oluşturarak, halkın temel çıkarlarına aykırı sorunları öne çıkararak, üstüne üstlük halkı çatıştırarak, kendi çok basit şahsi, aile ve dar klik çıkarlarını gözetmekten öteye gidemiyorlar. Hiç şüphesiz halk bundan şiddetle rahatsızdır ve şiddetle çözüm aramaktadır.

Sözüm ona bu federe meclis ve hükümet ettiklerini sananlar, son Güney Operasyonu'na seyirci kaldılar. Doğru dürüst sert bir tavır koyup, "Bu özel savaş şu anlama gelir; tarihte böyle bir özü var, bütün Kürdistan'ı insansızlaştırmayı amaçlıyor" demediler. Bunlar çok somut olduğu halde, tek bir açıklama yapamadıkları gibi, yapanların açıklamaları da, "TC bizi niye Ankara'ya çağırıyor?" yönünde oldu. TC'yi Güney'de biraz sıkıştırdık. Bundan çıkardıkları sonuç, Ankara'ya heyet yollamak oldu. Biz öteden beri, "Ankara'yla ilişkilerinizin olmasına sonuna kadar karşıyız" demedik. Bu ilişkileri geliştirirken sadece Kürdistan'ın kurtuluşu ve devrimi değil, kendi menfaatlerini

bile dikkate alan bir tutum içinde olun dedik. Çok dar çıkarlar üzerine değil, daha geniş bir iktidarlaşma sorununu tartışalım; Ankara ile ilişkiye girmeden önce, Kürdistan sorununun düzeyini değerlendirelim dedik. Bütün Kürdistan'da, Kuzey'de ve Güney'de gerçek nedir? Kuzey'deki devrimin acil sorunları nedir, Güney'de sorun nedir? Federe Meclis veya Hükümet deniyor. Ortada bir federasyon var mı? Yoksa neden yok, varsa ne kadar geliştirilir? Geliştirilmesi için nasıl dayanışma ve güç birliği içinde olabiliriz? Yani nasıl geniş bir cephe kurabiliriz? Bu konularda çeşitli mektuplar yolladık, kapsamlı değerlendirmeler de sunduk. Buna rağmen hala ne idüğü belirsiz, muğlak tutumlar içindeler.

Çok geri bir aile yaşamını örgütlemek için Türkiye'ye yalvarıyorlar

Öyle anlaşılıyor ki, halk öyle istediği için bu tutumu göstermiyorlar. Zaten halk çok acil taleplerine ve sorunlarına çözüm istiyor. Birçok ulusal, siyasal, demokratik, ekonomik, sosyal ve kültürel sorun iç içe geçmiştir. Hatta moral sorunu var ve çözüm bekliyor. Bunlar hiç göz önüne getirilmiyor. Büyük ihtimalle Türkiye'nin bazı beklentilerine, "PKK'ye dikkat edin" dayatmalarına cevap ayarlamaya çalışıyorlar. ABD'nin bazı talepleri vardı: "Bekleyin, zayıflayan Irak rejimi düşebilir. Bu rejim düşerse yeni durumlar doğar, sizlerle birlikte değerlendirebiliriz" diyordu. Kaldı ki, Irak'ta belki de gideni yüz kat aratacak yeni iktidarlar gelebilir ama yine de bunun beklentisi içindeler. Hiç mi bir devrimci faaliyet, bir iktidar çalışması imkanı yoktur? Çokça var ama sahip çıkmıyorlar.

Güney Kürdistan'da milyonlarca genç işsiz, güçsüzdür. Ancak kendilerinden ses çıkmıyor. Sadece, onlara düşkün bir yaşam için para lazım, diyorlar. Çok geri bir aile yaşamını örgütlemek için Türkiye'ye yalvarıyorlar, emperyaliste yalvarıyorlar, giderek yarı Irak rejimine de yalvaracaklar. Sonra da 'Bu yaşamı kurtaralım' diyecekler. Bu dar ekonomik sorunlarından dolayı, yalnızca Silopi hududunda yüzlerce yoksul köylüyü acımasızca kurşunlara hedef ettiler. Bu hudutlarda ölenlerin sayısı belki de binleri buldu. Yoksul köylü insanların mayınlarla parçalanması bu politikanın bir sonucudur.

Bu insanları gerilla temelinde örgütlemeye karşı çıkmasalardı, büyük bir köylü kurtuluş ordusu, bir ulusal kurtuluş ordusu kurabilirdik. Milyonlarca genç var ve sefalet içindeler. Bırakın, bunları devrime çekelim diyoruz. Hayır diyerek bunları birbirlerine kırdırttılar. Temel ulusal talepleri için, asıl düşman için bir araya gelsinler dedikimizde engel çıkıyorlar. Çünkü; onlar için önemli olan Türkiye ile ilişkileridir, Türkiye'den alınacak bir milyon dolardır. 'Çekiç Güç' ilişkisidir, onların generalleriyle her hafta düzenli toplantılar yapmaktır, elçiliklerdir, her tür istihbarat örgütünün müsteşarlarıyla ilişkilerdir. Bunlarla sonuna kadar toplantı ve ilişkiye evet derler ama milyonlarca gencin eğitilerek halk ordusuna alınmasına hayır derler. Yine bunları siyasi bir cepheye örgütleyelim, ulusal demokratik bir cepheyi geliştirelim, her şey bunu hem zorunlu hem de olanaklı kılıyor dediğimizde reddediyorlar. Yine böl, parçala, aşiretçiliği körükle, kişiler etrafında savaş ağalığını körükle, varolan olanakları da bunun için seferber et, şu veya bu dış güç istediğinde sık sık birbirleriyle çatıştır yaklaşımı içindeler.

Bu düşman politikasına alet olmak değil de nedir? Yurtsever demokratik politika nedir? Halkın birliğine gelmek, halkın siyasal birliğine,

cephesine gelmek aklınıza gelmiyor mu? Niçin buna gelmiyorsunuz? "Bunların zamanı değil" veya "Federe meclis var, federal hükümet var" diyorlar. Peki, bu hükümet nerede? Hiçbir yerde! Kendi içinde işlemezdir, gümrük dışında tek bir fonksiyonu yoktur. O da çatışma nedenidir. Yani parayı kim alacak meselesiyle uğraşır.

Halkın birliği siyasal birlik, büyük güç demektir. Şunu hemen açıklayalım ki; milyonlar siyasal temelde birleştirilir ve bir halk ordusu oluşturulursa, Güney halkı tek başına Ortadoğu için bir devrim kaleisi olur. Bu, Güney halkının sadece ekonomik sorununun, gıda sorununun çözülmesi değil, moralinin ve siyasal gücünün de doruğa çıkması demektir. Devrime bu kadar muhtaç hiçbir halk olmadığı gibi dünyada devrimci koşulların bu kadar hazır olduğu bir başka toprak parçası da yoktur. Ama kullandırtmayan, buna gelmeyen, kaderini Çekiç Güç'e ve yarınki ihtimallere bağlamış, gerçekten önderlik demeye dilimizin varmadığı bir konumu işgal eden güçler, bütün çabalarımıza rağmen, bu yönlü bütün önerilerimize hala doğru dürüst bir cevap vermiyorlar. Neden? Çünkü kendi kaderlerini kendileri değil, başkaları çiziyor. Bir de kendilerine dayatılan çok düşkün bir yaşam tarzına takılmışlar.

Halk iktidarının gelişmemesi için ne lazımsa onu yaptılar

Oysa koşullar son derece elverişlidir. Bir iktidarsızlık durumu, muazzam bir siyasi boşluk var. Çok iyi biliyoruz ki, böyle bir siyasal boşluk Rus Çarlığı döneminde de oldu. Büyük Ekim Devrimi bu boşluktan doğdu ve dünyayı etkiledi. Birçok ülkede böylesi savaş süreçleri boşluk doğurur ve devrimler böyle doğar. İran-İrak Savaşının doğurduğu siyasal iktidar boşluğu sekiz yıl sürdü. 1990'dan beri de beş yıllık bir boşluk var. Birbirine eklersek, bu on üç yıllık bir boşluktur. Bir de 1960 ve 1970'lere kadar BAAS Partisi iktidarının henüz oturmadığı bir boşluk var ki, yaklaşık on yıllıktır. Hepsini toplarsak, yirmi üç yıldır Kürdistan'da bir iktidar boşluğu vardır. Bu iktidar boşluğu bir türlü doldurulamadığı gibi, iktidarsızlaşmak için, halk iktidarının gelişmemesi, ulusal demokratik taleplerin örgütlenmemesi ve çokça iddia ettikleri bir demokrasinin Irak genelinde gelişmemesi için ne lazımsa onu yaptılar.

Çok geri bir toplumsal düzeyi ve şahsi çıkarlarını korumak için bunların oynamadıkları hiçbir dünya gücü, yalvardıkları hiçbir gerici güç yoktur. Yine birbirlerine karşı da yapmadıkları kötülük kalmamıştır. Ama sıra en hayati ve herkesi kurtaracak onurlu bir çalışmaya, bir devrimci savaşa geldi mi, onu bozmaya bire bir varlar. Hiç şüphesiz bunun nedenleri vardır. Burada yalnızca sosyal nedenleri saymayacağız, sınıf yapıları gereği böyledirler de demeyeceğiz, yine emperyalizmin işbirlikçileridir diyerek de işin içinden çıkmaya çalışmayacağız. Bu konular böylesi genellemelerle tam olarak anlaşılamaz. Bu yönlü tahliller de yapılmıştır, bunları tekrarlamak istemiyorum. Hiç şüphesiz sınıfsal, aşiretsel ve hatta ailevi ilişkiler ortamı bunları bu duruma getirmekte etkilidir. Bu güçlerin diplomatik ilişkiler adı altında yıllardan beri içine girdikleri ilişkiler var. Sömürgeci devletlerle bile mutlak vazgeçemeyecekleri ve hatta gırtlaklarına kadar batıkları ilişkiler var. Bunları bir çırpıda bir tarafa bırakamazlar. Çıkarları için her türlü güce yalvarmaya, onlarla uzlaşmaya da değil, emirlerini girmeye son derece açıktır. Öte yandan devrimci bir durum söz konusu olduğu için zaman zaman devrimcilikte de ilgi gösterme zorunluluğu duyarlar. Burada önemli olan halkın yi-

ğinsal kesimleridir. Halk yoğun aşiretçi, kabileci ve aileci bağlardan ötürü çok geri durumunu bir türlü aşamıyor. Ekonomik ve sosyal sorunlar ve geri kültür düzeyi, onların hızla bir ulusal demokratik bilince kavuşmalarını engelliyor. Yıllardan beri hiçbir devrimci örgüt burada ajitasyon, propaganda ve örgütlenme çalışması yürütmediği için kendisini olumlu yönlendirecek bir inancın sahibi değildir. Bütün bu etkenler birleşince, Güney'deki devrimci durum net olarak anlaşılıyor.

Güney Kürdistan'da sözüm ona "İktidar sorunu"na hallettik" diyen güçlerin ne kadar iktidarsız olduklarını biliyoruz. Devrimle fazla ilişkiye geçmek istemiyorlar. Ulusal demokratik talepler dediğimizde canları sıkılıyor. Hiç olmazsa otonomiye yaka-layan bir iktidar durumuna bile girmiyorlar. 'Çekiç Güç' komutanlarının ne diyeceklerinin beklentisi içindeler. Hiç kimse bunu başta Güney halkımız olmak üzere hiç kimseye hiçbir gerekçeyle kabul ettiremez. Yarın 'Çekiç Güç' gitti diyelim. O zaman bu halk kimlerin acımasız insafına terk edilecek? Neden bugünü değerlendirmesin? Neden kendini ölüm kalım günlerine hazırlamasın? Bu güçlerin bu sorulara cevap vermesi gerekir. Eğer devlet, federe hükümet ya da meclis varsa, neden halkın bu acil sorunlarına hiçbir çözüm bulamıyor? Neden Kürdistan geneline ilişkin tek bir ileri adımın sahibi olamıyor? Demek ki, Güney'de ne devlet, ne federe hükümet, ne de meclis var.

Kaderlerini Çekiç Güç'e teslim edenler, devrimci savaştan çekiniyorlar. Onların devrimci savaş diye bir sorunları olmadığı gibi gelişen devrimci savaşı engelleme görevleri vardır. Nitekim PKK'nin engellenmesi de özünde budur, yoksa PKK Güney'e el attı diye engellenmiyor. PKK varını yoğun sarf ederek, orada Güney halkının, Kürdistan halkının, hatta Irak halkının devrimci mücadelesine yardımcı olmak için vardır. Onlar devrimci mücadeleli geliştirir ve kendi öz güçleriyle ayakta dururlarsa, biz orada bir gün bile durmayız. Bunu çok açıkça söylüyorum. Ama biz her şeyden önce enternasyonalistiz; devrimci mücadelenin geliştirilmesi için oraya girer ve sonuna kadar mücadele ederiz. Biz yurtseveriz. Biz aynı zamanda sınıf devrimcisiyiz, halkın yanında yer alır ve sonuna kadar mücadele ederiz. Bu, devrimciliğin zorunlu bir gereğidir. Kaldı ki, biz buna zorunlu değiliz, bizi buna zorlayan düşmandır. Düşmanın kendisi bizden önce oraya birliği dayatmıştır. Kuzey için Güney'i kullanmak, Güney için Kuzey'i kullanmak istiyor.

İncirlik'ten uçaklar kalkar, Güney'i kontrol eder. Güney'deki 'Çekiç Güç' etrafındaki kuvvetler Kuzey'i kontrol etmek istiyor. Güney modeli Kuzey Kürdistan'a taşınmak isteniyor. Onlar hem de halkımıza hiç bir şey vermeden, bizden daha fazla Kuzey'e müdahale etmek istiyor. Bu sözüm ona önderlikler Ankara'da MIT elemanları ve özel savaş subaylarıyla masa başına oturarak, Kuzey Kürdistan'ı devrimden alıkoymanın planlarını yapıyorlar. Fırsat bulurlarsa bunun işbirlikçi örgüt modellerini geliştirmek istiyorlar.

Bunların tayin ettikleri bazı elçiler var, görevlerini başaramamaları ayrı bir meseledir; ama 1990'lardan beri bu yönde yoğun bir biçimde uğraştıklarını, yine

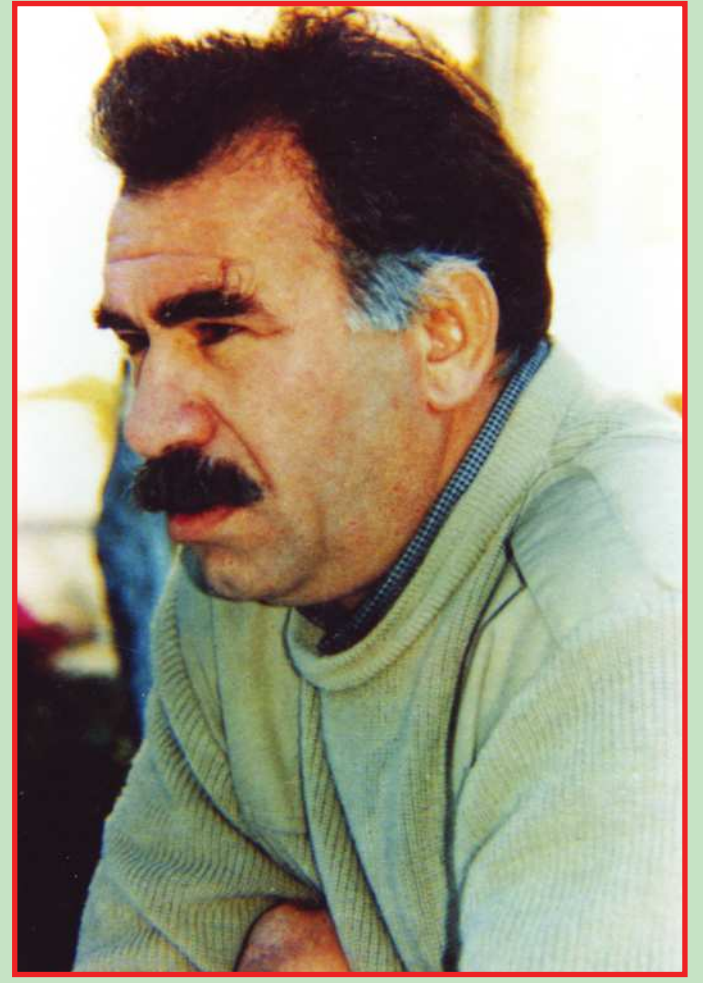
KDP'nin 1965'lerden beri bunun peşinde olduğunu çok iyi biliyoruz. T-KDP, Güney işbirlikçi önderliği tarafından MIT'e teslim edilerek, Kuzey Kürdistan halkını kontrol etmenin aracı kılınmamış mıdır? Hala bunu anlayamayacağımızı mı sanıyorlar? Yine birçok küçük burjuva örgütlenmenin Kuzey'de zorla yaşatılması Güneyli küçük burjuva önderliğin dayatmasıyla değil de nedir? Hatta daha PKK ortaya çıkmamışken, Kuzey Kürdistan'ın içine müdahale edenler kimlerdir? Botan'ı boydan boya kendi cephe gerisi ve gıda alanı olarak örgütleyen Güney'deki KDP değil de kimdir? Halen kendisine bağlı temsilcilerle, sözüm ona T-KDP'yi MIT'le en

defini içeriyor. O halde hepimizin devrimci görevlerden ötürü bütün ülke sathında hem bulunma hem de mutlak savaşa hakkımız ve görevimiz vardır. Bunun Güneylisi de, Kuzeylisi de, hatta başka milliyetten devrimcisi de; eğer birazcık sosyalist ve enternasyonalist hedefleri önüne koyan birisiyse, yine kendi halkının özgürlük sorunuyla ilgilirse, İran İslam devrimcisi de, Arab'ı da, Acem'i de düşünmek zorundadır; Irak'ın demokrasisi ve devrimcisi de, Türk'ü de düşünmek zorundadır. Ortada böyle bir özel savaş ve faşizm varsa, gerekirse hepsi Güney Kürdistan'da toplanmalı, orada bir devrimin üssünü inşa etmelidir. Öyle ki,

devrimci savaşa karşı değil, destek olmaları gerekir. Dolayısıyla bu rejimlerin gerçek niteliklerini anlamak için, onları da bu devrimci savaşa destek olmaya çağırmak gerekir. Madem bölgeyi emperyalizm ve Siyonizm'in etkisinden çıkarmak, en azından zayıflatmak istiyorlar; o zaman gelsinler, Kürdistan'daki bu devrimci savaşı desteklesinler diyeceğiz.

Dikkat edilirse, ayrı bir Kürt devleti demiyorum, bir Kürdistan federasyonu diyorum; bütün bölge halklarının ulusal bağımsızlıklarına ve demokrasilerine hizmet edecek bir eşitlik ve özgürlük federasyonu diyorum. Acem birleşmek istiyorsa, işte bir demokratik birleşme

"PKK'nin Güney'de ne işi var?" diyorlar. PKK'nin Güney'de çok işi var; mutlaka yerine getirmesi gereken görevleri var. Birincisi; her şeyden önce Kuzey Devrimine yönelik komplodan ellerini çekmeleri gerekiyor. İkincisi; zorla, çok haksız ve yapay olarak bölündüğü için; yurtseverlik ve demokratin gereği olarak, Kuzey ve Güney halkının birliğine, her iki halkın örgütlerinin bir araya gelmelerine şiddetle ihtiyaçları olduğu için; destek ve dayanışma içinde ortak bir savaşıma ihtiyaçları olduğu için, onların Kuzey'de, bizlerin de Güney'de olmaya hem hakkımız hem de ihtiyacımız vardır. Hepimiz aynı ülkenin ve aynı halkın çocukları, devrimci güçleri ve hatta siyasal örgütleriyseniz, birlik ve dayanışma için mutlaka yerine getirilmesi gereken görevlerimiz vardır.

çok işbirliği içinde tutan Güney'deki KDP değil midir? Öyleyse kim kimin işine müdahale ediyor? Kuzey mi Güney'e, Güney mi Kuzey'e müdahale ediyor? Üstelik onlar bu müdahaleyi haksız ve işbirlikçi temelde, tehlikeli bir biçimde özel savaşa hizmet temeline yapıyorlar.

Güney'de olmaya hakkımız var

"PKK'nin Güney'de ne işi var?" diyorlar. PKK'nin Güney'de çok işi var; mutlaka yerine getirmesi gereken görevleri var. Birincisi; her şeyden önce Kuzey Devrimine yönelik komplodan ellerini çekmeleri gerekiyor. İkincisi; zorla, çok haksız ve yapay olarak bölündüğü için; yurtseverlik ve demokratin gereği olarak, Kuzey ve Güney halkının birliğine, her iki halkın örgütlerinin bir araya gelmelerine şiddetle ihtiyaçları olduğu için; destek ve dayanışma içinde ortak bir savaşıma ihtiyaçları olduğu için, onların Kuzey'de, bizlerin de Güney'de olmaya hem hakkımız hem de ihtiyacımız vardır. Hepimiz aynı ülkenin ve aynı halkın çocukları, devrimci güçleri ve hatta siyasal örgütleriyseniz, birlik ve dayanışma için mutlaka yerine getirilmesi gereken görevlerimiz vardır. Amaçlar belirlensin, gelsinler, eğer amaçları doğruysa bütün Kuzey onları olsun. Eğer Güney'de devrimin amaçlarına aykırı bir durum varsa ve şartlar elverişliyse, hele böyle bir boşluk varsa, bütün Kuzey halkı da Güney halkının imdadına gelmeli ve buranın devrimine katılmalıdır. Bunun önünde kim engel olabilir? Türk özel savaşından başka kimler buna karşı olabilir ve kim bu özel savaş politikasıyla işbirliği halindedir?

Çok iyi biliyor ki; bu özel savaş politikası sadece Kuzey halkına değil, Güney halkına yönelik de bir yok etme he-

bütün halklara bağımsızlık ve özgürlük taşıyınlar. En doğrusu da budur.

Bu sadece hakkımız değil, aynı zamanda vazgeçilmez bir görevimizdir. Yine yalnızca koşullar gerekli kıldığı için değil, bir ilkeye bağlı olmanın da gereğidir. O halde hiçbir halk açısından buradaki devrimci savaşı geliştirmenin önünde karşı durmak için ideolojik, siyasal ve askeri gerekçe yoktur. Bunun ilkesi de yoktur, pratik tavrı da olamaz. Tam tersine, bir halka ve halkların kardeşliği ilkesine bağlı olmanın, yine özel savaş ve onun faşist ideolojik-politik saldırılarına karşı durmanın gereği olarak, ister ideolojik, ister politik, ister pratik nedenlerle herkesin bir araya gelme, birlik olma ve savaşa doğrultusunda hakları ve görevleri vardır. Özel savaş istemiyorsa, onun dayandığı uluslararası ittifak istemiyorsa, varsın istemesin. Onlar halkımızın iyiliğini, halklarımızın iyiliğini ne zaman istediler ki? Onlar kendi çok sınırlı maddi çıkarları için, gerekirse halkların ölüm fermanına imza koymaktan, sonuna kadar halkların yok olmasına evet demekten başka neyin peşindeler? Eğer gerçek böyleyse, bunlara karşı bizim de sonuna kadar stratejik, taktik, ideolojik ve siyasal haklarımızın gereğini yapmak için birleşmek, dayanışma içinde olmak, savaşı çok yönlü geliştirmek ve bunun için her şeyi ortaya koymak gibi soylu ve gereklerinin yerine getirilmesinin zorunlu olduğu görevlerimize bağlı olmaktan başka hangi tutumumuz doğru olabilir, başka hangi tavra bağlı kalınabilir?

Kürdistan halkının temel ulusal demokratik ve birlik taleplerinin de ötesinde, bugün anti-emperyalist olduğunu söyleyen İran İslam devleti, hatta Irak rejimi dediklerinde samimiyseniz, bunların da Kürdistan'ın bu parçasında yürütülecek

modeli; Arap birleşmek istiyorsa, işte bir Kürt federasyon modeli! Daha ne isteyebilirler? O halde söz konusu olan ve geliştirmek istediğimiz, bölge halklarının enternasyonalist dayanışması için de hiçbir endişe duymadan, kendi kurtuluşları için sonuna kadar destekleyecekleri bir devrimci savaş ve onun iktidar modelidir.

Her devrimcinin olumsuz hiçbir gerekçe göstermeksizin, Güney Kürdistan'daki devrimci savaş ve halk federasyonuna, böylesine kilit bir rol oynayan ve çözümlendiğinde bütün halkların kurtuluşuna büyük bir ivme kazandıracak olan bu adıma güc vermeleri gerekir. Zaten dünya enternasyonalistlerinden bahsetme gereği duymuyorum. Çünkü; onlar için de aynı ölçüler geçerlidir. Bunlar güç vermezlerse ne olur? Şovenizmin kurbanları olmuş olurlar, savunukları ilkelerin yalancısı olurlar; anti-emperyalizmin ve anti-Siyonizm'in ancak lafazan bir temsilcisi oldukları ortaya çıkar; yine demokrasi lafazanlığıyla kendilerini aldattıkları ortaya çıkar. Oysa bunların en acil ve en gerçekleştirilebilir olan yolu, devrimci bir savaşa girişmek ve onun hızla gerçekleştirilecek iktidarını kurmaktır. Irak'taki mevcut rejimin bile, eğer kendisini ambargodan acilen kurtarmak ve bütün Irak halkının sorunlarına bir çözüm bulmak istiyorsa, bu adımı desteklemesi gerekir. İran da ambargoya karşı karşıyadır, sıkışmıştır. İran'ın, yol almak istiyorsa, bir pencere olarak, bir gelişme yolu olarak buradaki mücadeleyi desteklemesi gerekir. Hele Türkiye'nin bütün anti-faşistlerinin, devrimcilerinin ve Suriye'nin bunu desteklemesi gerekir. Bu, politikaların doğal bir sonucu olarak gerçekleşmek durumundadır.

Kürdistan'ı özgürleştirmek için, onu bu soykırım kışkıracısından kurtarmak için, kapitalist modernitenin Ortadoğu'daki sistemini parçalamak şarttır. Bu sistemin üzerinde kurulduğu dengeleri yıkmadan, Kürdistan'da bir özgürleşmenin gelişmesi mümkün değildir. Zaten Kürt sorunu için 'kördüğüm' denilmesinin nedeni de budur. Önderlik, kurt kapanına atıfta bulunarak buna "Kürt Kapanı" da dedi. Katmerleştirilmiş sömürgecilik de esasen bunu içeriyor.

Kürdistan'daki katmerli sömürgecilik yenilgi aşamasındadır

Murat Karayilan

Türk soykırımcı sömürgeciliğine karşı mücadeleimiz bugün tarihinin en önemli aşamasına gelmiş bulunmaktadır. Önder Apo'nun çıkışından bu yana geçen 47 yıllık süreç içerisinde Hareketimiz birçok önemli-kritik süreç ve aşamalardan geçmiştir. Ancak şimdi içinde bulunduğumuz süreç ve mücadelemizin gelmiş olduğu aşama, öncekilerden çok daha önemli ve stratejik bir aşamadır. Bu tarihi aşamada yaşanacak gelişmeler, Hareketimizin, Önderliğimizin, halkımızın ve de bölge halklarının geleceğini belirlemede, tayin etmede önemli bir yere sahip olacaktır.

Öncelikle şunu vurgulamak gerekiyor ki; Türk devlet rejiminin soykırımcı duruşunu zayıflatmak, ona karşı mücadeleden başarılı olmak ve onu çıkmaza sokmak öyle kolay bir iş değildir. Kolay olmadığını biz, yaşanan tarihi pratik süreçlerde çok iyi gördük, görüyoruz. Şimdiye kadar Türk soykırımcı-sömürgeci devlet yapısına karşı mücadele ve başkaldırı bir yana, ister hak isteme mücadelesini yürüten sol-sosyalist-demokratik hareketler olsun, isterse de Kürt, Ermeni, Rum, Asuri-Süryani ve diğer halklar olsun, kim hak istemişse ve bunun için başını biraz kaldırmışsa, bu devlet bütün gücüyle üzerlerine gitmiş, vahşi uygulama ve katliamlarla hak isteyenler yok edilmişlerdir. Bu devlet sistemi, farklı bir rejim biçimidir. Kan dökerek ve döktüğü kan üzerinde inşasını gerçekleştirmiş, devamını sağlamış bir devlet gerçekliğidir. Bugüne kadar bir tek Hareketimize karşı başarılı olamamış, mücadelemizi yok edememiş, elinden gelen her şeyi ortaya koymasına rağmen mücadelemiz karşısında kendini çöküşün eşiğine getirmekten kurtaramamıştır.

"Kimsenin başaramadığını biz başarmalıyız"

Bu konuda bizim en önemli avantajımız, Önder Apo'nun daha ilk adımdan itibaren Türk burjuva devlet yapısı ve karakteri üzerinde durması ve onun Kürdistan üzerindeki sömürgeci tarzını çözümlenmeye işe başlamış olmasıdır. Bu devlet gerçekliği karşısında hiçbir yanılgıya düşmeden, eğer ilk adımdan itibaren bu tarzda bilinçli bir yaklaşım

olmasaydı, mutlaka Hareketimizi de bir şekilde boşa çıkartır ve tasfiye ederdi. 27 Kasım 1978'de gerçekleşen partimizin kuruluşundan hemen sonrasında Kürdistan'daki günlerde yaşanan Maraş Katliamı ile ilgili olarak Önder Apo kaleme aldığı değerlendirmede, sömürgeci Türk burjuva devletin karakterini ve Türk burjuvazisinin oluşum tarihini, şeklini detaylı bir biçimde çözümlenmişti. O değerlendirmede, üzerinden bu kadar zaman geçmiş olmasına rağmen şimdi bile önemle üzerinde durulması gereken çok önemli tespitler vardır. Türk burjuvazisinin, diğer ülkelerdeki gibi normal yollarla burjuvallaşmadığını, daha çok devlet içinde yer alarak palazlanan ve Ermeni, Rum, Asuri-Süryani ve Kürt halkının zenginliklerine el koyma ve talanla sermaye sınıfının şekillendiğini belirlemiş ve bu nedenle Türk burjuva devletinde katliam, hırsızlık ve talanın temel bir karakteri oluşturduğunu geniş bir biçimde çözümlenerek ortaya koymuştu. Zaten Önderliğimiz, devleti bu tarzda doğru okuması nedeniyle henüz 12 Eylül faşist cuntası gelmeden tehlikeyi sezmış ve örgütün devamlılığını sağlamak amacıyla yurtdışına çıkışı gerçekleştiren gerekli tedbirleri almıştı.

Özet olarak; belirtilen tarzda şekillenen Türk burjuva sınıfı ve onun en son şekillendirdiği TC devletin temel özelliğinin katliam, el koyma, talan ve soykırım olduğu o zamanlar çarpıcı bir biçimde ortaya konulmuştu. Önderlik, "Kimsenin başaramadığını biz başarmalıyız" diyerek yola çıkmış ve bu temelde önce başaracak olan kişiliği ve toplumu yaratmayı önüne hedef olarak koymuştur. Bu temelde Önderlik bitmez tükenmez çabalar sergileyerek kişilikte ve toplumda gerçekleştirdiği çözümlenme, eğitim ve dönüşümlerle sonuç alma ve yenilmez bir irade açığa çıkarma temelinde direnişi geliştirdi. Yani Mazlumların, Ferhatların, Kemallerin, Hayrilerin daha ilk günden çelikleşen iradesi, yine Egidlerin ve Zilanların kahramanlaşan iradeleşmelerine dayanan bir partiyi yaratarak düşmanın tarihten gelen o katliamcı, yok edici, teslim alan, bitirmeyi dayatan politikaları karşısında durarak onu yenmeyi başarmıştır. Kürdistan toplumunda, en son Cizir direnişinde Mehmet Tunç ve Asya Yüksellerin şahsında açığa çıkan büyük fedakârlık ve kahramanlığı sergileyen bir toplumun şekillendirmesiyle bu müca-

dele bugünlere kadar gelebilmiştir. Bu gerçeklik olmasaydı, bu direniş, bu vahşi-soykırımcı-sömürgeci devlet gerçeği karşısında bu düzeye gelemezdi.

Çünkü karşıımızdaki düşman sıradan bir düşman değildir. Normal egemenlik sürdüren ve egemenliğine karşı gelişen hareketleri normal yöntemlerle yenmeye çalışan bir yapıdan ziyade, tümüyle yok edici yöntemlerle üzerine giden bir sistemdir. Sadece vurup kıran, yok eden ve katliamlar geliştiren değil, öncelikle entrika, kandırma ve komplo yöntemleriyle vahşice sonuç almayı geliştiren faşist zihniyete sahip bir yapıdan söz ediyoruz. Bu anlamda teslim alma, işbirlikçiliği geliştirme, baştan çıkarma ve sonuç olarak hepsini silip süpürme yöntemlerinde oldukça tecrübeli bir geleneğe sahiptir. Osmanlı'dan bu yana devletin geleneğinin yürüttüğü yöntemler bu açıdan çok meşhurdur.

1924'ten beri Kürdistan'da katıksız bir fiziki ve kültürel soykırım yürürlüktedir

Mustafa Kemal 1919'da Samsun'a çıkar çıkmaz, ilk iş olarak Kürdistan'a gelerek Erzurum ve Sivas kongreleriyle Kürtlerin desteğini alarak işe başladı. Hatta 200 Kürt askerinin güvenliğinde Ankara'ya kadar gitti. Eğer başlangıçta, ilk adımda Kürt halkının ve Kürt ileri gelenlerinin sağladığı destek, başarıda önemli bir rol oynamıştır. Kaldı ki daha sonraki yıllarda da aynı destek etkin bir biçimde sürdürülmüştür. Bu yüzden Mustafa Kemal ve o zaman ki cumhuriyet kurucuları, fazlasıyla Kürt-Türk kardeşliğinden, birliğinden, yine Kürt özerkliğinden bahsetmişler, sözler vermişlerdir. Bu, çeşitli biçimlerde kayıtlara da geçmiştir. Hatta 'Türk' kavramı yerine 'Türkiye halkı' kavramı kullanan ilk meclis, Ocak 1921'de, Kürt Muhtariyeti yani özerkliği kararını almıştır.

Ne hazindir ki, aynı aylarda "muhtariyet istiyoruz" diyen Koçgiri'de Kürt halkının üzerine giderek katliam yapmaktan ve 10 binden fazla insanı katletmekten de geri durmadılar. Bir taraftan Meclis'te muhtariyet kararı alı-

yor, öbür taraftan da muhtariyet isteyen Koçgiri halkının üzerine bu denli şiddetle gidiliyor. O zaman Meclis'te gösterilen tepkiler karşısında göstermelik soruşturma, görevden alma gibi yöntemlerle tepkilerin üzerini örtüyorlar ama o katliamı yapan komutan ve komutanları farklı yerlerde daha üst görevlere getirdikleri de biliniyor. Aslında daha baştan samimi olmadıkları, Kürtleri ve uluslararası kamuoyunu yanıltmak için bu kararı aldıkları ve bu yönlü tavır ve tutum sergiledikleri anlaşılıyor. Ne zaman ki Britanyalılar ve Fransızlar, Kürdistan'dan pay alma pahasına Kürt halkının inkarını kabul edip bu temelde Lozan Anlaşması'nı imzaladı, işte o zaman henüz yeni kurulmuş olan ve büyük oranda Kürt desteğini kendisine temel yapan Türk devleti, büyük bir nankörlük ve kalleslikle o zamana kadar dayandıkları Kürt halkını inkar ve imhada karar kıldı. Bu temelde Kürdistan halkını, oluşturulan cumhuriyet sistemi dışında tutarak yok etmeyi ve enkazı üzerinde Türkleştirmeyi esas alan 1924 Anayasası'nı oluşturdular. O zamandan beri Kürdistan'da katıksız bir fiziki ve kültürel soykırım siyaseti yürürlüktedir.

Bu haksızlığa karşı yeterince örgütlenmemiş, strateji ve taktik konularda oldukça zayıf bir şekilde gelişen bölgesel itirazlar ve direnişler büyük bir kırmadan geçirilerek, Kürdistan'da ağır trajedilerin yaşanmasına yol açmışlardır. Salt o civarda direnişçiler iki karakol bastı diye 2-3 gün içerisinde Geliye Zilan bölgesinde yaşayan tüm köylüleri toplayarak kadın, çocuk, ihtiyar demeden herkesi kurşuna dizen bu devlet zihniyeti, tarihte eşine ender rastlanan bir ırkçı ve soykırımcı kafa yapısıyla karşı karşıya olduğumuzun çarpıcı bir örneğidir. Öncesinde Şêx Seîd İsyanı süreci, yine sonrasında yaşanan Dersim Soykırımı'nda on binlerce insanımızın bu biçimde katliamlardan geçirildiğini biliyoruz.

Kısacası; TC devleti, oluşum sürecinden bugüne, ırkçı, soykırımcı zihniyet yapısı ve Kürt düşmanlığı üzerine bina edilmiştir. Asker-sivil, sistem içindeki bütün kadrolarını bu zihniyet yapısı üzerinde eğiterek yetiştirmiştir. Bu yüzden şimdi sistem içerisinde ister sağ, ister sol tüm devlet kadrolarına bakıldığında, bu temel üzerinden eğitilerek şekillendirildikleri görülür. Ortak bileşikleri Kürt karşıtlığı ve düşmanlığı üye-

rine kurulmuştur. Bu zihniyet yapısıyla kadrolarını şekillendirerek devlet oluşumunu gerçekleştirmiştir. Bu yüzden Kürdistan üzerindeki sömürgecilik, asla normal bir sömürgecilik değildir.

Önder Apo, daha başta bu sömürgeciliği 'katmerli sömürgecilik' olarak tanımladı. Sonra onu daha da açarak, bunun esasında bir soykırım olduğunu belirledi. Bu yüzden Kürdistan üzerindeki sömürgecilik sıradan bir sömürgecilik değildir. Dünyada bilinen başka bir örneği yoktur. Doğrudur; bazı ülkelerde asimilasyon, eritme vb. uygulamalar, 'tek millet-tek devlet' ekseninde görülen örnekler vardır ama bu denli dehşet bir biçimde hem öldürerek hem asimile ederek, katliamı ve asimileyi iç içe uygulayan herhangi bir örnek dünyada yoktur. Bu sömürgecilik ülkemizi işgal edip sömürmekle kalmayarak ülkemizin var olan her şeyine el koyduğu gibi, insanlarımızın beynine de el koyarak, "ya boyun eğip köle olmayı kabul edeceksin ve kendini inkar edip Türkleşeceksin ya da öleceksin" diyen bir soykırımcı sömürgeciliktir.

Önder Apo'nun çıkışı

Kürtlerin yeniden dirilmesini de beraberinde getirdi

Kürdistan'daki sömürgecilik, Önder Apo'nun da belirttiği gibi, çok katmerli bir soykırım sistemidir. Egemen soykırımcı devlet sisteminin sadece polisi, askeriyesi değil, var olan bütün devlet kurumları aynı hedef üzerinde yoğunlaşmakta ve Kürdistan'da Türkleştirmenin geliştirilmesi, Kürt toplumunun fiziki ve kültürel soykırımdan geçirilmesi için sistem bütün varyantlarıyla çalışarak amaca ulaşmak istemektedir. Dikkat edelim; cumhuriyet döneminde hiçbir direniş liderinin ve direnişçilerin mezarları yoktur. Direniş liderlerinin mezarları bilinmeyen yerlerde; direnişçilerinki de toprağa gömülmüştür ve belirsizleştirilmiştir. Şimdi bizim şehitliklerimize saldırarak ortadan kaldırmak istemesi de aynı amaç doğrultusunda soykırımcı bir faaliyetidir. Çünkü; toplumumuza belleksiz hale getirmek, tarihe ve direnişe ait hiçbir şeyi geride bırakmamak, unutturmak ve toplumu asimile ederek Türkleştirmek istemektedir. Mezarlara saldırmasının başka hiçbir anlamı yoktur. Bu açıdan çok daha de-

rinlikli bir sömürgeci anlayışla karşı karşıyayız. Bu, onun iç ayaklarıdır.

Bir de bu sömürgeci inkar ve imha, diğer bir deyişle soykırım siyasetinin dayandığı dış ayak vardır. Zaten en çok sorun yaratan, yani özgürlük mücadelesi önünde engel çıkaran, içteki uygulamaların sırtını dayadığı sistem, bu dış egemenlik sistemidir. Küresel hegemonik sermaye güçlerinin Ortadoğu'da inşa ettikleri sistem, Kürt halkının dörde bölünerek inkar ve imha edilmesine dayanan bir sistemdir. Yani sadece Kürdistan üzerinde egemen olan dört bölgesel devlet değil; aynı zamanda uluslararası emperyalist güçlerin de kendi sistemlerini bu temel üzerinde inşa etme ve kurma durumu söz konusudur. O yüzden Kürdistan, pek tabii ki sadece bölgesel bir sömürge ülke değil, uluslararası bir sömürgeci. Onun üzerindeki soykırım siyaseti de

tansı direnişleri sergileyerek bugünlere gelmeyi başarmıştır.

Türk devleti zorla, katliamlarla ve soykırım siyasetiyle Dersim direnişinin bastırılması ardından Kürdistan'da askeri işgal sürecini tamamladı. Aslında uzun bir süre "Kürdistan'da okul açalım mı, açmayalım mı" konusunda ikilemde yaşıyorlar. Bir kesim, "Bunlar okumasınlar; cahil kalsınlar ve öyle yürütelim" demektedir ama esas baskın gelen kesim ise, "Hayır; bunlara okullarda Türkçe öğretilim, Türkleştirelim" görüşünü dayatmaktadır. Zaten Şark İslahat Planı'nın amacı da buydu. "Türkleştirmeyi böyle başarabiliriz" dediler ve daha yaygın bir biçimde 1955-60'lar da hızla Kürdistan'da okullar açtılar, yollar yaptılar. Bu temelde fiziki soykırım süreci ardından asimilasyon tarzıyla kültürel soykırım süreci derinleştirildi. 30 yıllık sessizlik ve yürüyen beyaz

temelde bir arada yaşama fikrini yoktur. Onlar hep Kürtleri köleleştirip, zorla Türkleştirmenin malzemesi olarak kullanmayı esas alıyorlar.

Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana bütün hükümetler Kürdistan'ı özel-gizli planlar temelinde yönetmişlerdir. Yani TC'nin açık yasaları Kürdistan'da hiçbir zaman geçerli olmamıştır. Kürdistan'da geçerli olan gizli-özel savaş politikasıdır. Başta, 1925'te kararlaştırılan ve yürürlüğe konulan Şark İslahat Planı, sonrasında ise farklı adlarla güncellenen versiyonlarıyla Kürdistan yönetilmiştir. Şark İslahat Planı'nın en son versiyonu, sözüm ona ateşkesin sürdüğü ve diyalogların devam etmekte olduğu 31 Ekim 2014'te gerçekleşen Milli Güvenlik Kurulu tarafından karar altına alınan Çöktürme Planı'dır. Düşünün; yani bir tarafta ateşkes var, Önderliğimizle ve HDP heyetiyle müzakereler var ve tartışmalar yürütül-

merkezini dağıtmayı hedef olarak önüne koymuştur. Böylece Çöktürme Planı'nı hayata geçirmeyi hedeflemiştir. Konulan bu hedef, sadece Türk devletinin önüne koyup yürütmek istediği bir hedef değildir. Zaten Türk devletinin bir başına bunu gerçekleştirmesi de mümkün değildir.

Önderliğimize ve Hareketimize karşı geliştirilen Uluslararası Komplö'yu güncelleme ve tüm komplocu güçleri yeniden aktifleştirmeyi planladılar. Bu son 6 yıllık savaşta bir hedefleri de; sürekli uluslararası alanda propaganda yapma, baskılama yapma, Rojava Devrimi'ni 'terörist' olarak gösterme ve bu temelde Uluslararası Komplö'yu yeniden canlandırmaktı. Ama bu konuda sorun yaşadılar. Çünkü; Uluslararası Komplö'ya katılan güçlerin hepsini bu sefer katamadılar. Önderliği esir alma sürecinde 34 devlet direkt veya endirekt bir biçimde Uluslararası Komplö'ya dahil ol-

Şimdi Türk devletine siyasi desteğin yanında, ortak istihbarat faaliyeti yürüterek istihbari destek de sağlamak-tadır. Bunun klasik adı ihbarcılıktır. Yani her yerde gerillayı Türk devletine ihbar etme faaliyetini yürütmektedir. Buna karşı tabii tedbir almak gerekiyor ama bunun daha da ileriye taşınabileceğini, 1997'deki gibi Türk devletiyle ortak operasyonlara da dahil olabileceğini hesap etmemiz lazım. Dolayısıyla biz provokasyonlara meydan vermemeli, böyle bir sürecin gelişmesini önlemeye çalışmalıyız. Bunun için gereken hassasiyeti göstermeliyiz. Ancak bu tek taraflı yürüyen bir süreç değildir. Dolayısıyla Hareketimize karşı belirtilen temelde kapsamlı saldırılar da gelişebilir. Buna dönük gereken tedbirleri almamız ve her ihtimale hazır olmamız da gerekmektedir.

Şömürgeciliğin tasfiye hesaplarını Bakur gerillası boşa çıkarıyor

En önemlisi de Bakur'dur. Bakur'da Önderlik üzerindeki mutlak tecrit, psikolojik işkence ile birlikte demokratik siyaseti ve bir bütünen toplumsal alanı tam bir siyasal soykırım politikasıyla şiddet, baskı, şantaj ve tutuklamalarla, yine seçilmişlerin yerine kayyumların atanmasıyla, ne denli özel bir savaş ve soykırım siyasetinin yürütüldüğü herkes tarafından biliniyor ve bütün dünya yaşananları izliyor. Çünkü yaşanan hukuksuzluk, kanun dışılık, her türlü ahlaki normun dışındaki tecritten başlayan ve kayyumlara kadar giden Türk faşist rejiminin zorbalıkları herkes tarafından görülecek düzeydedir. Bütün bunlarla amaçları, Önderliğimizi tavize zorlamak, görüşlerinin kamuoyuna yansımalarını engellemek, halkı teslim almak ve çaresiz bırakmak; başta HDP olmak üzere Kürdistan ve Türkiye sol ve demokratik güçlerinde parçalanma yaratmak, etkisiz kılıp, dağıtmaktır. Bütün bu faşizan baskıların, hukuk dışı uygulamaların amacı budur. Ama ne İmralı'dan ne halktan ne de demokratik

Gerillanın Türk sömürgeciliğine karşı mücadelesi artık sadece Kürdistan'ı ilgilendirmiyor. Bu mücadele Kürdistan'ın sınırlarını çoktan aşmıştır. Sorun artık bölgesel bir sorun olduğu gibi, gerillanın Bakurê Kurdistan'daki mücadelesi de uluslararası düzeyde çok yakından takip edilmektedir. Bu nedenle düşman da gerillaya çok fazla yönelmeyi ve mutlaka sonuç almayı kendi çalışmalarının merkezine koymuş bulunuyor. Bu konuda çeşitli askeri taktikleri ve psikolojik savaş araçlarını şimdiye kadar yoğun kullandılar.

uluslararası bir siyaset olduğu için, bu egemen devletler çok rahat bir biçimde planlarını uygulayabilmektedirler. Yani Kürdistan'ı özgürleştirmek için, onu bu soykırım kısıracından kurtarmak için, kapitalist modernitenin Ortadoğu'daki sistemini parçalamak şarttır. Bu sistemin üzerinde kurulduğu dengeleri yıkmadan, Kürdistan'da bir özgürleşmenin gelişmesi mümkün değildir. Zaten Kürt sorunu için 'kördüğüm' denilmesinin nedeni de budur. Önderlik, kurt kapanına atıfta bulunarak buna "Kürt Kapanı" da dedi. Katmerleştirilmiş sömürgecilik de esasen bunu içeriyor.

Kısacası, sadece iç ayağa dayanan bir sistemden söz etmiyoruz. Aynı zamanda daha kapsamlı, uluslararası güçlere dayanan bir sistem durumu söz konusudur. Bu nedenle, sömürgeci hegemonik güçlerin tüm istihbarat birimleri bu çerçeve üzerinde durmakta ve bölgedeki sömürgeci devletlerle işbirliği halinde faaliyet yürütmektedirler. Yine hem bu uluslararası hegemonik güçlerin istihbarat faaliyetleri hem de sömürgeci Türk devletinin, İran'ın, Irak'ın, Suriye'nin yürüttüğü bütün özel savaş uygulamalarının en temel amacı da, kökeni öteden beri Kürt toplumunda var olan işbirlikçi bir alt yapıyı örgütlemektir.

Öteden beri feodal sınıf katmanlarından bir işbirlikçi-ajan yapının Kürdistan'da ihanetçi bir ayak durumuna getirildiği biliniyor. Yani bir de içte dayatılan ve sürekli beslenen bir işbirlikçi çizginin etkin kılınması durumu vardır. Dikkat edelim; Partimiz kurulma sürecinde iken, bir taraftan Hilvan-Siverek'teki işbirlikçi feodallerin saldırıları ve onlara karşı gelişen direniş varken, diğer taraftan Maraş Katliamı, yine faşist-ajan-kontra yapıların çeşitli yerlerde uygulamaları suikast ve katliamlarla yüz yüze geliniyordu ve partileşme süreci böyle bir atmosferde Önderliğimiz tarafından gündemleştirilmişti. Mücadelenin bütün bu iç-dış saldırılara karşı durabilmesi için partileşmenin şart olduğu belirtilmiş, ulusal direniş kararının alınması suretiyle partileşme süreci de başlatılmıştır. Özellikle Kürdistan'da oluşturulan bu ihanet çizgisi ve feodal-komprador ajan ağı parçalanmadan nefes bile alınamayacağı gerçeği karşısında, mücadelenin o dönemde daha fazla bu halkada derinleştiği bilinmektedir. Hareketimiz, bütün bu boğucu tuzakları ve engelleri Önder Apo'nun ideolojik, politik, örgütsel ve taktik yönlendiriciliğinde tarihsel des-

soykırım politikası ile artık Türkleştirmeyi başardıklarını ve Kürt meselesini bitirdiklerini düşündüler. Şimdi Önder Apo'ya bu kadar kin gütmelerinin nedeni, bitirmiş oldukları Kürtlüğü Önderliğimizin yeniden ortaya çıkarması ve yaratmasıdır. Çünkü Önder Apo'nun tarih sahnesine çıkışı, Kürtlerin yeniden diriliş sürecini beraberinde getirdi.

Hareketimizin tüm barışçıl çözüm çabalarına AKP'nin yanıtı: İmha konseptleri

Özellikle 1984 tarihi 15 Ağustos Atılımı'yla başlayan silahlı mücadele temelinde gelişen direniş, Kürdistan toplumunda bir diriliş sürecini yaratarak yeni bir dönemi getirmiştir. Esas olarak PKK'nin geliştirdiği Şanlı 15 Ağustos

lüyör ama öbür taraftan devlet oturuyor, resmi bir biçimde Çöktürme Planı'nı karar altına alıyor. O planda, "Diz çöktürmek için gerekirse binlerce kişinin katledilmesi" kararı da açık açık yer alıyor. Yani demek ki, bu sürdürdüğü diyalog vs süreçleri bir oyalama taktiği ve özel savaş perspektifi temelinde ele alıp kendilerini hazırlama süreci olarak değerlendirmişlerdir. Şu ana kadar da Erdoğan hükümetinin üzerinde yürüdüğü plan budur. Bu Çöktürme Planı temelinde 6 yıldır Kürdistan'da yürütülen bir soykırım savaşı vardır ve buna karşı halkımızın direnişi vardır.

Bu açıdan, TC devletinin bütün hükümetleri birer özel savaş hükümeti olarak rol oynamışlardır. Ama mevcut Erdoğan hükümeti, devlet içindeki bütün kesimlerin ortaklaştığı bir ultra özel savaş hükümetidir. Devlet sistemi içeri-

muşlardı. Şimdi ise, tabii ki NATO Gladiosu yoluyla gizli destek sunanlar var fakat açıkça görünen Türk devleti, ABD ve bir de KDP'yi bu plana dahil edebilmişlerdir. Bu da Uluslararası Komplö çizgisinin yayıfladığını göstermektedir. Önceki gibi geniş bir kesime dayanmıyor. Aslında TC, Kürdistan'da KDP'ye, dışarıda ise ABD'ye dayanarak Uluslararası Komplö'yu palazlandırmak istiyor fakat bu gelişmiyor, sadece kendileriyle sınırlı kalıyor. Bu temelde Uluslararası Komplö'nun yıldönümü olan 9 Ekim 2019'da Rojava Devrimi'ne karşı bir saldırı başlatıldı. Ama uluslararası düzeyde buna karşı büyük bir tepki gelişti. Rojava direniş güçleri ve halkımız da direnince, geri adım atmak zorunda kaldılar. Aslında ABD'nin Trump yönetimiyle birlikte esas olarak Rojava Devrimi'ni bitirmeyi amaçlamışlardı. Fakat

TC devletinin bütün hükümetleri birer özel savaş hükümeti olarak rol oynamışlardır. Ama mevcut Erdoğan hükümeti, devlet içindeki bütün kesimlerin ortaklaştığı bir ultra özel savaş hükümetidir. Devlet sistemi içerisinde bulunan ırkçı, ulusalcı, siyasal İslamcı ve sol ulusalcılar dahil herkesin desteklediği, güncellenmiş İttihat Terakki Cemiyeti çizgisini esas alan bir hükümettir. Bütün bu kesimlerin üzerinde hemfikir olup birleştikleri en temel konu ise Kürt düşmanlığıdır, Kürdistan'da soykırım siyasetinin sürdürülmesidir.

Hamlesi'nin başarısı, Türk devletinin asimilasyon ve soykırım politikasının yenilgisiydi. Bu nedenle Önder Apo 1993'te, "Artık sorun açığa çıkmıştır, imha ve yok olmanın önüne geçilmiştir, Türk devleti de bu sorunu görmeli ve artık siyasal yollarla çözülmesinin önü açılmalıdır" diyerek ateşkes ilan etti. Böylece hem ideolojik hem kültürel hem siyasi, diplomatik ve askeri açılardan sömürgeci-soykırımcı sisteme karşı daha kapsamlı bir cepheden mücadele süreci başladı. Daha sonra ilan edilen ateşkesler de siyasal planda Türk devletinin soykırımcı sistemi ve politikasını ciddi anlamda zorlamıştır.

Türk devleti, bu ateşkeslerin hepsinden özel savaş politikalarını geliştirmek için yararlanmaya çalıştı. Biri Oslo'da, biri de İmralı'da olmak üzere yaklaşık 3'er yıllık diyalog süreçleri de yaşandı. Bu diyalog süreçlerinin nihayetinde heyetlerin üzerinde ortaklaştığı Oslo ve Dolmabahçe protokolleri hazırlandı. Bunlar özel savaş hükümetine sunuldu ama bu her iki protokolün karşılığı Hareketimize karşı savaş ilanı oldu. Çünkü; bu devletin düşünsel dağarcığında Kürtleri bir halk ve millet olarak kabul etme, onlarla eşit-özgür

sinde bulunan ırkçı, ulusalcı, siyasal İslamcı ve sol ulusalcılar dahil herkesin desteklediği, güncellenmiş İttihat Terakki Cemiyeti çizgisini esas alan bir hükümettir. Bütün bu kesimlerin üzerinde hemfikir olup birleştikleri en temel konu ise Kürt düşmanlığıdır, Kürdistan'da soykırım siyasetinin sürdürülmesidir. Aslında onları bir araya getiren temel olgu da budur. Bu aynı zamanda, Hareketimiz ve halkımız karşısında derin devletin örgütlediği son hamlesidir. Türk devleti, böyle bir özel savaş hükümetiyle sonuca gitmek istemiştir. Bu temelde son 6 yıldır bir savaş var. Esas olarak ise; 31 Ağustos 2016'dan bu yana, belirttiğimiz bu devlet bileşkesinin netleştiği hükümet yapısıyla Kürdistan'da yürütülen bir soykırım savaşı daha derin ve geniş bir biçimde sürdürülmektedir.

Bu hükümet öncelikli olarak İmralı üzerinde mutlak tecrit ve psikolojik işkence ile Kürdistan Savunma Güçleri'ni tasfiye etme, Rojava Devrimi'ni boğma ve ortadan kaldırma, Şengal özerkliğini tasfiye etme, Hareketimizi Medya Savunma Alanları'ndan söküp atma, mevcut yönetimimizi ve koordinasyonunu tasfiye ederek Hareketin komuta kontrol

başaramadılar. Sadece Serêkaniyê ve Girê Spî-Til Ebyad'ın işgaliyle sınırlı kalmak zorunda kaldılar.

Medya Savunma Alanları'na dönük 2016'dan bu yana başlangıçta Ertuğ-Zap hattında, daha sonra Govendê-Avaşın hattı ile Xakurkê'de ve son olarak da Heftanîn'de ki işgal saldırılarında yedikleri darbeler nedeniyle ilerleyemediler. Planları ilerlemek olmasına rağmen bunu yapamadılar. Özellikle Heftanîn direnişinde belirli düzeyde yeni dönem çizgisi temelinde gerillanın sergilediği direniş performansı düşmanı şaşkına uğrattı. Daha geniş alanlara açılmanın kendileri için bir felaket olacağını düşünerek planlarını uygulamayıp, ertelediler. Aynı biçimde 2020 9 Ekim'inde Irak devletini de dahil ederek, Şengal'e karşı Irak-KDP anlaşması adı altında bir hamle gündemleştirdiler ama bunu da başaramazlar. Bu konuda da sonuçsuz kalacaklardır. Hem askeri hem siyasi açıdan deneseler de sonuçsuz kalacakları şimdiden bellidir.

Düşman amaçlarına ulaşmak için Kürtler arası bir çatışmayı; da yaratmak istiyor. Maaalesef isiminde Kürdistan kavramı geçen KDP de Hareketimiz üzerindeki imha planına ortak olmuştur.

siyaset alanından istediklerini alamadılar. Bütün bu alanlarda Türk soykırımcı-sömürgeci devletin bu uygulamaları direnişle karşılandı. Türkiyeli sol-demokratik kesimlerde buna dönük daha fazla tepki gelişti. Demokrasiden yana olan tüm kesimlerin ortaklaşma zemini daha fazla güçlendi.

Fakat TC'nin asıl amacı Bakurê Kurdistan'da gerillayı tasfiye etmektir. Çünkü onlar, gerillanın tasfiyesinin diğer tüm kurumların da tasfiyesini sağlayacağı düşünüyorlar. Halkın moralsizleşerek teslim olacağını, böylece sindirmeyi başlatabileceklerini hesaplıyorlar. Bütün bunların önünde engel olan şey, gerillanın Bakurê Kurdistan'daki varlığıdır. O yüzden sürekli rakamlardan bahsediyor ve başarmak üzere olduklarını belirtiyorlar. Bir yerde bir yoldaşımızı şehit etmişlerse, sürekli 2'ye katlıyorlar ve gerillanın bir daha güçlenemeyeceğini bütün basın-yayın organlarında en üst ağızdan hep bir psikolojik bombardıman tarzında propaganda ediyorlar. Bunun nedeni; kitlelerimizin umudunu kırma ve böylece teslim almayı sağlamadır. Ama bu noktada gerillanın varlığı, zaman zaman eylem yapması, asker cenazelerinin

kaldırılması bütün bu planlarını alt-üst ediyor. Bir yerde adeta gerillanın salt kendini savunması bile, onların bu hesaplarını boşa çıkaran birer darbe olmaktadır. Bir de eylemselliği geliştirmesi, büsbütün yalanlarını yerle bir etmekte ve kitlelere moral vermektedir.

Gerillanın mücadelesi artık Kürdistan sınırlarını aşmıştır

Kürdistan'da gerillanın Türk sömürgeci-soykırımcı güçlerine karşı direnişi geliştirmesi, hem Kürdistan'da hem Türkiye'de ve hem de Ortadoğu'da, hatta dünyada büyük ilgiyle izlenen bir durumdur. Zaten gerillanın Türk sömürgeciliğine karşı mücadelesi artık sadece Kürdistan'ı ilgilendirmiyor. Bu mücadele Kürdistan'ın sınırlarını çoktan aşmıştır. Sorun artık bölgesel bir sorun olduğu gibi, gerillanın Bakurê Kurdistan'daki mücadelesi de uluslararası düzeyde çok yakından takip edilmektedir. Bu nedenle düşman da gerillaya çok fazla yönelmeyi ve mutlaka sonuç almayı kendi çalışmalarının merkezine koymuş bulunuyor. Bu konuda çeşitli askeri taktikleri ve psikolojik savaş araçlarını şimdiye kadar yoğun kullandılar. Medya Savunma Alanları'nı ve belirli düzeyde Bakur alanlarını sürekli bombalamaya tabi tuttular. Mevcut durumda belki de dünyada en çok bombalanan alan, Medya Savunma Alanları olmuştur. Bütün bunlarla gerillaya darbe vurmak, gerillanın Bakur mücadelesini tökezletmek, onu Medya Savunma Alanları'nda hapsedmek ve böylece sonuca gitmek istemektedir.

Onlar esas olarak; NATO'nun derin Gladio biriminin onlara sağladığı imkanlarla teknolojik araçlar elde ederek, böylece istihbaratlarını güçlendirmek ve özellikle İHA ve SİHA gibi tekniklerle üstünlüğü sağlamak istediler. Bütün amaçları budur. Bunun için belirlediğimiz birim yoluyla Almanya, İngiltere, İtalya, Kanada, Ukrayna gibi ülkelerin her birinden bir parça getirerek bu tekniği oluşturuyorlar. Örneğin; bir yerden güdümlüme parçasını, diğer yerden motorunu, diğer yerden farklı bir parçasını satın alarak Türkiye'ye getirip monte etme ve böylece gelişmiş silahlara sahip olarak sonuç almayı hedefliyorlar. Bu konuda kurdukları çeşitli kurumlar adına propaganda yaparak milli icatlar yaptıklarını belirttiler ama foyaları bir bir ortaya çıktı. Esas olarak, NATO üyesi devletlerin ticaret adı altında gizli olarak sundukları bu biçimdeki desteklerle İHA-SİHA gibi teknikleri elde etmektedirler. Kürdistan halkı ve Özgürlük Mücadelesi, özellikle DAİŞ'e karşı yürüttüğü savaşla bütün dünyada sempati topladı. Kürt halkının bir kamuoyu gücü oluştu. İşte küresel sermaye güçleri bundan korkuyor ve bundan dolayı iki yüzlülük yapıyorlar. Onun için el altından, gizli bir şekilde parça parça destek sunuyorlar. Çünkü; onlar da Kürdistan'da HPG gerilla güçlerinin başarısını istemiyorlar.

Küresel güçler, HPG'nin NATO'nun ikinci ordusu karşısında başarılı olmasının, beraberinde Ortadoğu'da ve dünyada yeni bir devrimci dalgayı ve mücadeleyi geliştireceğini iyi biliyorlar. Bu yüzden de karşıdirlar. Yani bir ölçüde Türk devletinin bütün soykırımcı politikalarını desteklemeseler bile, kimi Avrupa ülkeleri gibi bazı devletler eski tarzda Uluslararası Komplo'ya dahil olmasalar bile gerillanın da başarısını istemiyorlar. Bu kapitalist modernite merkezli, aynı zamanda Önderliğimizin geliştirdiği Demokratik Modernite Paradigması'ndan korkuyorlar. Demokratik Modernite'ye dayalı bir gerilla hareketinin zafer kazanması demek,

dünyada yeni bir umut ışığının doğmasına ve gayet tabii yeni bir sürecin küresel düzeyde başlamasına yol açabilir. İşte küresel sermaye güçleri bundan korkuyorlar. Onlar Sovyetlerin yıkılışından sonra hep kapitalist sistemin alternatifsiz tek sistem olduğunu iddia ettiler. Ama şimdi Önder Apo'nun geliştirdiği Demokratik Modernite Paradigmasıyla demokratik sosyalist alternatifi var olduğunu, bu alternatifi kapitalizmi aşacağını ortaya koymasıyla birlikte bunlarda bir ürkme başlamıştır. Kapitalist moderniteye karşı Demokratik Modernite güçlü bir alternatif olarak dünya çapında etkili bir rol oynamaya adaydır. Rojava'da sınırlı da olsa atılmış olduğu adımlar ve Demokratik Ulus perspektifi temelinde gelişen halkların kardeşliği, birliği ve Demokratik Ulus gerçeği, Ortadoğu sorunlarının çözülmesi yolunda önemli veriler ortaya koymaktadır. Bu yüzden özellikle de Bakur'da gerillaya karşı Türk ordusunu destekliyorlar. Ama bütün bunlara rağmen, Türk ordusu ve Türk devleti gerilla karşısında istediği sonucu elde edememiş, başarılı olamamıştır.

AKP rejimi, tarihinin en zor dönemini yaşıyor

Mevcut durumda Türk devleti, bölge ve dünya politikasını tamamen Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'ni tasfiye amacı ekseninde şekillendirmiştir. Bu devlet, iç-dış, ekonomik, siyasi, diplomatik ve askeri her açıdan sonuç almak için bütün imkanlarını ayaklandırmak, adeta kendini sıkıştırarak, ne kadar olanağı varsa hepsini ortaya koyarak bize karşı savaşı yürütmektedir. Bir yandan cambaz gibi ABD-Rusya arasında oynama yoluyla her ikisinden de yararlanmaya çalışırken, diğer yandan Ortadoğu'da istediği doğrultuda sonuç almak için İhvan-ı Müslimin, El Nusra ve DAİŞ çizgisindeki çetelerle ittifak yapmaktadır. Zaten İhvan-ı Müslimin'i açık savunuyorlar ama diğer ikisi terör listesinde olduğu için onlarla ilişkileri MİT ve Erdoğan gizlice yürütüyor. Onlar bu cihadist grupların gücünden yararlanarak hem Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'ni bastırmak hem de Ortadoğu'ya neo-Osmanlı perspektifle açılımı gerçekleştirmek istiyor, aynı zamanda bu çetelere dayanarak Avrupa devletlerini tehdit ve baskı altında tutmak istiyorlar.

Aslında uluslararası hegemonik güçlerden aldığı teknolojik ve siyasi destekle birlikte, içeride Kürt işbirlikçi çizgisinden aldığı destek ve yine DAİŞ-El Nusra-İhvan-ı Müslimin çizgisindeki çetelerden oluşturduğu sözüm ona Suriye Milli Ordusu adı altındaki çapulcu çetelerden aldığı desteklere rağmen içeride hiçbir sonuç alamamıştır. Hareketimize karşı yürüttüğü savaşta sonuç almayınca dışarıya açılmayı bir çözüm olarak görmüştür. Özellikle Erdoğan'ın bazı boşlukları da görmesiyle birlikte, Libya ve benzeri alanlara yönelerek kaynak aramaya başlamıştır. Nerede petrol yatakları var ise oralara yönelmek istediler. Çünkü bu savaş, Türkiye ekonomisini tüketti. Kendisine tek destek sunan ise gerici Katar Emirliği'dir. Ajan bir gelenekten gelen bu Emirliğin sağladığı oldukça yüksek mali imkanlara rağmen, Türk devletinin ekonomisi bu savaşı kaldıramayacak düzeye geldi. Bunun için de kaynak arayışına girdiler. Libya'ya ve Doğu Akdeniz'e dönük müdahaleleri bu nedenledir. Yani ekonomik kaynak aramaktadırlar. Bunların bütün derdi, PKK'ye karşı savaştır. Hareketimize karşı savaş yürütemek için her kapıyı çalıyorlar. Mümkün olan her olanağı devreye sokmak istiyorlar.

İç yoğunlaşmamız, bizi başarıya götürecektir. Ana yöntemdir. PKK'nin bugüne kadar gelmesinin ve her türlü zorluğun üstesinden gelerek başarıya yürümesinin temel yöntemi budur. Çözümü kendinde arama, kendinde bulma, kendine güvenme, kendinde güç ve enerji yaratma, cesareti bu biçimde yoğunlaştırarak akıllı bir tarzda, yaratıcı bir biçimde uygulama safhasına geçirme ile PKK sonuç almayı bilmiş ve başarmıştır.

Ancak bilindiği gibi bu yönlü girişimlerin her birisi bir yerde bölgesel ve uluslararası güçlerin tepkileri ve engelleriyle karşılaştı ve tıkanmayı yaşadılar. Şu anda Tayyip Erdoğan'ın Libya'ya dönük hayal ettiği planlar boşa çıktı ve tıkanmış. Yine Akdeniz'e, hatta Ege'ye dönük kabadayıcı girişler yaptı, bağırdı, çağırdı fakat uluslararası güçlerin, özellikle de Avrupa Birliği'nin tavır almasıyla birlikte oradan da geri adım atmak zorunda kaldı. Bu her ne kadar devam eden bir süreç olsa da, sonuç alamayacağı açığa çıkmıştır.

En son elinde kala kala, Azerbaycan'ı tahrik ederek Ermenistan'a karşı yeni bir savaş cephesi açmak kaldı. Oradan da istediği sonucu alıp alamayacağını süreç gösterecek. Mesela taraf olmak istedi; masada olmak istedi ama Rusya ile çeşitli ilişkiler geliştiriyor olmasına rağmen böyle bir rol ve pozisyon kazanmadı. Bu savaş aslında Rusya'nın belli bir planlaması çerçevesinde gelişiyor. Tayyip Erdoğan ve onun mafya tarzında oluşmuş olan çevresi, bunun üzerine atlayarak, "Türkiye'de şovenist bir heyecan dalgası yaratamaz mıyız, buradan sonuçlar çıkarmaz mıyız?" diye girişimlerde bulundu, halen de bulunuyorlar. Ama yine de yapılan anketler, istedikleri sonucu elde edemediklerini gösteriyor. Aslında bunlar bir yerde Türkiye'deki milliyetçi duyguları okşayarak, onları geliştirerek zayıflayan tabanlarını güçlendirmek istiyorlar. Fakat bir türlü bunu tutturamıyorlar. İşte Kürt halkını düşman gösterme, bunun propagandasını yapma, "Kürtler ülkemizi parçalayacak, terör devleti kuracaklar; bu Türkiye'nin parçalanması anlamına geliyor, biz Türkiye'yi kurtarmak için yeni bir milli kurtuluş savaşı veriyoruz" diyerek milliyetçi duyguları hep canlı tutmak istediler.

Bu belli bir yere kadar götürdü onları ama artık toplumda fazla heyecan yaratmıyor. Bunun için ezelden beri düşman diye gösterdikleri diğer bir ulus olan Yunan ve Rumlara karşı harekete geçtiler, gerginlik yarattılar. Yunan adalarının kıyılarına gidip, 'orada petrol arıyoruz' diyerek Navtex ilan ettiler. O gerginlikte de hem uluslararası düzeyde tepki gördüler hem de Türkiye toplumunda da çok büyük bir heyecan açığa çıkmadı; oy oranları yükselmedi. Arından yıllarca en çok düşman olarak işledikleri Ermenilere yöneldiler. Aslında

bu konuda Azerbaycan'ı kullandılar. Önce tahrik ettiler, SİHA ve değişik silahlar verdiler, oraya çeteleri gönderdiler ve Ermenilere karşı bir savaş başlatmaları için onları kışkırttılar. Savaşı bu temelde başlattılar. Bu konuda Erdoğan kendisinin oyun kurucu olduğunu düşünüyor ama aslında oyun kurucu olan Putin'di. Çünkü; Rusya da Ermenilere biraz ders vermek ve mevcut Ermeni yönetimini hizaya çekmek istiyordu. Aslında bu açıdan Türkiye'ye biraz zemin de açıldı. Erdoğan da bundan yararlanabileceğini sandı ve deyim yerindeyse yangına körükle gitti. Eğer ki bunların sonucunda toplumda, "Ermenilere karşı savaş var, tek millet olduğumuz Azeri kardeşlerimize saldırı vardır; bunu en iyi bir biçimde Erdoğan ve bu hükümet karşılayabilir" algısı gelişmiş olsaydı, erken seçime gideceklerdi. Ama böyle bir yükseliş olmamıştır. Bu propagandalarını hala sürdürüyorlar. Bütün basın-yayın organları sürekli bu konuyu işliyor. Ancak Erdoğan bir konuşmasında bu propagandaların az olduğunu ve yeterli gelmediğini söylemiştir. Yani şimdi de kendi propagandalarını suçluyor ve onları yetersiz görüyor. "Ben bu kadar şey yaptım; hem Kürtlerle hem Yunanlarla hem Ermenilerle savaşmayı göze aldım ancak siz yeterince ajitasyon yapamıyorsunuz, dolayısıyla şovenist-milliyetçi duyguları heyecanlandırarak harekete geçiremiyorsunuz" diyerek kendi basın-yayın organlarına ve propagandacılarına eleştiriyor. Çünkü beklentisi, bu yaptığı psikolojik savaş girişimleriyle toplumda bir algı yaratmak, toplumu yeniden kendi etrafında toparlamaktır. Ama bu konuda da başarılı olamadı.

Gerillanın performansı

TC devletini ürkütmektedir

Dolayısıyla şimdi hükümet, tarihinin en zor dönemini yaşıyor. Çünkü; bir taraftan ekonomik çöküş gittikçe derinleşiyor, işsizlik ve açlık var, gözler önünde olan derinleşen bir sosyal ve siyasi kriz vardır. Kürdistan sorunu ise, "Ben şunu başardım, tehdidi ortadan kaldırdım" diyemeyecek durumda. Doğru, bir taraftan, "Biz PKK'yi bitirdik, bitiriyoruz, sayıları 400 kadar kaldı, gittikçe daha da azalıyor" diyorlar ama diğer taraftan ise, "PKK Ermenistan'a güç göndermiş, oraya destek sunmuş,

Rojava'da yüz binlik bir ordu kurmuş, Şengal'i ikinci bir Qendil yapmış, ABD ile birlikte Türkiye'yi parçalayacak" diyor. Yani kendi kendisini yalanlıyor. Bir taraftan 'bitiriyoruz' diyorlar, diğer taraftan da ordusunun yüz binleri aştığını, büyük bir tehlike haline geldiğini iddia ediyorlar. Aslında Erdoğan'ın eleştirdiği o propagandacılar bu yüzden başarısız oldular. Çünkü hep, "bitirdik, başardık" diyorlar ama öbür taraftan da tehdidi göstermek için, "PKK'nin tehdidi var, Silêmanî'yi ele geçirmiş, Hewlêr'i de ele geçirecek, zaten Rojava'yı ele geçirmiş" diyerek aslında PKK'nin ne kadar büyüdüğünü yansıtmış oluyorlar. Dolayısıyla politikaları birbirini boşa çıkardığı için Erdoğan'ın dediği gibi büyüyen PKK özgürlük mücadelesinin üstünü örtmeyi başaramamışlar ve sonuçsuz kalmışlardır. Yani sonuçsuz kalmasının, etkili olmamasının nedeni, bu yalan dolanlarla birbirlerinin etrafında dönüp birbirlerini boşa çıkarmalarıdır. Bu yüzden psikolojik savaşın propaganda aygıtları ile yürütülen mücadeleleri istedikleri sonucu elde etmemiştir. Gerçeklerin üstünü örtmeyi başaramamışlardır. Esasen durum budur.

Bu konuda kendi tabanlarına sürekli bir umut aşılar, böylece devrim güçlerine ve Kürdistan halkına karşı da psikolojik savaş argümanlarını oluşturuyorlar. Ancak bunları söylerken hiçbir zaman, "Biz çok güçlü, yetenekli, kabiliyetli, manevra gücü yüksek bir askeri sistem geliştirdik; böylece gerillaya karşı savaşabilecek ve başarı kazanabilecek bir düzeye ulaştık" diyorlar. Böyle bir şeyden zaten ümitlerini kesmişler. Çünkü; kara güçleri zaten gerilla karşısında yenilmişti. Onlar da gerillaya karşı savaşamayacaklarını biliyorlar. Hem gerillanın yürüttüğü 37 yıllık savaş hem de en son bütün dünyanın gözü önünde DAİŞ'e karşı yürüttüğü savaşta onlar gerillanın performansını gördüler ve bu performans onları ürkütmektedir. Bir yerde 2 arkadaş olsa, 2 taburları o arkadaşların üzerine gitmeye cesaret edemezler. Onun için önce teknikle havadan roketleri gönderiyorlar, sonra çeteleri de dedektör olarak önlerine koyup geliştiriyorlar. Bu, dünyanın en sinsi ve korkakça savaş tarzıdır.

Onlar bu tarzla sonuç almak istediler. O yüzden sürekli daha gelişkin teknik

Gerillanın keşif uçaklarına karşı kullanabileceği tedbirler vardır. Gerilla hiçbir şey karşısında çaresiz olmadığı gibi düşmanın bel bağladığı teknolojik değişimler karşısında da çaresiz değildir. Bu bel bağladıkları yeni keşif uçakları, öyle engellenemez ve karşı tedbir geliştirilemez bir teknik alet değildir. Yeter ki bu konuda daha dikkatli, daha bilinçli bir hareket tarzı ve daha tedbirli dönemin gerilla tarzı esas alınsın.

bulduklarını, özellikle bu keşif uçağını adeta her şeyleri haline getirerek onun sayesinde sonuç aldıklarını ve artık onunla sonuca gideceklerini söylediler. Bu biçimde yıllarca topluma propaganda yaptılar ve kendi kitlelerine umut aşılarlarken, Kürdistan halkına karşı ise psikolojik savaş yürüttüler. Şimdi de, “Biz daha fazla yükseye çıkabilen ve gerillanın sesini duymayacağı bir keşif uçağı geliştiriyoruz” diyorlar. İşte Ukrayna’da bir motor bulmuşlar, o motor sayesinde 12 bin metre yükseye çıkabilen keşif uçağı yapmışlar. Bu keşif uçağı boşken 12 bin metre yükselirken, silah yüklükken ise 6 bin metre çıkabiliyor. Şimdi de, “Bu uçak sayesinde artık PKK bitecek” diyorlar. Bir yıldan beridir bunun propagandasını yapıyorlar ve yıl başından beridir de kullandıklarını belirtiyor ama bununla hangi sonucu elde etmişlerdir? Açık ki bunların amaçları aslında kendi çevrelerinde umut yaratmak, halka ve gerillaya dönük de psikolojik savaşı güçlendirmektir. Bu, teknolojik açıdan yeni bir icat mıdır? Hayır, bu tür araçlar zaten birçok ülkede var. Yalnız bu faşist zihniyet, mal bulmuş mağribi gibi üstüne atlayarak bunu bir psikolojik propaganda malzemesine dönüştürmüştür. Daha fazla yükseye kalkabilen bu türden keşif uçakları zaten vardı. Şimdi Türk devleti de dış çevreler desteğiyle elde etmeye tüm ağırlığını vermiştir.

Ancak gerillanın da bu uçaklara karşı kullanabileceği tedbirler vardır. Gerilla hiçbir şey karşısında çaresiz olmadığı gibi düşmanın bel bağladığı teknolojik değişimler karşısında da çaresiz değildir. Bu bel bağladıkları yeni keşif uçakları, öyle engellenemez ve karşı tedbir geliştirilemez bir teknik alet değildir. Yeter ki bu konuda daha dikkatli, daha bilinçli bir hareket tarzı ve daha tedbirli, dönemin gerilla tarzı esas alınsın.

Peki onlar bunu bilmiyorlar mı? Elbette biliyorlar. Ancak amaçları Kürdistan toplumunu ve özellikle gerilla güçlerini etkileyerek psikolojik savaşta sonuç almak olduğu için bu kadar abartıyorlar. Yoksa hangi tekniği geliştirirlerse geliştirsinler, gerilla yine buna karşı farklı bir hareket tarzı veya teknik geliştirir, yine onları boşa çıkarır. Kısacası her şeyin bir tedbiri vardır ama onlar böyle bir aleti bulmakla artık zaferi elde edeceklerini sanıyorlar. Bunu en çok da adını zikretmeye gerek olmayan

içişleri bakanı ile Erdoğan’ın damadı ve esasta MİT elemanı olan kişi söylüyor. İnsan öldürecek teknik üretmekten zevk duyan, kan içici olan bu kişiler, “Bunu bulduk; artık gafil bir biçimde avlayıp vuracağız” diyerek, haince bir biçimde vuruş tarzında yoğunlaşıyorlar. Bunlar, gerillayı nasıl haince ve korkakça vurabilirler, onun peşindedirler. Şimdi devlet bütün şürekasıyla “nasıl bir alet buluruz ya da yaparız da gerilla duymaz, birdenbire vururuz” çabası içerisinde. Bir devletin kendini bu kadar düşürdüğü görülmemiştir. Kelle avcılığına oynayan, insan öldürmekten zevk duyan, bununla övünen bu alçaklar, sonuna kadar haksız oldukları bu savaşta Kürdistan’da sonuç almak istemektedirler. Ancak 21’inci yüzyılın gerçekliğine göre Önder Apo’nun ideolojisi ile kendisini donatmış olan Kürdistan özgürlük gerillası öncülüğündeki Kürdistan halkı ve öz evlatları, bu vahşi düşman ne yaparsa da yapsın, mutlaka onları yenilgiye uğratacaktır. Tabii bizlerin de bunu pratik ifadesine kavuşturmamız gerekiyor. Bunlar geçmişte atalarımızı kandırmış olabilirler. Seyîd Rıza boşuna, “Sizin yalanlarınızla baş edemedim bu bana dert oldu; ben de sizin önünüzde diz çökmедim, bu da size dert olsun” dememiştir. Bunların kırk çeşit yalan dolan ve hilekârlığı, bugün de savaş sahasında yansımaları buluyor. Bunların bütün yoğunlaşmaları hainlik ve namertçe bir savaş üzerinedir. Çünkü; korkaktırlar. Mert bir savaşa gilemezler. Bu yüzden hep bu tür aletler üzerine yoğunlaşıyorlar. Ancak bununla da sonuç alamayacakları, Apocu gerillanın yaratıcılığı ve iradesi karşısında tarihin yenilgisini alacakları kesindir.

Şu an düşmanla zirvede bir savaş yaşanıyor

Bu konuda bizim için önemli olan kendi durumumuzdur. Öncelikle şunu belirtelim ki; bu mücadele sadece gerilla sahasında yürütülmemektedir. Bugün Önder Apo’nun paradigması temelinde dünyanın dört bir yanında sürdürülen bir mücadele vardır. İdeolojik, siyasi, diplomatik, örgütsel ve kültürel bir mücadele yürütülmektedir. Bütün bu mücadele sahaslarında tabii daha yaratıcı, daha girişimci ve sonuç alıcı yöntem ve taktiklere ihtiyaç olduğu gibi, en

çok da gerilla sahasında yaratıcılığa, zengin taktiklere, dönemi doğru kavrama ve doğru okumaya ihtiyaç vardır. Çünkü; yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, mevcut durumda düşman gerilla halkasına yönelerek sonuç almak istiyor. Gerilla bu hareketin ana eksenidir, gerillanın sadece varlığı bile tüm toplumumuz için moral kaynağıdır, cesaret gücüdür. Dolayısıyla düşman bir gerillayı tasfiye etmek için gerektiğinde günlerce uçaklarını havada dolaştırıyor ve gerektiğinde onlarca savaş uçağını yönlendirerek alanın tümünü bombalayıp sonuç almak istiyor. Bunu tek bir gerilla için yapıyor. Bu, aslında bu devletin gerillanın heybeti karşısında nasıl bir psikolojiyi yaşadığını ve ne kadar korktuğunu gösteriyor. Tek bir gerillayı tasfiye etmek için o kadar efor sarf ediyorsa, o kadar ekonomik masraf yapıyorsa ve o kadar uğraşıyorsa, o zaman bu ülkenin gerilla olacak ve olan on binlerce evladı olduğuna göre bu devletin halinin felaket olacağı açıktır. Gerilla Kürdistan’da bitmez; aksine çoğalır. Her şehadet kendisiyle birlikte yeni bir doğuşu ve daha güçlü bir çıkışı yaratmaktadır. Yaşanan her şehadetin yarattığı etki, büyük bir güce dönüşüyor. Çünkü; şehadet bizde güçlü bir enerji kaynağıdır; güçlü bir motivasyon, cesaret ve amaca yönelme perspektifidir. PKK sinerjisini buradan alıyor ve düşmanın bu konuda başarısızlığa mahkum olduğu kesindir. Önemli olan bizim kendi durumumuzu görmemiz, kendi durumumuzu dönemin koşullarına göre uyarlayabilmemiz, kişilikte kendimize yönelerek ideolojik netlikle birlikte taktik zenginlik, bilinç, yetenek ve yaratıcılıkla dönem görevleri üzerine yürüye bilimizdir. Kısacası, bu konuda gerillanın kendi ideolojik, örgütsel ve askeri durumu önemlidir. Biz esas olarak bu nokta üzerinde durmalıyız.

Kuşkusuz bunun teknik boyutu da var. Giderek gerilla da artık tekniği daha sonuç alıcı kılmaya ve kullanmaya çalışacaktır. Ama biz biliyoruz ki en büyük teknik, insanın kendisidir. Bu, Önder Apo’nun çok çarpıcı bir belirlemesidir. Dolayısıyla iç yoğunlaşmamız, bizi başarıya götürecek ana yöntemdir. PKK’nin bugüne kadar gelmesinin ve her türlü zorluğun üstesinden gelerek başarıya yürümesinin temel yöntemi budur. Çözümü kendinde arama, kendinde bulma, kendine güvenme, kendinde güç ve

enerji yaratma, cesareti bu biçimde yoğunlaştırarak akıllı bir tarzda, yaratıcı bir biçimde uygulama safhasına geçirme ile PKK sonuc almayı bilmiş ve başarmıştır. Bugün de Önder Apo’nun geliştirdiği bu sonuç alıcı yaklaşım tarzına daha çok ihtiyaç vardır.

Yaşadığımız dönem, mücadele tarihimizin en çetrefilli dönemlerinden biridir. Mücadelemiz artık sonuca doğru giderken, düşmanla zirvede bir savaş durumu yaşanıyor. Bu dönemde kim kimi yenerse, artık süreci o götürecektir. Eğer ki biz düşmanı yenip boşluğa düşürürsek, düşman tepe taklak gidecek ve bu faşist rejim Türkiye’de kalmayacaktır. Türkiye’de o zaman demokratik bir sürecin başlaması durumu söz konusu olacak ve Kürdistan’da da tabii ki farklı gelişmeler yaşanacaktır.

Bu eksende yaşanan gelişmeler elbette etkisini bütün Ortadoğu’da da gösterecektir. Bugün bu mevcut İttihat Terakkici faşist rejim sadece Kürt halkı için değil, tüm bölge halkları için de büyük bir tehdittir. Türkiye halkı ve emekçi sınıfları için olduğu gibi Arap halkı, Asuri-Süryani halkı, Ermeni halkı, Fars halkı ve bütün bölge halkları için de bu faşist-ırkçı zihniyet bir tehdit unsurudur. Bu faşist-ırkçı zihniyetin yerle bir edilmesi ve yıkılması, mutlaka beraberinde demokrasiye açık bir sistem ve düzen getirecektir. Bu, bütün bölge halkları için yeni bir durum olacaktır. Özellikle Önder Apo’nun Demokratik Modernite çizgisi temelinde gelişmelere yol verebilmek için Ortadoğu bölgesinde halkların kardeşliği ve dayanışması temelinde devrimsel bir sürecin gelişmesi için gerekli koşulların olgunlaşması anlamına gelecektir. Kısaca bu hem halkımız hem de bölge halkları için önemli sonuçları beraberinde getirecek olan bir yeni süreç olacaktır. Böyle bir gelişme faşist rejim için de bir yıkım ve bir bitiş süreci olacaktır.

Ancak tersini farz edersek; yani biz darbe alıp gerilersek, o zaman da düşman faşist sistemini kurumsatarak halkımız ve bölge halkları için daha büyük bir tehlike haline gelir. Zaten yenilmemiz mümkün değildir. Önderliğimiz ve Hareketimiz bunun tedbirini almıştır. Biz bir toplumsal gerçeğe dayanıyoruz. Haklı bir dava yürütüyoruz. Bizim tümünden darbe alıp devre dışı kılınmamız asla mümkün değil ama diyelim ki bu dönemde başarılı olmadık ve istenilen amaçları gerçekleştiremedik; bu durumda devrimimiz birkaç yıl geriye gider, bizim için ve Önderliğimiz için tehlike büyür. Yani böylesine bir süreçteyiz. Bu açıdan gerçekten büyük bir sorumluluk gerektiren, her durum karşısında kararlıca çözüm yaratmanın bir devrimci duruş olarak geliştirilmesi gereken bir dönemden geçmekteyiz. Bu dönem bu açıdan çok önemlidir ve tarihidir. Dolayısıyla bu dönemin devrimci görevlerini yerine getirmek de bir o kadar kutsal ve tarihidir.

Bizim için başarının ölçüsü Önder Apo’nun fiziki özgürlüğüdür

Partimiz PKK’nin 42’inci yılını tamamlayıp 43’üncü mücadele yılına girdiğimiz günlerden geçiyoruz. Partimizin 43’üncü mücadele yılını mücadelemizde abideleşmiş şehadetlerle karşılarlarken, kendi içimizde de partileşmeyi güçlendirerek ve Apocu militanlaşmayı yükselterek yeni mücadele sürecine girmeliyiz. Bilmeliyiz ki ne kadar partileşmeyi geliştirir, derinleştirirsek, zafere de o kadar yakınlasmış oluruz. Biz partimizin 43’üncü mücadele yılına böyle bir misyon biçiyoruz.

Bilindiği gibi sömürgeci-soykırımcı-faşist Türk devletine karşı yürüttüğümüz savaş, bugün önemli bir aşamaya gelmiş bulunuyor. Eskiden Türk devleti bize karşı savaşırken, arkasında tüm NATO güçleri olduğu gibi, Uluslararası Kompro’ya katılan tüm güçler ve yine Kürdistan üzerinde sömürge olan diğer devletlerle birlikte tüm Arap devletleri de destek sunuyordu. Hepsiyle ilişkileri vardı. Ama bugün bu faşist rejim uluslararası kamuoyunda teşhir olmuş, yürüttüğü ırkçı İttihat Terakkici, soykırımcı siyaseti deşifre olmuştur. Şimdi yanında kala kala bir tek ABD yönetimi (ki Trump’tan sonra ABD’nin izleyeceği politika da tartışma konusudur), KDP, Katar ve Azerbaycan kalmıştır. Bütün komşularıyla çelişki içindedir. Uluslararası sistemle sorunludur. Dış koşullar açısından bu faşist hükümeti yıkmamanın zemini güçlenmiştir. İç koşullar bakımından da her gün mevcut AKP-MHP rejiminin nasıl çöküşe gittiğini izliyoruz. Sistem ciddi bir kriz içerisinde. Hastalık ve yoksulluk ve bunalım her tarafta derinleşmektedir. Hareketimize karşı istediği başarıyı elde edemediği için rejim içte de bugün çok büzülmüş ve daralmıştır. Doğru; elinde istihbaratı ve tekniği var, saldırılar yapabilmektedir. Elinde polisi var, halkımızı, Türkiyeli sol, sosyalist ve Kürt demokratik siyasi güçlerini operasyonla tutuklamaktadır. Yani siyasi soykırımlarını yapabilmektedir. Savaşı bir biçimde istihbarat ve teknikle sürdürmektedir ama kendi içinde oldukça zayıflamış ve artık herkes tarafından ömrünün ne kadar kaldığı konusu tartışılır hale gelmiştir. Bunu sadece biz değil herkes söylüyor. Yani bu rejimin günleri artık sayılıdır.

Ancak bizim için başarının ölçüsü Önder Apo’nun fiziki özgürlüğüdür. Biz Önder Apo’nun fiziki özgürlüğünü sağlamadan hiçbir zaman ‘başarılıyız’ diyemeyiz. Bu özgürlük yürüyüşünde en başta Önderliğin kendisi büyük bir iradeyle direnişi geliştirmekte ve bizim başarımız için yolu açmaktadır. Halkımızın yüksek fedakârlığı, yoldaşlarımızın en zor koşullarda bile yüksek fedakârlık ve kararlılıkla bugün dağda, zindanda, her tarafta direniyor olması; mücadelemizin Kürdistan’ın dört bir tarafından ve yurtdışından bütün dostların dayanışmasıyla güçlü bir hamleyle bugün geliyor olmasıyla “Tecride, Faşizme, İşgale Son; Özgürlüğü Sağlama Zamanı” sloganıyla yürütülen hamlesel çıkışın uluslararası düzeyde gördüğü rağbet ve katılım temelinde mücadelemizin yükselerek sonuca doğru gideceği bir döneme girmiş bulunuyoruz. Bu dönemin başarısı, belirttiğimiz gibi Önder Apo’nun ve dolayısıyla Kürdistan’ın özgürlüğüdür. Kürdistan’ın özgürlüğünün de Türkiye ve bölgede yeni bir demokratikleşme dalgasını geliştireceği bilinen bir husustur.

Biz şehitlerimize layık olmayı bilen ve bu temelde bugünlere kadar gelen bir hareketiz. Bu temelde başta Kasım Engin, Yılmaz Dersim, Egîd Cıvyan ve Amara Ronahî yoldaşlar olmak üzere son dönem şehitlerimizin anısını mücadeleyi yükselterek, kanlarını yerde bırakmadan hayallerini gerçeğe dönüştürecekimizin sözünü bir kez daha yineliyoruz. Yüce şehitlerimizin ve Önderliğimizin çizgisinde derinleştirdiğimiz oranda başarıya ve zafere daha güçlü adımlarla yürümüş olacağız. Tüm yoldaşların bu çerçevede yoğunlaşmalarını derinleştirme ve bu perspektif temelinde dönem görevleri üzerine yürümeleri halinde kesin başarının yakın olduğuna inanıyor, bu inançla Partimizin 42’inci yıldönümünü kutluyor, 43’üncü mücadele yılında herkese üstün başarılar diliyoruz.

Türk egemenleri en taklitçi sınıftır

Orhan Kendal

Topluşsal olgular, tarihsel gerçekliklerinden kopuk olarak ele alınamazlar. Bir olgunun bugününü anlamak için geçmişini bilmek gerekir. Toplum geçmişini kültür, gelenek, zihniyet ve maneviyat olarak bugüne taşır ve canlı olarak yaşar. Geçmiş, bu anlamda olmuş, bitmiş ve geride kalmış bir olgu olarak görülemez. Bu nedenle tarih şimdidir. Birçok durumda tarihin, geçmişin günümüz üzerindeki etkisi, geçmişin kendisinden daha güçlü olabilmektedir. Her bitki kendi kökü üzerinde şekillenmektedir. Toplumsal olgular, kurumsallıklar da tarihsel geçmişlerinin birikimi üzerinde öz ve biçim kazanırlar.

Bu çerçevede Türk egemen sınıflarının bugününe doğru anlam vermek ve gerçekçi bir şekilde değerlendirebilmek için tarihsel gelişimlerini yakından incelemekte yarar vardır. Orta Asya'dan kabile ve aşiret düzeninde bir toplumsal formda bulunurken göç etmek zorunda kalan bu toplulukların siyasal, askeri ve idari yapıları, içinden geçtikleri uygarlıkları taklit etmekten ibaret olmuştur. Göç ettikleri alanlar uygarlığın daha yük-

sek aşamalarını yaşamaktadırlar. Bu alanlarda devlet ve iktidar düzenleri önemli bir kurumsallık kazanmıştır. Hiyerarşi ve sınıfsal farklılaşma belirginleşmiştir. Güç yoğunlaşması, iktidarcı odaklarda merkezileşmiş ve kendini toplumdan ayırtmış, toplum üzerinde katı bir egemenlik halini almıştır. Türk egemen sınıfları bu gerçeklik içerisinde şekillenmiştir.

Türk egemenleri askeri olarak fethetmiş, kültürel, siyasi ve sosyal olarak fethedilmişlerdir

Aşiret reisliği temelinde sınırlı bir hiyerarşi ve farklılaşmayı yaşayan Türk egemenlerinin prototipini oluşturan bu kesimler, içinden geçtikleri uygarlıkları egemen sınıfların durumuna büyük bir gıpta ile bakmış ve onlar gibi olmayı temel amaç haline getirmiştir. Onlar gibi büyük bir güce ulaşmak ve iktidarlarını sağlama almak istemişlerdir. Büyük bir aç gözlülükle imrendikleri bu gücü taklit etmekten başka bir alternatifleri yoktur. Ne dayanabilecekleri bir sınıfları ne de esas alabilecekleri bir sınıfsal tecrübeleri bulunmaktadır. Her şeyi bu uygarlık güçlerinden öğrenecek, onları taklit edecek ve mümkünse yerlerini alacaklardır. Bu onların yaşam gerekçeleri haline gelmiştir. Türk egemen sınıflarının hafızasında bu gerçeklik derin bir iz bırakmıştır. Bu nedenle olacak, gerek içte verdikleri iktidar kavgalarında gerekse de dış güçlere karşı yürüttükleri savaşlarda "ya devlet başa ya da kuzgun leşe" deyişi temel düsturları olmuştur.

Ancak bu kesimler hedeflerine ulaşmak için en başta kendi içinde ciddi bir değişim evresinden geçmek durumunda kalmıştır. Çünkü; aşiret düzenleri buna engeldir. Aşiret; ortakçı, ko-

Türk egemenleri aşiret reisliğinden iktidarcı kurumlaşmaya doğru evrilirken aşiretin geri kalan tüm varlığını serfleştirmeye, devletin kulu ve kendine itaat eden köleler haline getirmeye çalışmıştır. Egemen sınıf topluma bu temelde yabancılaştıkça daha fazla baskıcı olmaya başlamıştır. Çünkü toplum, bu tarzda bir ayrışma ve farklılaşmaya büyük bir direnç göstermiştir. Kendi toplumsal kültür ve yaşam tarzında ısrar etmiştir. Bir azınlığın çıkarına göre değil, kendi hayati çıkarlarına göre yaşamayı ve hareket etmeyi esas almıştır.

münal bir yaşama yakındır. Hiyerarşi ve iktidarlaşmaya kolay kolay izin vermemektedir. Aşiret hem dar bir toplumsal formdur hem de iktidar ve devletleşme temelindeki kurumlaşmaları sınırlamaktadır. Bu nedenle Türk egemen sınıfları ilk elden bu aşiret bağlarından kurtulmaya bakmıştır. Aşiretin ortakçı yaşam tarzını en büyük engel olarak görmüş ve bunu her yol ve yöntemle aşmayı hedeflemiştir.

Türk egemenleri aşiret reisliğinden iktidarcı kurumlaşmaya doğru evrilirken aşiretin geri kalan tüm varlığını serfleştirmeye, devletin kulu ve kendine itaat eden köleler haline getirmeye çalışmıştır. Egemen sınıf topluma bu temelde yabancılaştıkça daha fazla baskıcı olmaya başlamıştır. Çünkü toplum, bu tarzda bir ayrışma ve farklılaşmaya büyük bir direnç göstermiştir. Kendi toplumsal kültür ve yaşam tarzında ısrar etmiştir. Bir azınlığın çıkarına göre değil, kendi hayati çıkarlarına göre yaşamayı ve hareket etmeyi esas almıştır.

Toplumsal yeni iktidar düzenine gelmemesi Türk egemenlerinde zoru devreye sokmuştur. Baskılarda sınır tanımamıştır. Önlerine koydukları toplumsal mühendislik projesini hayata geçirmek için ne gerekiyorsa yapmayı göze almaktan çekinmemişlerdir. Buna her türlü katliam da dahildir. Türk egemenleri kadar kendi halkına karşı suç işlemiş ve katliama varan kırımlar yapmış başka bir rejimi tarihte bulmak zordur. Toplum eski düzeninde ısrar ettikçe egemenlerin saldırısına uğramıştır. İktidarını devşirme ordularla pekiştiren Türk egemenleri ayaklanmaları bastırma adı altında yapmadık katliam bırakmamıştır. İrili ufaklı yüzlerce haklı halk ayaklanması özünde eşitlikçi ve kendi yaşamında ısrar eden toplulukların iktidara geçen, devletleşen egemen sınıfa karşı geliştirdikleri direnişler olmaktadır.

Halkını, kültürünü kendi iktidarına her zaman bir tehdit olarak gören Türk egemenleri kadar halkından nefret eden, ona karşı kin ve öfke duyan başka bir güç yoktur. En ufak bir hak talebini isyan olarak gören ve bu isyanların üzerine ordu gönderen, her muhalefeti kan ve katliamla bastıran Türk egemen sınıfı böyle kirli bir tarihe sahiptir. Halkını dağların doruklarına, bozkır ve steplere sürerek örgütlülüğünü dağıtmak istemiş ve böylece hakimiyetini sağlamaya çalışmıştır. Bu yaklaşım günümüze kadar özünden bir şey kaybetmeden devam etmiştir. Bu nedenle gerçek Türklüğün ifadesi olan Türkmen, Yörük, Tahtacı vb ayırıcı, devlet ve iktidara çöreklenen devşirme ve beyaz Türkçülük dediğimiz olgu ayırıcıdır.

Nizam'ül-Mülk Türk egemenlerini devlet ve siyaset konusunda eğitmiştir

Türk egemenleri bu şekilde toplumdan ayrışırken yöneldiği ikinci bir hedef olarak da özendikleri uygarlıkları egemen sınıflar seviyesine çıkarmak olmuştur. Bu 'seviyeye çıkma' sevdası Türk egemenlerinde hiç eksik olmamıştır. Hep daha güçlüye imrenme, onun gibi güçlü olma isteği, kompleksli bir ruh hali yaratmıştır. Küçüklük kompleksini güç ve iktidarla kapatmak için hep en güçlüyü taklit etme sevdasıyla yanıp tutuşmuştur. Son Türk devletinin en temel hedeflerinden birinin "muasır medeniyetler seviyesine çıkmak" olması bununla bağlantılıdır.

Türk egemenleri askeri olarak fethettiklerini iddia ettikleri toplum ve devletlerce kültürel, siyasi ve sosyal olarak fethedilmişlerdir. Kılıç zoruyla aldıkları iktidarı, yerini aldıkları güçlerin zihniyeti ile yönetmek zorunda kalmışlardır. On-

ların zihniyet ve tarzını devralarak devlet olmuşlardır. İsim ve bayraklar değişse de egemenlik anlayışı neredeyse olduğu gibi devam etmiştir. Selçuklular İran'ı işgal edip egemenlikleri altına aldıklarında yerleşik olan devlet kurumlaşması ve normlarını sürdürmek zorunda kalmışlardır. Kendilerine ait böyle bir devlet idare etme tecrübesi olmadığından, İran devletinin güçlü mirası ve birikiminin üzerine konmuş ve onu taklit ederek hayata geçirmişlerdir. Ünlü vezir-i azamları Nizam'ül-Mülk bir İranlı'dır. Yazdığı büyük eseri "Siyasetname" ile Türk egemen sınıfını, devleti nasıl yönetecekleri ve siyaset yapacakları konusunda eğitmiştir.

Osmanlı padişahları bütün çürümüşlüğüne rağmen Bizans'ı olduğu gibi taklit etmişlerdir

Aynı durum Bizans ile ilişkilerinde de geçerlidir. Bizans imparatorluğu Roma'nın devamı olarak bin yaşında bir devlettir. Devletçi uygarlığın bütün kirine pasına bulaşmıştır. Her türlü hile, saray oyunları, komplo ve iktidar darbeleri ile tanışmıştır. Devletin her aşamasında yozlaşma yaşanmıştır. İstanbul'un işgali böyle bir zamanda gerçekleşmiştir. Çürümüş olan Bizans'ın yeni yetme ve diri Osmanlı karşısında ayakta kalması zordur. Bu nedenle fazla bir direniş gösterilmez. Hatta bazı iddialara göre bir anlaşmayla şehrin kapısı teslim edilmiştir. Osmanlı padişahları bütün çürümüşlüğüne rağmen Bizans'ı olduğu gibi taklit etmekten geri durmamışlardır. Aynı entrika, komplo, hile ve darbeler Osmanlı sarayına taşınmıştır. Selçuklu ve Osmanlı devlet geleneği, siyaset ve yönetim tarzlarıyla İranlı ve Bizanslı olduğu kadar Türk değildir.

Bunun en temel nedenlerinden biri kendine güvensizlik ve toplumsal aidiyet bağını koparıldıktan sonra içine düşülen boşluktur. Bu boşluk ancak daha güçlüyü taklit etmeyle doldurulmaya çalışılmıştır. Önce bu güçlere yaklaşmış, hizmetine girmiş, paralı askeri, komutanı olmuştur. Ne zamanki ondan güç devşirip palazlanınca hemen yerine geçmiştir. Güç ve iktidar olmanın yolu kılıç zorundan geçtiğini bildiğinden askeri örgütlemeye büyük ağırlık vermiştir. Kılıç zoru içte de, dışa karşı da onu ayakta tutan esas güç olmuştur. Devlet-ordu birliği, "her Türk asker doğar" söylemi bu durumla bağlantılıdır. Aslında her Türk'ü asker ve devletin kapı kulu olarak yetiştirmek Türk halkının değil, egemen sınıfın amacıdır. Özgür toplumsallığından koparılan her Türk, iktidarın kölesi haline getirilmek istenmiş, buna diğer halklardan devşirenler de eklenmiştir. Bu ideolojik, zihinsel inşa, dinci ve milliyetçi argümanlarla halka da mal edilmeye çalışılmıştır.

Bu konuda önemli bir mesafe alındığını da söylemek mümkündür.

Türk egemenleri için iktidardan, devletten daha değerli, önemli ve kutsal bir değer yoktur. Bunun için yapmayacağı bir kıyım,

kötülük ve başvurmayaacağı yol, yöntem yoktur. Babasını, kardeşini, oğlunu da öldürür, halkları katliamdan da geçirir. İktidar için babasını, oğlunu öldürecek kadar ahlaktan ve toplumsal değerlerden kopan bir zihniyet ne yapmaz ki!

Bunlar için iki düşman vardır. Biri başta kendi halkları olmak üzere, üzerinde egemenlik kurdukları toplum, diğeri de yerini almak istedikleri dıştaki iktidar güçleridir. Topluma karşı başvurduğu temel yöntem zor olmaktadır. Karşısındaki iktidar, güç getireceğine inandığı bir devlet ise zorla ezmekten asla vazgeçmez. Ancak karşısındaki iktidar güçlü ise huyuna suyuna gitmekten, rengine bürünmekten, yaltaklanmaktan tutulim, ideolojisine girme, askeri olmaya kadar bukelem gibi içine girmeyeceği bir kılıf kalmamaktadır.

Türk egemenlerinin İslam uygarlığıyla karşılaştıklarında yaptıkları da bu olmuştur. İslam halifeliği dönemin hegemonik gücüdür. Onu cepheden karşılamaları ve yerini almaları mümkün değildir. İçine girerek, hizmetine koşarak işe başlarlar. Hemen İslam'ı kabul ederler. Halifenin asker ve komutanları olarak kraldan daha fazla kralcı kesilirler. İslam'ı ideolojik olarak benimsemeleri hiç önemli değildir. Onlar için İslam'ı kabul etmek iktidara, işgal ve yayılmaya giden bu yolda bir araçtır. Bunların kıblesi, dini imanı saltanatı, gerisi teferruattır. Çıkarlarının nereden geçtiğini çok iyi bilirler. Olduğu ilkesiz ve pragmatisttirler.

İslam'ın özünü, anlamını bilmeden ve bunu önemsemeyen kabul ettikten sonra yüzyıllar boyunca bundan faydalanarak güç ve iktidar olmuşlardır. İslam'ın en vurucu ve yayılmacı gücü olarak bölge halklarına kök söktürmüşlerdir. Ne zaman ki, İslamiyet hegemonik gücünü yitirip yerini kapitalist moderniteye bıraktı, bunlar da elbise değiştirir gibi İslam'ı bir tarafa bırakarak

ulus devlet ve milliyetçilik temelinde Avrupa uluslarını taklit etmeye başlamışlardır. Yüz yıllarca İslam'ın akıncılığını yapanlar bu kez kapitalist emperyalist güçlerin jandarmalığını yapmaya soyunmuşlardır. Sosyalizme, halk devrimlerine karşı emperyalist güçlerin ileri bir karakolu haline gelmişlerdir. NATO ve emperyalizm adına Korelerde, Afganistanlarda halkın çocuklarını savaşa sürmekten geri durmamışlardır.

Batıyı taklit etme 2. Abdülhamit zamanında başlamıştır

İslam'ı bir inanç ve toplumsal sistem olarak özümseme dertleri olmadığı için, içine girmeleri kadar çıkmaları da zor olmamıştır. Din ve ideoloji değiştirmek Türk egemen sınıfı için ihtiyaç duyulduğunda itinayla yapılır. Ülkeye komünizm gerekirse onu da kendileri getireceklerdir. Yeter ki, egemen sınıfın çıkarına olsun. Hazara devletinde Yahudi olmak, Arap halifelerinin gölgesinde Müslüman olmak ya da son yüzyılda olduğu gibi kapitalist olmak hiç sorun değildir. Bu anlamda Türk egemenlerin taklit etmekte sınırları yoktur. Son yüzyılda kimi zaman Hitler Almanyası olmak, kimi zaman Japonya olmak, ABD olmak hep hayallerini süslemiştir. Bu amaçlarını gerçekleştirme konusunda çok fırsatçı, hilekar ve kurnaz olmuşlardır.

Sömürgeci Türk devletinin gerek kuruluş gerekse gelişim sürecinde egemen sınıfın bu taklitçi karakterini her aşamada görmek mümkündür. Jön Türklerle başlayan, İttihat ve Terakki ile devam eden ve Kemalizm'le sonuçlanan Türk ulus devletinin temelleri böyle atılmıştır. Aslında Batı'yı taklit etme daha 2. Abdülhamit zamanında başlamıştır. Ordudan tatalim polis teşkilatının düzenlenmesine, istihbarat örgütünden tatalim idari kuruluşlara kadar Avrupa taklit edilmektedir. Alman imparatoru Wilhelm İstanbul'a geldiğinde, 2. Abdülhamit'e siyasi polis, casusluk konularında yardımcı olabileceğini belirtir. Bu faaliyetleri düzenlemek üzere konunun uzmanlarını Osmanlılara gönderir. Bu uzmanlardan bir polis şefi 1901'de bir gazeteye, "Çalışmalarım başarılı oldu. Türkler bütün geri kalmış toplumlar gibi üstün bir takip ve izleme kabiliyetine sahiptir" demiştir. Burada bir kez daha bu taklitçilik mahareti takdir edilmektedir!

Devletin taklitçi geleneğinde İttihat ve Terakki örgütünün yeri ayırdır

Bu örnekleri çoğaltmak mümkündür. Taklit edilen Avrupa olunca hangi Avrupa devletinin olduğu önemli değildir. Bu bazen Almanya, İngiltere olur, bazen Fransa ya da ABD olur. Türk devleti bir ordu ve istihbarat devletidir. Ordu ve istihbarat teşkilatları Avrupa'dan kopya edilmiştir. Nasıl bir zamanlar bu konuda İran veya Bizans taklit edilmişse cumhuriyet döneminde Batı ülkeleri taklit edilmiştir. Orduda Alman etkisi çok belirgin olmuştur. Osmanlı devletinin son dönemlerinde ordusunun başında Otto Liman von Sanders isimli Alman generalinin olması, orduyu bir Alman'ın yönetmesi bunu göstermeye yeterdi. Cumhuriyet döneminde de Alman ordusu model alınmıştır. Osmanlı polis teşkilatı Fransa gizli polis teşkilatının

ünlü ismi François Vidocq'un çalışma sistemine göre düzenlenmiştir. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra başta ordu ve istihbarat örgütü olmak üzere tüm devlet yapılanması ABD ve NATO'ya uyarlanmıştır.

İttihat ve Terakki kadar bu konuda pervasız davranan azdır. Orta sınıftan gelmeleri, onları sonuna kadar faşizme açık hale getirmiş, milliyetçilik yeni dinleri olduğundan en fanatik bir ırkçılığa yönelmeye kapıyı sonuna kadar açık tutmuş, taklitçi karakterleri onları kraldan daha fazla kralcı kılmıştır.

Bu sömürgeci, faşist devletin tarihinde ve bu taklitçi geleneğinde İttihat ve Terakki örgütünün ayrı bir yeri vardır. Enver, Talat ve Cemal paşalar üç kişi değil, bir sınıftır; Türk egemenlerin tarihsel karakterini temsil eden rejimin bunlar şahsında somutluk kazanmasıdır. İçine girdikleri hayalperest ve

değişse de zihniyet ve karakter aynıdır. Tarih bunların şahsında hem tekerrür etmekte hem de yenilikler eklemektedir. Erdoğan'ın orta sınıftan gelmesi, faşizme kapıları sonuna kadar açık hale getirmiştir. İslam'ın iktidarcı ve kapitalizmle yoğrulmuş yorumunu da kendinde somutlaştıran bu kişilik, taklit etmede sınır tanımamaktadır. Uzun yıllar Avrupa Birliği'ne girmek için yaltaklanıp durmuştur. Her kesimi bu şekilde oyalamış ve kandırmaya çalışmıştır.

Bu sonuç almayınca bu sefer Rusya ve ABD arasında gidip gelmeye başlamıştır. ABD ve NATO'yu Rusya'ya karşı, Rusya'yı da bu güçlere karşı kullanmaya çalışmaktadır. Şantaj, blöf, kompo ve her türlü yöntemi kullanarak güç dengeleri arasındaki çelişkilerden yararlanmayı esas almaktadır. Erdoğan'ın hayallerinden biri Putin gibi olmaktadır. Türkiye'yi de Rusya haline ge-

mak üzere Ortadoğu'da yayılmacı ve hegemonyacı bir dış politika izlenmektedir. Şu veya bu gerekçeyle ülkelerin iç işlerine karışmak ve karıştırmak bir yöntem olarak geliştirilmektedir. Bununla güdülen temel amaç o ülkelerin yeniden düzenlenmesinde başat bir aktör olarak masada yer almak ve pazarlık gücüne sahip olmaktır. Diğer bir neden de iktidarına yönelik olası saldırıları dışarda karşılama ve kendine yönelik tehditleri ülke toprakları dışında boşa çıkarmadır. İran'ın yaptığı politika bu şekilde taklit edilmektedir.

Bunun temel yöntemlerinden biri de dış ülkelerde kendine bağımlı örgütlemeler geliştirmektir. İran nasıl Hizbullah, Husiler başta olmak üzere birçok Şii yapıyı stratejik hesapları doğrultusunda kontrol edip yönlendiriyorsa, faşist Erdoğan rejimi de DAİŞ, El Nusra, İhvan-ı Müslimin ve irili ufaklı birçok çete

tüye kavuşmasında kendi sonunu gören hastalıklı, ırkçı ve faşist bir zihniyet söz konusudur. Kürt halkına soykırım dayatması bununla bağlantılıdır. Kendine bağlı çeteleri yıllarca Kürt halkına ve onun özgürlük mücadelesine karşı kullanmış ancak bu çeteler Kürt özgürlük güçlerince yenilgiye uğratılınca devlet, tüm gücüyle Kürdistan'ı birçok alanda işgal operasyonlarına girişmekten geri durmamıştır. Bu faşist, soykırımcı saldırılar hızından bir şey kaybetmeden devam etmektedir.

Erdoğan, iktidarı kolay terk etmeyecektir

Türk devletinin, İran'ı taklit ettiği bir diğer nokta da içeride geliştirdiği paramiliter ve istihbarat örgütlemeleridir. Sömürgeci Türk devleti dışarda DAİŞ, İhvan-ı Müslimin vb çeteleri, strateji ve dış politikasının bir uzantısı ve aracı olarak kullandığı gibi içeride de çete örgütlenmelerine ağırlık vermiştir. Bu iktidar seçim gibi normal yol ve yöntemlerle iktidarı terk etmeyecek, devretmeyecektir. Faşizmin karakteri gereği seçim gibi yasal yollar onu iktidarda tuttuğu sürece bu yöntem devrede tutulur. Ancak seçimle kaybedeceğini anladığında bu yöntemleri rafa kaldırır. Ya seçim sonuçlarını kabul etmeyerek, hileler yaparak ya da seçime gitmeyerek iktidardaki varlığını sürdürmeye çalışacaktır.

Bunun için faşist iktidar silahlı ve silahsız milis güçlerine ve çetelere ihtiyaç duymaktadır. AKP faşist iktidarının son yıllarda hızla bu örgütlemelere gittiği bilinmektedir. Kendi denetimindeki polis teşkilatını her gün geliştirmesi yetmiyormuş gibi 'mahalle bekçileri' adı altında yeni bir yapılanmaya gitmiştir. Bu bekçiler İran'daki Besicilerin rolünü oynamanın yanı sıra, olası bir

muhalefeti bastırmak için de kullanılacaktır. Bunları yasal bir kılıfa büründürmesi sonucu değiştirmez. Kaldı ki, yasal olmayan birçok kontra, çete yapıyı örgütleyerek silahlandırdığı da bir sır

Türk egemenlerinin İslam'ı bir inanç ve toplumsal sistem olarak özümseme dertleri olmadığı için, içine girmeleri kadar çıkmaları da zor olmamıştır. Din ve ideoloji değiştirmek bunlar için ihtiyaç duyulduğunda itinayla yapılır. Ülkeye komünizm gerekirse onu da kendileri getireceklerdir. Yeter ki, egemen sınıfın çıkarına olsun. Hazara devletinde Yahudi olmak, Arap halifelerinin gölgesinde Müslüman olmak ya da son yüzyılda olduğu gibi kapitalist olmak hiç sorun değildir. Bu anlamda Türk egemenlerin taklit etmekte sınırları yoktur.

maceracı politikaları, Ermenileri soykırımdan geçirmeleri, Arap aydınlarını idam sehpalarına götürmeleri, Süryanileri kılıçtan geçirmeleri, Çerkezleri baskınlarla katletmeleri, Pontusluları hem katletmeleri hem sürmeleri ve aynı akıbeti Kürtler için düşünmeleri bu gerçekliklerinden bağımsız değildir. Osmanlı devletinin çözülme sürecinde açığa çıkan bir zihniyetin, Türk egemenlerinin tarihsel karakterinin somutluk kazanmasıdır.

Osmanlı devletini Birinci Dünya Savaşı'nın içine bir oldu bitti ile atmak başka türlü nasıl izah edilebilir? Öyle gafletle, bilmemezlikle alakalı değildir. Gözü kara bir hırs, bir koyup on alma hesabı, dağılan bir devleti kurtarmak kadar büyük bir imparatorluğa tekrar dönüştürme hayali ile bağlantılıdır. Hesabın tutmaması ayrı bir meseledir. Hitlerin hesabı da tutmamıştır ama bu onun faşist zihniyet ve karakterini değiştirmemektedir. Bunların da başarılı olmamaları, yenilmeleri tarihsel karakterlerini ve insanlık dışı zihniyetlerini ortadan kaldırmamaktadır.

Putin'in çar, Erdoğan'ın padişah olma sevdası bilinmektedir

Bugün AKP-MHP ittifakı ve Erdoğan-Bahçeli kliği de aynı yolda, onların izinde yürümektedir. İsimler ve maskeler

tirmektir. Putin'in çar, Erdoğan'ın padişah olma sevdası bilinmektedir. Erdoğan kişiliksiz bir yapıda olmasına rağmen kendini kabadayı gibi lanse etmesi boşuna değildir. Ancak kabadayının da sahtesi bir yere kadar iş görür. Devletlerarası ilişkilerde kabadayılık değil, güç ve çıkar ilişkileri geçerlidir.

Sömürgeci Türk devletinin bugün taklit etmeye çalıştığı diğer bir güç de İran'dır. İran köklü bir devlet geleneğine sahiptir ve Ortadoğu'da hegemonya peşinde olan bir güçtür. İran kendini bölge düzeyinde örgütlemiş ve gelecek saldırıları ülke topraklarının dışında karşılamayı esas alan bir politika izlemektedir. Ayrıca içte de istihbarat örgütlenmesine dayanarak iktidarını sağlamaya çalışmaktadır. Halkın içinde Besic türü paramiliter örgütlenmelerle toplumu denetim ve kontrol altına almaya çalışmaktadır. İran özel savaş yöntemlerini topluma karşı yaygın bir şekilde kullanmaktadır. İran devletinin özel savaş yöntemlerindeki mahareti "Pamuk ipliği ile düşmanını boğmak" sözü ile tanımlanmıştır.

Son yıllarda Türk devleti, İran'ın bu politikalarını taklit etmeye çalışmaktadır. AKP-MHP faşist iktidarına kadar Türk devletinin dış politikası devletlerin iç işlerine karışmama ilkesine dayanıyordu. Türk devletinin klasik dış politikası buydu. Ancak son yıllarda bu politika değiştirilmiştir. Başta komşu ülkeler ol-

masıyla benzer ilişkiler geliştirmektedir. Son yıllarda bunu çok etkili bir şekilde kullandığı da görülmektedir. Bu çeteleri Suriye'ye karşı yıllarca kullanmıştır. Şimdi de bu çetelerden binlercesini Libya iç savaşında kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaktadır. Yine Yemen'deki iç savaşa da bu çetelerin Türk devleti tarafından gönderildiği iddia edilmektedir. Yarın başka bir ülkede de kendi çıkarları doğrultusunda bu güçleri kullanacağı açıktır. Bu çeteleri sadece Ortadoğu'da yaşanan çelişki ve çatışmalarda kullanmakla yetinmemektedir. Başta Avrupa olmak üzere tüm dünyaya karşı bir tehdit aracı olarak da kullanmaktadır. Çetelerin başvurduğu terör ile birçok gücü etkisiz hale getirmeye, kendi politikalarına mahkum etmeye çalışmaktadır.

Ancak bunları da kapsamak üzere Türk devletinin komşu ülkelerin içindeki gelişmelere bu kadar duyarlı olmasının en önemli nedeni; Kürt halkının özgürleşmesini, özgür bir statüye kavuşmasını engellemeye yönelik politikasıdır. Dört sömürgeci devlet içinde bu görevi birinci dereceden üstlenen faşist Türk devletidir. Sadece kendi sınırları içinde değil, Kürtlerle ilgili nerede bir gelişme varsa, özgürleşme imkanı doğmuşsa ona müdahale etme ve saldırılarla tasfiye etme, Türk devletinin temel stratejisi ve öncelikli hedefi durumuna gelmiştir. Kürt halkının özgürlüğünde ve bir sta-

değildir. Toplum nezdinde taban kaybettikçe, seçimlerde sonuç alamayacağına gördükçe bu faşist iktidar çete örgütlenmelerine daha fazla ağırlık vermektedir. Bir zamanlar Erbakan, "İktidara geleceğiz ama bu kanlı mı olacak yoksa kansız mı olacak belli değil" demişti. Onun çömezi Erdoğan da iktidarı kaybetmektedir ancak bu kaybediş kanlı mı olacak yoksa kansız mı olacak belli değildir. Faşist Erdoğan'ın kan ve katliamlar pahasına da olsa iktidarı kolay terk etmeyeceği ve kendini böyle bir sona hazırladığı anlaşılmaktadır.

Sonuç olarak; bu iktidar ne kadar tedbir alıp, her türlü kirlilik ve yöntemle başvursa da tıpkı izinden gittiği İttihat ve Terakki gibi kaybetmekten kurtulamayacaktır. Ömrünü uzatma çabaları sonuç almayacaktır. Ancak bunun kendiliğinden olacağını düşünmemek ve beklememek gerekir. Bu faşist iktidar ne kadar zayıf düşmüş ve akıntıya karşı kürek çekiyor olsa da kendiliğinden yıkılmayacaktır. Toplumsal muhalefet ve demokrasi mücadelesi bu iktidarın sonunu getirecektir. Kürt Özgürlük Mücadelesi ve Türkiye toplumunun demokrasiden yana olan tüm kesimlerinin ortak mücadelesi bu faşist iktidarı yenilgiye uğrattırarak, özgürlük ve demokrasi güçlerini zafere taşıyacaktır.

Apocu hareketin gelişim tarihi içerisinde PKK'lileşme hamleleri

Cemal Şerik

Apocu Hareketin ortaya çıkışı belirli bir tarihsel ve toplumsal zemine dayanmaktadır. Tabii bu, onu var eden temel dayanaklar olmaktan öte bir anlam ifade etmemektedir. Çünkü Apocu Hareket, 1923'lerle başlayan ve 1970'li yıllarda sonuca götürülmek istenen ulusal yok oluşun tüm belirtilerinin yaşandığı bir dönemde ortaya çıkmıştır. Bu nedenle ulusal yok oluşa, toplumsallığın yitirilmesine karşı bir direniş anlamına gelmektedir ve onun bilincine sahip demokratik uluslaşmaya doğru atılan ilk adımdır.

Apocu Hareket, varlığını Kürdistan toplumunun Demokratik Uygarlık toplumu olma özelliklerine ve direnişçi geleneğine dayandırmıştır. Ancak çıkışı kendiliğinden değil iradi bir çabanın sonucudur. Kuşkusuz Önder Apo'nun ilk isyanıyla başlayan arayışları ve onda her geçen gün daha da belirgin hale gelen Önderlik özellikleri böyle bir çıkışın gerçekleşmesinde en temel etmendir.

O günkü koşullarda Kürdistan toplumundaki Demokratik Uygarlığa dayalı toplumsal ve direnişçi özellikler, uluslararası alanda ve Türkiye'de devrimci, sosyalist hareketler lehine olan dalgalanma ile Önder Apo buluşması olmasaydı, Apocu Hareket'in varlığından söz etmek mümkün olmazdı. Elbette Kürdistan ve Kürtlerde, Kürdistanlı düşünceleri savunulanlar vardı. Fakat bunların varlığı bir direniş hareketinin ortaya çıkışı için yeterli değildi.

Önder Apo, o günkü koşulları doğru tahlil etmiş ve olası yaşanabilecekleri önceden görmüştür. Başûrê Kurdistan'da Barzani KDP'sinin yaşadıkları ortadaydı. Ondan etkilenen diğer Kürdistan parçalarındaki oluşumlar, ondan daha kötü bir görüntü vermekteydi. Bunlara dayanarak yapılacak olan olası bir çıkışın başarı şansı yoktu. Devrimci Doğu Kültür Ocakları-DDKO'nun pratiği de ortadaydı. Kendini anlatmaktan bile uzaktı. Zaten sınıfsal özelliği bundan ötesine geçmeye el vermiyordu. Bakurê Kurdistan'da başlayan, Başûrê Kurdistan'da son bulan Sait Kırmızıtoprak-Doktor Şivan çıkışı da bu belirlemeyi doğrulamıştı. O da bir çıkış yapmak istemiş, ancak bir komplo sonucunda katledilmekten ve tasfiye olmaktan kurtulamamıştı. O dönemde Türkiye'de gelişen Devrimci Gençlik Hareketleri de vardı. Türkiye'de var olan sol gelenek ile Çin ve Küba Devrimi'nden, Vietnam Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nden; Mao, Che Guevara, Fidel Castro, Ho Chi Minh gibi devrimci önderlerden; Avrupa'da yükselen 1968 Gençlik Hareketi'nden etkilensilerdi.

Önder Apo da, devrimci, militan özellikleri öne çıkan bu hareketlerden etkilensmişti. O güne kadar var olan arayışları, onlara doğru yönelmişti. Ancak ondaki arayışların sürekliliği, kendini bununla sınırlandırmamasına olanak tanıyamamakta, Kürdistanlı olan arayışlarını da korumaktaydı. Her defasında ulaştığı sonuç onu daha ileriye doğru bir arayışa, çıkış yapmaya götürüyordu. Çocukluğundan beri hep bunu yaşamıştı. "İlk isyanı" ve çocukluk yıllarında geliştirdiği arkadaşlık ilişkileri, kadın ve ailesinin düşman kabul ettiği ailenin çocuğu ile kurduğu arkadaşlık, arkadaşlığa verdiği önem, görüneni olduğu gibi kabul et-

Apocu Hareket'in gelişim tarihi içerisinde Birinci PKK'lileşme Hamlesi; grup oluşumu ve partileşme dönemi olarak birbirinin tamamlayıcısı olan iki farklı süreci içermektedir. Bu hamle döneminin ilk süreci olan ideolojik grup oluşum dönemi, Önder Apo etrafında bir araya gelen grup oluşumu ve örgütlenmesidir. Parti örgütlenmesi de amatör grup örgütlenmesinin aşılmasıyla yerini belirlenmiş olan program ve tüzük etrafında bir araya gelmiş olan profesyonel devrimcilerin, ilişkilerde resmîyetin öne çıktığı örgütlenme düzeyini ifade etmektedir.

meyen ve hakikatin ne olduğuna yanıt arayan yaklaşımı ve cevabını aradığı sorular, pratik yönelimlerle buluşan ve süreklilik arz eden arayışları, pratik uygulama gücü, cami hocası arkasında namaza durması ve başında olduğu bir namaz grubu oluşturması, ilk okuldan başlayarak tüm öğrenimi boyunca başarı derecesinde sürekli ilk sıralarda, örnek bir öğrenci olarak kabul görmesi hep böyle bir gerçekliğin dışavurumuydu.

Önder Apo'nun Türkiye'deki Devrimci Gençlik Hareketi'yle olan ilişkisi de böylesi bir gelişim çizgisi içerisinde geliştirdi. Fakat bu buluşma, arayışlarının sona ermesi anlamına da gelmedi. Aksine yeni arayışların tetikleyeni olma gibi bir anlam ifade etti. Farkına vardığı hakikat, onu Demokratik Türkiye, Özgür Kürdistan fikrine daha da yaklaştırdı. Bu sefer de bu fikrin nasıl gerçek kılınacağına arayışı içerisinde girdi. Apocu Hareket de süreklilik içerisinde olan böylesi bir arayış ve mücadele ile ortaya çıktı.

Kürdistan'da sömürgeci, soykırımcı TC devletine karşı ilk adım bu şekilde atılmış oldu. Ancak atılan bu adım, silahlara patlatılarak atılmamıştı. Sadece Kürdistan'ın sömürge olduğu düşüncesi, çok sınırlı sayıda kişinin katıldığı bir toplantıda açıklanmıştı.

Çıkan bu yol; Kürdistan'da yeni bir dönemin ve tarihin, yeniden yazılmaya başlandığının bir göstergesiydi. Bu dönemde kutsal kitaplarda denildiği gibi "Başlangıçta söz vardı." Bu söz etrafında bir grup, örgütlenerek kendini ideolojik, iradi, devrimci güç haline getirecekti.

Stratejik hamle dönemleri

Apocu Hareketi, oluştuğu tarihsel ve konjonktürel süreçle açıklamak yeterli değildir. Sosyo-psikoloji ile doğrudan olan ilişki ve bağının da görülmesi gerekmektedir. Tarih, siyaset ve sosyal bilimciler, ekonomistler, düşünce insanları

vb 1950'ler sonrasına dair yaptıkları dünya tahlillerinde yaşanan sosyal değişim ve sürece müdahale anlamına gelen devrimci, karşı-devrimci hamlelerin birbirlerine karşıtlık temelinde oluştuklarına dikkat çekmektedir.

Kapitalist modernitenin kesin damgasını taşıyan karşı-devrimci müdahaleler, Ortadoğu ve çevresindeki ülkelerde gelişen bağımsızlıkçı, özgürlükçü, demokratik arayışları durdurmadığı gibi; sınıfsal yönlerin öne çıktığı, sosyalist düşünce, devrimci mücadelede yol ve yöntem arayışlarının gelişmesinin de önünü alamamıştır. Özellikle 1960'ların sonlarına doğru Filistin, İran, Türkiye vb ülkelerde görüldüğü gibi bu kendini çok somut bir şekilde göstermiştir.

1960'lı yılların ikinci yarısından itibaren dünya genelinde işçi sınıfı hareketlerinde, sömürge halkların kurtuluş mücadelelerinde, gençlik örgütlenme ve eylemlerinde ciddi kabarıklar yaşanmıştır. Avrupa'daki, "Gençlik Devrimi" diye adlandırılacak olan 1968 Gençlik Hareketleri dünyanın birçok ülkesinde de gençlik mücadelelerinin fitilini ateşleyici bir rol oynamıştır. Bu miras ve gelişmelere dayalı olarak da, 1970 ve 1972 yılları arasında Deniz Gezmiş ve arkadaşları tarafından (1970) Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu, aynı yıl Mahir Çayan ve arkadaşlarıncı Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi, daha sonra İbrahim Kaypakaya ve arkadaşları tarafından 1972 yılında TKP-ML kuruldu. Apocu Hareket de 1970'li yılların başlarında ağırlıklı olarak bu devrimci hareketlerin izlediği yolu takip eden bir yaklaşımla, kendi ülkesi ve halkının kurtuluşu hedefiyle çıkışını gerçekleştirmiştir. Bu dönemde başlatılan mücadele, bugüne kadar, Birinci PKK'lileşme Hamlesi, İkinci PKK'lileşme Hamlesi dönemlerinden geçmiş, şimdi de Üçüncü PKK'lileşme Hamle dönemi içerisinde bulunmaktadır.

BİRİNCİ PKK'LİLEŞME HAMLESİ (1973-1984)

Apocu Hareket'in gelişim tarihi içerisinde Birinci PKK'lileşme Hamlesi; grup oluşumu ve partileşme dönemi olarak birbirinin tamamlayıcısı olan iki farklı süreci içermektedir. Bu hamle döneminin ilk süreci olan ideolojik grup oluşum dönemi, Önder Apo etrafında bir araya gelen grup oluşumu ve örgütlenmesidir. Parti örgütlenmesi de amatör grup örgütlenmesinin aşılmasıyla yerini belirlenmiş olan program ve tüzük etrafında bir araya gelmiş olan profesyonel devrimcilerin, ilişkilerde resmîyetin öne çıktığı örgütlenme düzeyini ifade etmektedir.

Buna göre de ideolojik grup oluşum süreci, Apocu Hareket'in 1973 ve 1978 yılları arasında olan dönemini kapsamaktadır. Ancak PKK tarihi açısından bu yılları iki farklı süreç olarak ele almak gerekmektedir. İlk süreç 1972'den 1976'ya kadar olan yıllardır. Bu yıllar arasında Apocu grup daha çok içe kapalıdır. Dar bir grup görünümü vermektedir. 1976 ve 26-27 Kasım 1978 Parti kuruluş toplantısına kadarki yıllar ise kitleselleşme yıllarıdır. Partileşme dönemini de 1978 ve 1984'e kadar yaşanan süreç anlatmaktadır. Ancak bu belirleme, 1984'de partileşme sürecinin tamamlandığı anlamına gelmemektedir. Çünkü; Apocu Hareket için partileşme bir an ve dönemle sınırlı değildir; süreklilik ifade etmektedir. O nedenle partileşme doğrultusunda atılan ilk adımda olduğu gibi bugün de değişen koşullara ve üstlenilen görevlere, sorumluklara bağlı olarak partileşme, partileşme başarılması, ulaşılması gereken hedefler arasındadır.

Apocu Hareket'in ortaya çıkışı ve örgütlenme tarzı, o günkü koşullarda Kürdistan'da ve Türkiye'de oluşan, ortaya çıkan örgütlerden farklıdır. Herhangi bir resmi örgüt adını kullanmadan, kendilerini

"Kürdistan Devrimcileri" olarak ifadelen-dirmiş olmaları, yine farklı çevreler tarafından bu grubun "Apocular", "Ulusalçılar" gibi isimlerle adlandırılması, bu şekilde tanınması da bunun somut göstergesidir. Diğer oluşum ve örgütler kendilerini dergi, dernek etrafında ve kullandıkları resmi bir isimle, belirlenmiş merkezi bir yapılanma olarak örgütlerken, Apocu Hareket bunlardan farklı bir çıkışı esas almıştır. Dernekler açılmamış, dergi çıkarılmamış, resmi bir örgüt kurulmamıştır. Önder Apo tarafından ideolojik bir çıkış gerçekleştirilmiş ve onun düşüncelerini benimseyenlerin birliğini, ortak hareket etmesini esas alan bir ilişki ağı içerisine girilmiştir. Bununla da sınırlı kalmayarak sağlanan ideolojik birlik, güçlü bir ruhsal şekilleniş ve ortak davranışa dönüştürülmüştür. Önce "örgüt" ya da "parti" kuralım denilmemiştir. Öncelikli görev, Kürdistan Devrimi'ne öncülük edecek olan kadronun oluşumu olarak belirlenmiştir. Örgüt, parti vb örgütsel düzenlenişler, dergi, gazete gibi yayın organlarının çıkarılması hep bu atılacak ilk adıma göre belirlenecektir. Bu yönüyle Apocu Hareket'in gelişim diyalektiği, Kürdistan ve Türkiye'de oluşan diğer grup ve örgütlerinkinden farklı bir yol izlemiştir. Yeni Kürdistan toplumsallığına öncülük edecek ve onun sosyo-psikolojik özelliklerine sahip bir kadronun oluşumu ilk hedef olarak belirlenmiştir. Örgütsel anlamda yaşanacak olan tüm gelişmeler de, öncelikli olarak belirlenmiş olan bu hedefe bağlı olarak ele alınmıştır. Görüşler ve hedefler doğru belirlenmiş olsa da böyle bir kadroya ulaşmadan hedeflere ulaşmanın mümkün olamayacağının ön-görüsüyle hareket edilmiştir. Bu anlamda kadroya sadece örgütlenme yapan, mücadele eden, bağlı, dürüst, fedakâr, militan vb olarak bir yaklaşım gösterilmemiştir. Kadro, yeni bir toplumsal sistemin inşasını önce kendinde başaran, öncü olarak kabul edilmiştir. Bu doğrultuda sağlanan gelişmelere bağlı olarak bir öğrenci, aydın gençlik hareketi olmaktan çıkılarak kitlesel bir hareket olma yönünde adımlar atılmış, o zamana kadar Apocu grubun hareket tarzını belirleyen ilişki tarzı gözden geçirilerek yeniden düzenlenmiştir. Bu yönüyle de 1973'de atılan adım 1976'da örgütsel anlamda atılan ikinci bir adımla tamamlanmış, yeni bir örgütlenme ve mücadele sürecine girilmiştir. Bu, Apocu grubun kitleselleşme süreci olarak tarihe geçmiştir.

a-İdeolojik grup oluşum süreci

TC devleti'nin ilk 25 yılında Kürdistan'a damgasını vuran politikası, soykırım, sürgünler ve fiziki katliamlardı. Bunu takip eden ikinci 25 yılında ise; Kürdistan'da uygulanan hakim politika, yağma, talan ekonomisi ve kültürel soykırım saldırıları altında, dili, kültürü ve Kürt toplumsallığını, hakim Türk uluslaşmasının yayılma alanı haline getirilmesiydi. Apocu Hareket de, TC devleti'nin ikinci 25 yılını tamamladığı, "Kürt sorunu diye bir sorun kalmadı" dediği bir süreçte, 1973'de ortaya çıktı. İdeolojik ve politik olarak Kürdistan tarihinde o güne kadar yaşanmış olan geleneksel karşı koyuşları değil, bilimsel sosyalist öğretiyi ve onun üzerinde kendini yapılandıran bir mücadele çizgisini esas aldı.

Apocu Hareket'le eş zamanda ortaya çıkan farklı eğilim ve gruplar da vardı. Onlar da DDKO'nun devamı olarak, Devrimci Doğu Kültür Derneği-DDKD adı altında örgütlenmeye başladı. Hatta DDKD'de yer alanlar arasında kendilerinden başkasını devrimci, sosyalist olarak görmeyenler bile vardı. Onların ellerinde olan imkânlar Apocu grupları çok daha fazlaydı. En azından maddi imkânlar, çevre vb olarak herhangi bir zorlanma yaşamamaktaydılar. Çoğunlukla da feodal, zengin, maddi varlığı iyi olan ailelerden gelmekteydiler. Maddi imkanlara dayanarak kendilerinin, ailelerinin konumunu güçlendirmek ve kişisel bir statü elde etmek; milletvekili, bürokrat vb olmak gibi bir amaçla "yükseköğrenim" kurumlarına gelmişlerdi. Bunun ötesine geçen başka bir amaçları yoktu. Bunlar devrimci olduklarını söylediler de devrimci güçleri, belirledikleri amaçları önünde engel olarak görmekteydiler. Şeklen Kürtlüklerini bu doğrultuda kullanmaktan geri kalmamaktaydılar. Yayınladıkları dergilerde, kurdıkları derneklerde de daha çok bu görüşlerin propagandasını yapmaktaydılar. Aralarında devrimci, yurtsever düşünce ve duyguda kararlı ve samimi olan kişiliklerin varlığı, onların bu özelliğini değiştirmemekteydi.

1970'lerin başında Türkiye'de, Ankara'daki "yükseköğrenim" kurumlarında yer alan Kürdistanlı öğrenciler arasındaki ilişki, arayış ve düşünce yapılanmalarında da benzeri bir durum söz konusuydu. Direniş ile teslimiyet, ihanet çizgisi karşı karşıya bulunmaktaydı. Ancak, önceki dönemlerden farklı olarak aralarında sınıfsal ayrımlar söz konusuydu. O zamana kadar okuma-yazma bilenlerin, farklı düzeylerde de olsa kurulmuş okullara gidenlerin neredeyse tamamı Kürt egemen sınıflarına mensup olanlardan oluşmuştu. Kürt yoksullarının ve kıt-kanaat karnını doyurabilen köylü çocuklarının çalışmak ve ağaya hizmet dışında önlerinde duran başka bir seçenekleri yoktu. Daha sonra bunlara yoksul, dar gelirli Kürt köylü çocukları da eklendi.

1960'lı yılların sonlarına gelindiğinde de "yükseköğrenim" kurumlarında öğrenim görmek için bulunan Kürdistanlı öğrenciler arasında işçi ve yoksul köylü ailelere mensup olanların nicelik oranı, egemen sınıflara mensup olanlardan daha fazla artış kaydetti. Kuşkusuz, bunun sonuçları da olacaktı. İşçi ve yoksul köylü ailelere mensup olanlar tercihlerini devrimci, sosyalist düşüncelerden yana yaptılar.

"Geleneksel din olarak gösteri yönü güçlü olan İslam sofuluğundan uzaklaşıp, Leo Huberman'ın Sosyalizmin Alfabesi kitabı ile laik din olarak sosyalizme takılmam ve yeni müritliği bu görünüm altında sürdürmem lise son sınıftayken başlamıştı." sözleriyle de dile getirdiği gibi Önder Apo sol, sosyalist düşüncelerle bu yıllarda, Ankara Tapu Kadastro Meslek Lisesi'nde okurken karşılaştı. Üniversite okumak için gittiğinde bu karşılaşma İstanbul'da tanışmaya dönüştü. DDKO'nun tartışmalarına da katıldı. Öncesinde Kürt ve Kürdistan üzerine duyarlılıkları vardı. Fakat tercihi devrimci, sosyalist hareketlerden yana yaptı. Onu en çok etkileyen de, daha sonra kurulacak olan Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi'nin kurucularından Mahir Çayan oldu.

Önder Apo'nun yapmış olduğu bu tercih Kürdistan'dan Türkiye kentlerine okumak için gelmiş olan birçok Kürdistanlı öğrenciden farklıydı. KDP etkisine girmişti. İdeolojik ve siyasal olarak DDKO'yu benimsememişti. Kuşkusuz böyle bir tercihte bulunan sadece Önder Apo değildi. Birçok Kürdistanlı genç, Önder Apo ile benzer bir tercihte bulun-

muştu. Hatta bunlar arasında devrimci gençlik hareketinin öncü kadroları arasında yer alan Hüseyin Cevahir, Ömer Ayna gibi birçok Kürdistanlı genç de yer almaktaydı. Önder Apo, 12 Mart 1971'deki askeri faşist darbesi karşısında da bu pozisyonunu korudu. Ankara-Mamak Askeri Cezaevi'nde yedi ay gibi bir süre tutsak olarak kaldı. Zindanda arayışlarını daha da derinleştirdi. Böylesi bir süreçte 12 Mart faşizmi katliamlarına rağmen, toplumda devrimci, sosyalist düşünce ve mücadeleye duyulan ilgi ve sempatinin önüne geçememişti. Aksine bu katliamlar 12 Mart faşizmine karşı misliyle tepkiye, öfkeye dönüşmüştü. Bir nevi 'rüzgar ekip, fırtına biçmişlerdi.'

Apocu Hareket, partileşme kararıyla kat edilen örgütsel gelişmeye resmiyet kazandırmış ve bu gelişmenin ihtiyacına yanıt olacak; tarz, yöntem ve mücadeleyi esas alan bir ilişki ve örgütlenme içerisine girmiştir. İdeolojik grup dönemini aşmaya başlayan ilişki tarzı ve örgütsel düzenleniş; bir disipline tabi olunan, profesyonelliği, gizliliği esas alan, parti kuruluş kararıyla devrimci sürecin öncü örgütünün, partisinin inşası temelinde örgütsel bir yapılanmaya ve konumlanışa kavuşturulmuştur.

Çubuk Barajı'nda yapılan toplantı

12 Mart'tan sonra, özellikle de 1973 ile kendini çok net bir şekilde gösterdi. İşçi ve öğrenci örgütlenmelerinde, eylemlerinde hızlı bir artış yaşandı. Önder Apo da o yıllarda zindanda yaşadığı ve çıktıktan sonra da devam ettirdiği yoğunlaşmalarına, yaşanan devrim sorunlarına çözüm bulma temelinde yeni bir biçim kazandırmaya başladı.

Önder Apo, yaşadığı bu yoğunlaşma düzeyini çevresinde kendine en yakın gördüğü arkadaşları ile paylaştı. Kürdistan ve 'Türkiye devrimleri nasıl bir arada yürüyebilir' sorularına cevap aradı. Bunu yaparken, bağımsız ülke örgütlenmesinin önemle üzerinde durdu. 1973 Mart'ında Çubuk Barajı'nda yapılan toplantının ardından açığa çıktığı gibi, farklı sınıf ve katmanlarla bir araya gelinerek Kürdistan'da anti-sömürgeci devrimci bir örgütlenme ve mücadelenin geliştirilmesinin olanağı yoktu. 'Fas tipi' sömürge ülkelerde bir nevi cephe anlamına gelebilecek bu tür örgütlenmeler oluşturularak anti-sömürgeci, bağımsızlıkçı hareketler geliştirmek mümkündü. Ama Kürdistan'da bunu sağlamak mümkün değildi. 1970'li yıllarda Kürdistan'da, TC devleti ile işbirliği yapan, adeta onların bir eki haline gelmiş olanlarla böyle bir çıkışı gerçekleştirmek nerdeyse olanak-

1973 yılının başlarında çıkışını yapan Apocu grup; devrimci, yurtsever, militan özelliklere sahip olan üniversiteli aydın gençlerden oluşmuş, ideolojik ve felsefik olarak da o günün verili koşullarından etkilenmişlerdi. Hem teorik hem de doğrudan sosyalist düşünceleri savunuyor ve geliştirilen tezleri de onunla temellendirerek açıklıyorlardı. O günkü koşullarda devrimcilik, sosyalistlik adına yola çıkıldığında temel benimsenmesi gereken düşünce ve kullanılan argümanlar oradan alınıyordu. O nedenle Apocu grup oluşumunda, sorunları ele alışı ve çözüm yaklaşımında reel sosyalist düşünce yapısının etkisi vardı. Ön gördüğü ulusal sorun ve sınıfsal sorunun

kapalist modernite dışında farklı bir kültürü, yaşamı, alışkanlıkları, hareket tarzını temsil edenler olarak konumlandırarak bir çekim merkezi ve ilgi odağı haline getireceklerdi.

Daha dar grup çalışmaları tamamlanmadan, örgütlenmeye başladıkları Ankara-Tuzluca'yı ve etraflarında edinmeye başladıkları kadro adayları ile de bu doğrultuda bir mesafe almaya başlamışlardı. Buna dayalı olarak da Apocuların ismi, Kürdistan'a grubun kendisinden önce ulaşmıştı. Apocu Hareket'in ortaya çıkışından iki yıl sonra 1975 yılının Mart ayında alınan ülkeye dönüş kararı ile bunun sağlanması için somut pratik adımlar da atılmış oldu. Alınan

bu karar doğrultusunda da; soykırımcı TC devletinin sömürgeci, ırkçı, faşist, mezhepçi karakterine karşı direnişçi özelliklerini koruyan, toplumsal ve sınıfsal olarak sol, devrimci düşünce ve eğilimlere açık olan, Dersim, Elazığ, Çewlîg, Dîlok, Êlih, Riha, Semsûr, Qers, Agirî gibi Kürdistan şehirlerine gidildi.

Alınan bu kararlar uzun, zorlu ve engellerle dolu bir mücadele dönemine de girilmiş oldu. Büyük fedakârlıklar ve özveri gerekiyordu. Sosyal-şoven anlayışlarla, reformist, milliyetçi eğilimlere karşı; derneklerde, okullarda, kahvelerde, mahallelerde, sendikalarda tartışmaya dayalı ısrarlı bir ideolojik mücadele başlamıştı. Bunları başarmak için bir yandan örgütlü faşist güçlere karşı şiddete varan bir mücadele, diğer yandan da grupsal ve bireysel eğitimler yapılıyor; yetmez, yanlışlıklarla kapitalist modernite yaşam biçiminin, düşünce yapısının etkilerine karşı kişilik mücadelesi veriliyordu. Ancak, dezavantajlara rağmen ısrarlı bir mücadeleyle halkın ilgi odağı haline gelinerek, taraftar bir çevre edinilmişti. Örgütlenme çalışmaları neticesinde öğrenci, aydın gençlik ile kendini Apocu Hareket'te gören, aradıklarını bulan; işçi, köylü, 'işsiz', yoksul, emekçi sınıflara mensup yurtsever, devrimci duygu, düşünce, heyecan ve coşku ile dolu genç

Çubuk Barajı toplantısı sonrasında Önder Apo'ya katılarak onunla yola devam eden, ilk grup oluşumunda yer alanlar da daha çok yoksul, dar gelirli, yaşamını kıt-kanaat sürdüren, emekçi, işçi, köylü ailelere mensup olan aydın üniversite öğrencileriydi. Yaşanan bu katılımlarla Apocu Hareket olarak çıkışı gerçekleştirilmiş oluyordu. Atılan ilk adımla fiilen doğuşunu yapan gruba biçim kazandırılacak ve ona rengini verecek olan da grubun bu özelliği idi. Grup öğrenci aydın gençlikten oluşmaktaydı. Önder Apo da bir üniversite öğrencisiydi.

sızdı. Çubuk Barajı toplantısından sonra da bu çok açık bir şekilde görüldü. O toplantıya katılanlardan sadece bir kişi (Fuat-Ali Haydar Kaytan arkadaşı), Önder Apo ile yol arkadaşlığına devam etti.

Çubuk Barajı toplantısı sonrasında Önder Apo'ya katılarak onunla yola devam eden ilk grup oluşumunda yer alanlar da daha çok yoksul, dar gelirli, yaşamını kıt-kanaat sürdüren, emekçi, işçi, köylü ailelere mensup olan aydın üniversite öğrencileri oldu. Yaşanan bu katılımlarla Apocu Hareket olarak çıkışı gerçekleştirilmiş oluyordu. Atılan ilk adımla fiilen doğuşunu yapan gruba biçim kazandırılacak ve ona rengini verecek olan da grubun bu özelliği idi. Grup öğrenci aydın gençlikten oluşmaktaydı. Önder Apo da bir üniversite öğrencisiydi. İlk çıkışı itibarıyla Apocu Hareket'e anlam kazandırılacak olan da Önder Apo'ydu.

mışlardı. Bu yönüyle de Apocu Hareket onların şahsında komünal, demokratik ve enternasyonal bir karaktere sahip olarak çıkışını gerçekleştirmişti. O andan itibaren her şey bu temeller üzerinde yükseldi ve ilkeler belirlendi. Reddedilen sınıf ve sosyal tabakalara benzeşilme-yecekti. Bu anlamda ne işçileşilecek ne de köylüleşilecekti. Sömürge bir ülkenin, toplumunun bir ferdi olarak da kalınamayacaktı. Eğer elde bir imkân varsa o da tamamen mücadelenin hizmetine sunulacaktı. Bir başka ifadeyle sistemle bağlar koparılacaktı. Apocu Hareket saflarında biçim kazanan kadronun özellikleri bunlarla da sınırlı kalmayacaktı. Önder Apo'nun da dikkat çektiği gibi kadrolar düşünce yapısının bir gereği olan yaşam, mücadele, üslup, tarz, yol ve yöneme sahip olacaktı. Bu yönleriyle de kendilerini toplum içerisinde

erkek ve kadınlar saflara katılmaya başlamıştı. Böylece oluşan taraftar ve sempatanlarıyla yaygın bir kitlesel hareket haline gelmiş oldu.

İlgi odağı haline gelinerek kat edilen bu gelişme düzeyi, grup oluşum sürecini yaşayan Apocu Hareket için örgütlenme faaliyetlerinde önemli dönüm noktalarından biriydi. Öğrenci, aydın gençlik hareketi olmaktan çıkılarak, kitlesel bir hareket haline geliniyordu. Artık aynı tarz ve yöntemlerle hareket etmek ve çalışmaları yürütmek yeterli gelmiyordu. İlk çıkışta belirlenen görev ve üstlenilen sorumluluklar, o güne kadar atılmış olan adımların daha ötesine geçmeyi gerektiriyordu. Bu da, örgütsel faaliyetlerde yeni bir çıkışın yapılması demekti.

1976 yılının Ocak ayında ülkeye dönüş kararının alındığı Ankara-Dikmen'de yapılan toplantı ardından Haki Karer

Agirî'ye, Mazlum Doğan da Êlih'e (Batman) gitti. Bir yıl sonra, 1976 31 Aralık'ını 1977 1 Ocak'ına bağlayan günde Ankara Dikimevi'nde gerçekleştirilen bir yıllık değerlendirme toplantısında ise "Kürdistan Devrimci Gençlik Birliği" adıyla yürütülerek yoğunlaştırılması kararına varıldı. Alınan bu kararlar da 1973'ün ilk aylarında başlayan dar grup çalışması tamamlanmış ve kitleselleşme sürecine girilmiş oldu.

Apocu Hareket'in hem örgütsel ve kadrosal hem de kitlesel gelişimi ve halk üzerinde artan etkisi soykırımcı TC devletinin de harekete geçirmişti. Bunun bir sonucu olarak da, soykırımcı TC devleti Apocu Hareket üzerine daha özel bir yaklaşım içerisine girerek yöneldi. Bununla da yetinmeyerek, mücadele tarihi içerisine Pilot (Necati Kaya) örneğinde görüldüğü gibi ajanlarını sızdırmak istedi. Kontrolündeki, kendini 'solcu', 'devrimci' vb olarak gösteren kimi kişi ve çevreleri de kullanarak saldırttı.

Haki Karer'in şahadetine karşılık olarak partileşme

Apocu Hareket'in kitleselleşmesi, karşı saldırıların hedefi haline gelmesini de beraberinde getirdi. Ankara'da bir kaza sonucu yaralanan Ali Doğan Yıldırım, polis doktorlara baskı ve müdahalede bulunması nedeniyle şehadete (3 Temmuz 1976) ulaştı. Aydın Gül, (7 Mart 1977)'de Dersim'de katledildi. Doğu Perinçek tarafından yönetilen Aydınlık Gazetesi (Bugünkü Vatandaş Partisi)'nin başını çektiği Milli İstihbarat Teşkilatı-MİT uzantıları tarafından karşı propaganda ve ihbar kampanyası başlatıldı. Polis takibi altına alınarak tutuklananlar oldu. Böylesi bir süreçte bu tür kişiliklerin de rol oynadığı bir kompo ile Haki Karer Yoldaş 18 Mayıs 1977'de Antep'te (Dîlok) katledildi.

Haki Karer'in katli bir tesadüf değildi. Kapsamlı ve genel bir planın parçasıydı. Haki Karer'in katlinden kısa bir süre önce, 1 Mayıs 1977 günü İstanbul'da bir provokasyon düzenlenmiş, onlarca emekçi katledilmiş ve yüzlerce yaralanmıştı. Bu provokasyon ile adım adım, zamanın Kara Kuvvetler Komutanı Namık Kemal Ersun'un başında olduğu faşist bir darbe planı uygulamaya konulmuştu. Apocu Hareket de bu darbe planının doğrudan hedefiydi. Zaten Haki Karer'in katlinden kısa bir süre sonra, aynı yılın Haziran ayının ilk günlerinde, Ankara'da, Önder Apo'ya karşı (bizzat Önder Apo'nun ön görüşü ile boşa çıkarılan) bir kompo düzenlenmişti.

Haki Karer'in bir kompo ile katledilmiş olmasının neden ve sonuçlarını çözümleyen Önder Apo, sadece oynanan oyunu boşa çıkarmakla kalmadı, Apocu Hareket'e daha ileri adımlar attırdı. Haki Karer'in şahadetine karşılık olarak Partileşme mücadelesini başlattı. Kürdistan'da sağlanan kitleselleşmenin vardığı düzey de bunu olanaklı kılmaktaydı. Bu temelde Bakurê Kurdistan'da ve örgütlü olunan Türkiye kentlerinde örgütlenme çalışmalarına hız verildi. O zamana kadar zayıf olunan Kürdistan kentlerinde örgütlenme çalışmaları genişletilerek belirli bir gelişim düzeyi sağlandı. Apocu Hareket artan taraftar ve sempatanlarıyla büyük bir güce ulaştı. Urfa-Hilvan'da (Riha-Cumê Reş) geliştirilen mücadeleyle yenilgiye uğratılan feodal-işbirlikçi yapılanma yerine, demokratik, toplumsal yaşamın bir prototipi olarak; ahlaki-politik işleyiş ilkeleri olan, kendi kendini yöneten, savunan, eğitimini yapan, sorunlarını çözen özellikleri olan bir halk yönetiminin oluşumuna gidildi. Bununla da kalmayarak Hilvan'da (Cumê Reş) feodal işbirlikçi yapı ve soykırımcı TC devletinin yaşam ve örgütlenme biçimine, hakimiyetine geçici olarak son verildi. Êlih'te

halkın oylarıyla seçimin kazanıldığı belediye ile özgür, demokratik belediyeçilik hareketinin örgütlenmesinde ilk adımlar atıldı. Birçok sendika, fabrika ve çalışma alanında işçi, emekçi komiteleri kuruldu. Bu yaşananlar Apocu Hareket'in daha geniş kitlelere ulaşmasını sağladı. Ağalığa ve işbirlikçiliğe karşı mücadeleyle elde edilen başarı; işçi, köylü ve yoksul halk kesimleri etkileyerek saflarına katılmasını sağladı. Böylece, sömürgecilik ve onunla işbirliği halinde olan ağalığa ve onların Kürdistan'da hakim kıldıkları sömürgeci feodal-komprador düzene karşı konulabileceği, onunla mücadele edilerek yenilgiye uğratılabileceği pratik olarak kanıtlanarak yeni bir gelenek başlatılmış oldu.

Önder Apo'nun da dile getirdiği, "1973-1976 dönemini dar grup dönemi olarak alırsak, 1976-1978 yılları kitleleşme dönemiydi. Her iki dönem de başarıyla atlatılmıştı. Sorun ondan sonra neyin nasıl yapılacağı sorunu. Gençlik grubundan ve kitlelere yayılımından sonra atılacak adım partileşme mi, askeri eylem örgütü mü sorusunun yanıtlanmasına bağlıydı. Bu teknik soruna partileşme biçiminde cevap vermeye çalıştık." belirlemesi, artık pratikleştirilecekti. Zaten 18 Mayıs 1977'de Haki Karer'in katledilmesinin ardından böyle bir kararlaşma ve hazırlık içerisine girilmişti.

b-Partileşme süreci

Apocu Hareket ya da o zamanki bilinen adıyla Kürdistan Devrimcileri, 18 Mayıs 1977'de Haki Karer'in katledilmesini takiben partileşme kararı almış, daha sonra yaptığı toplantılarda da çalışmalarını gözden geçirerek, atılacak adımlara dair kararlaşmalar içerisine girmişti. Bunun bir sonucu olarak da parti program taslağı hazırlanmış ve daha parti kuruluş kongresi yapılmadan (Yayın Kurulu vb) resmi görevlendirmeler yapılmıştı. Kürdistan Devrimi'nin manifestosu olarak kabul edilen "Kürdistan Devrimi'nin Yolu" da Parti kuruluş kongresinden önce hazırlanmış ve örgüt yapısına dağıtım yapılmıştı. Ardından Parti Kuruluş Kongresi 26-27 Kasım 1978'de gerçekleştirildi.

Apocu Hareket, partileşme kararıyla kat edilen örgütsel gelişmeye resmiyet kazandırdı ve bu gelişmenin ihtiyacına yanıt olacak; tarz, yöntem ve mücadeleyi esas alan bir ilişki ve örgütlenme içerisine girdi. İdeolojik grup dönemini aşmaya başlayan ilişki tarzı ve örgütsel düzenleniş; bir disipline tabi olunan, profesyonelliği, gizliliği esas alan, parti kuruluş kararıyla devrimci sürecin öncü örgütünün, partisinin inşası temelinde örgütsel bir yapılanmaya ve konumlanışa kavuşturulmaya çalışıldı. Bunu sağlamak için de yapılan toplantılarda resmi görevlendirmelerde bulunularak parti komiteleri kurulmaya başlandı.

Parti Kuruluş Kongresi sonrası daha aradan bir ay geçmeden yaşanan Maraş (Merêş) Katliamı ardından ilan edilen sıkıyönetimle, soykırımcı TC devleti ile açıktan karşı karşıya gelindi. Böylece o zamana kadar feodal, işbirlikçi, ajan yapılanmalara karşı yürütülen mücadelenin kapsamı daha da genişledi. Artık devlet, o güne kadar kullandığı güçlerin arkasında durma yerine önüne geçerek Apocu Hareket'e karşı doğrudan özel, kirli savaşını yürüten bir pozisyona geldi. Kürdistan Devrimcileri imzasıyla dağıtılan bildiriyi içerisine girilen sürecin temel özelliğine dikkat çekilerek hazırlıklı olunması gerektiği yönünde perspektif verildi. Ancak önceden yapılan planlamalar doğrultusunda çalışmalara devam edilmekten de geri kalmadı. Önder Apo'nun Rojavayê Kurdistan'a geçerek mücadelenin devamlılığını sağlama çıkışı ardından 31 Temmuz 1979 gün, Kür-

distan'da feodal işbirlikçi yapısının en önde gelen temsilcilerinden, Adalet Partisi milletvekili M. Celal Bucak'a karşı yapılan eylemle PKK'nin kuruluşu ilan edildi. Yine aynı dönemde, İran'da faşist şah rejiminin yıkılmasına neden olan halk ayaklanmasının yarattığı elverişli koşulları değerlendiren Önder Apo'nun perspektifleri doğrultusunda, elverişli koşulları Kürdistan Devrimi'nin kazanımına dönüştürmek için Mehmet Kara-

sungur Yoldaş, Rojhilatê Kurdistan'a çalışma yürütmek amacıyla gitti.

Apocu Hareket'in mücadele tarihindeki örgütlenme çalışmalarında atılan en stratejik adımlardan olan, önce Önder Apo'nun daha sonra da Mehmet Karasungur'un Kürdistan'ın diğer parçalarına gidişi yaşandı. Nasıl ki, Kürdistan Devrimcileri, ideolojik grup olarak oluşum sürecini yaşadıkları Ankara'dan, kaynağa yani Kürdistan'a dönerek partileşmişse, Parti ilanından sonra Rojava ve Rojhilatê Kurdistan'a girişle de PKK'nin Kuruluş Bildirgesi'nde hedefleri arasında yer alan "Bağımsız, Birleşik ve Demokratik Kürdistan" idealine ulaşmak için stratejik adımlardan bir diğerini de hayata geçirdi.

Böylece PKK ideolojik ve siyasal olduğu kadar fiilen de Kürdistan'ın diğer

Böylesi bir süreçte yeni planlamalar geliştirilmiş ve bunları pratikleştirmekle görevli kılınan Kemal Pir ve Mahsum Korkmaz'ın da içinde yer aldığı, Filistin kamplarında gerilla eğitimini tamamlayan gruplar ülkeye dönmeye ve alanlarına ulaşmaya başlamışlardı. Ancak talihsiz bir şekilde Kemal Pir'in tutsak düşmesi ve ardından çok kısa bir süre sonra 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesinin gerçekleşmesi yapılan planla-

manın o günkü koşullarda pratikleştirilmesini engellemiştir.

Önder Apo, Maraş Katliamı'yla ilan edilen sıkıyönetimle, olası yaşanacaklara dair yapmış olduğu belirlemelerde; saldırıların varacağı boyuta dikkat çekerek uyarılarda bulunmuş ve hazırlıkların yapılmasını istemiştir. Bu öngörüler doğrultusunda içerisine girilen hazırlıklarla da, 12 Eylül faşizmine hazırlıksız yakalanmanın önüne geçilmiştir. Askeri faşist darbenin ardından alınan geri çekilme kararı da böyle bir anlam ifade etmiştir. Alınan bu karar doğrultusunda da görev ve sorumlulukları nedeniyle Bakur ve Türkiye'de çok sınırlı sayıda tutulan ve tutsak düşenler dışında kalan kadroların neredeyse tamamına yakın bir kısmı Önder Apo'nun

niyle Rojavayê Kurdistan önemli rol oynadı. Orada kurulan ilişkiler üzerinden Filistin hareketlerinin Lübnan kamplarına geçilerek gerilla savaşı için hazırlıklar yapıldı. Kadroların ideolojik, askeri, siyasi eğitimleri tamamlanmaya çalışılarak, alınan kararlar doğrultusunda ülkede kalan kadroların da geri çekilme çalışmasına hız verildi.

Bu çalışmalar yürütülürken, yeni koşullara göre örgütsel düzenlenme

Ordulaşma ve Serhildanlar Dönemi olarak iki başlık altında ele almak gerekmektedir.

a-Komutanlaşma, ordulaşma süreci

"12 Eylül askeri darbesinin uygulamaları, Diyarbakır Cezaevi başta olmak üzere cezaevlerine doldurulan insanlara yönelik korkunç işkenceler ve tümüyle toplama kampına dönüştürülen toplumsal yaşam alanları bir an önce yeni stratejik hamleyi başlatmayı gerektiriyordu. İdamlar devredeydi. Ölüm oruçları başlamıştı. Ne yapılacaksa tam zamanıydı. Tarih gecikmeyi affetmezdi. Zaten öz savunma niteliğindeki eylemlilikler hiç durmadı; azalıp çoğalan bir seyir halinde hep devam etti. Yapılması gereken, bu eylemliliği daha üst bir noktaya sıçratmaktı. Bunun hazırlıkları da fazlasıyla gerçekleştirilmişti. Özgüce dayalı Halk Savaşı Stratejisi için fazla beklemek ve oyalanmak oportünizm anlamına gelecekti. Bu gerekçelerle daha 12 Eylül gerçekleşmeden, Temmuz 1980'de Kemal Pir ve Mahsum Korkmaz önderliğinde ilk grubu yeniden ülkeye yollamıştık. Daha sonra İran ve Irak üzerinden grup akışları devam edecekti. Dolayısıyla kritik 1982 yılı (özellikle Diyarbakır'daki işkence ve ölüm oruçları nedeniyle) bana göre mutlaka yeni hamle yılı olmalıydı." Önder Apo'nun yapmış olduğu bu belirleme, Kürdistan Devrimi'nin geleneksel aşamada başlatacağı yeni bir hamle döneminde işaret etmekteydi. Kürdistan'da Komutanlaşma ve Ordulaşma (askerleşme) olarak ele alınan bu dönemin ilk adımları, İkinci Parti Kongresi'nden sonra eğitimini tamamlayan kadroların Bakurê Kurdistan'a geçmek üzere Başûr ve Rojhilatê Kurdistan'da, sınırlar üzerinde hazırlanan kamplara ulaştırılmasıyla atılmıştı. Ancak yürütülen uzun, zorlu ve engellerle dolu olan bir çalışmayla ulaşılan Başûr'dan, Bakurê Kurdistan'a Hêzil Çay'ını geçerken (Kasım 1982'de) Şahin Kılavuz komutasında sekiz yoldaşın, 2 Mayıs 1983'te Mehmet Karasungur ve İbrahim Bilgin yoldaşların Qendîl'de şehadete ulaşmalarıyla başlayan bu süreç daha ilk başlangıçta yaşanan en ciddi zorlanmalardı. Bu zorlanmalara kimi yanılgılı yaklaşımlar da eklenince, İkinci Kongre planlamalarının pratikleştirilmesinde aksamaların yaşanmasına neden oldu.

Kürdistan'da Silahlı Propaganda ve Gerilla Mücadelesi Dönemi'ne böyle bir zeminde yapılan hazırlıklarla girildi. Şahin Kılavuz ve 7 yoldaşın Hêzil Çay'ında yaşanan şehadetine rağmen Bakurê Kurdistan'a girişler devam etti. Bakur'a geçen ilk gerilla gruplarının önüne görev olarak da keşif, istihbarat ve üstlenme sorunlarının çözümü konuldu. Bunu sağlamaları için de, çok küçük gruplar halinde, öncelikli olarak görülen bölgelere gidilerek çalışmalara başlandı.

Birkaç kişiden oluşan gerilla birlikleri belirli bölgelere yerleşti ve yoğun propaganda faaliyetleriyle örgütlenmeye başladılar. Ancak bu grupların hazırlık ve örgütlenme çalışmalarını öngörülen zamanı aşarak sürece yaymaları ve pratik önderliğin rolünü oynamada içerisine düştüğü yetersizlikler, eyleme geçilmesinde gecikmelere neden oldu. Önder Apo'nun yapmış olduğu eleştiri ve müdahaleler sonucunda hazırlıkları yapılan eylem planlamaları bölgelere ulaştırılarak eylem sürecine geçilebildi.

Hêzên Rizgariya Kurdistan-HRK'nin ilan edildiği 15 Ağustos 1984 Gerilla Hamlesi de böylesi bir atmosferde başlatıldı. Üç hedefe; Eruh (Dihê), Şemdinli (Şemzînan) ve Çatak'a (Şax) yapılan eylem planlaması eksik uygulanmış olsa da, Kürdistan tarihi açısından "yeni bir başlangıç" anlamına geldi. Bu adımın

Kürdistan'da Silahlı Propaganda ve Gerilla Mücadelesi Dönemi'ne böyle bir zeminde yapılan hazırlıklarla girildi. Şahin Kılavuz ve 7 yoldaşın Hêzil Çay'ında yaşanan şehadetine rağmen Bakurê Kurdistan'a girişler devam etti. Bakur'a geçen ilk gerilla gruplarının önüne görev olarak da keşif, istihbarat ve üstlenme sorunlarının çözümü konuldu. Bunu sağlamaları için de, çok küçük gruplar halinde, öncelikli olarak görülen bölgelere gidilerek çalışmalara başlandı.

parçalarının örgütlü öncü partisi halini gelmede önemli bir adım atılmış oldu. Önder Apo, Rojavayê Kurdistan'da geliştirdiği ilişki ve bunlara dayalı olarak yarattığı örgütlenme ile Suriyeli sol örgütler ve Filistin hareketleriyle ilişkilendi. Bu ilişkilerle de Ortadoğu sahasına açılım sağlandı.

Rojava ve Rojhilatê Kurdistan'a, Ortadoğu alanına yönelik içerisine girilen bu çalışmalar devam ederken, Bakurê Kurdistan'da düşman saldırıları daha da artmıştır. Êlih'te halkın oyuyla belediye başkanlığına seçilen Edip Solmaz polis ve işbirlikçi-ajan yapılanmalar tarafından katledilmiş, başta Urfa-Hilvan, (Riha-Cumê Reş) Siverek (Sêweweg) olmak üzere Bakurê Kurdistan'da güçlü halk ve kadro örgütlenmelerin olduğu yerleşim merkezlerinde Mazlum Doğan, Mehmet Hayri Durmuş, Ferhat Kurtay ve daha başka öncü kadroların da tutsak alındığı bas-kınlarda yoğun kitlese tutuklamalar yaşanmış, daha önce vurulan, ciddi darbelerle hareketsiz kılınan faşist-kontra, ajan-işbirlikçi yapılanmalar canlandırılarak Apocu Hareket'e karşı saldırıya geçirilmiştir.

yürüttüğü örgütlenme çalışmaları ve geliştirdiği ilişkilerle yaratılan yeni açılım alanlarına çekilmişlerdir.

Bunlar yapılırken 12 Eylül faşizmine karşı hem ülke ve zindanlarda hem de geri çekilme alanlarında, yurt dışında mücadelenin yükseltmesi için öne çıkan görev ve sorumluluklar da söz konusuydu. Zindanlarda Önderliğe, ideolojiye olan inanç ve bağlılıkları dışında ellerinde hiçbir imkan olmayan tutsakların, o zorlu süreçte yaşamlarını adayarak sergiledikleri direnişlere anlam vererek yerine getirilmesi gerekenler de bunlar arasında yerini almaktaydı. Bu çerçevede hem zindanlarda yaşanan direnişlere güç verilmesi hem de 12 Eylül faşizmine karşı birleşik bir direniş cephesinin örgütlenmesi ertelenemez görevler haline gelmişti.

Bu şekilde uygulamaya konulan geri çekilme kararı, PKK için yeni bir başlangıç anlamına geliyordu. Bu başlangıcın temel özelliği de; kadronun değişen koşullarda, yürütülecek olan mücadelenin ihtiyaçlarını karşılamaya hazır hale getirilmesi olarak belirlenmişti. Bu yö-

yaşanan kafa karışıklıklarının aşılması gerekiyordu. Bunların neden olduğu sorunlar aşılmadan, çözülmeden değişen koşullarda üstlenilen tarihsel rol, devrimci görev ve sorumlukların yerine getirilmesi mümkün değildi.

PKK Birinci Konferansı ve İkinci Kongre'sinde yürütülen tartışmalarda, eleştiri ve özleştirilme, alınan kararlarda aşılması gereken bu sorunlar üzerinde durulmuş ve çözümü doğrultusunda bir mücadele içerisine girilmişti.

İKİNCİ PKK'LİLEŞME HAMLESİ (1984-2000)

İkinci PKK'lileşme Hamlesi, Birinci PKK'lileşme Hamlesi'ni tamamlayan ve kendinde temsil eden bir süreç olma özelliğine sahiptir. İki ayrı dönem olarak ele alınmalarının nedeni de; Apocu Hareket'in mücadele tarihi içerisinde yaşadığı gelişim evrelerini anlatmak içindir.

Birinci PKK'lileşme Hamlesi'nde olduğu gibi İkinci PKK'lileşme Hamlesi'ni de kendi içerisinde; Komutanlaşma-

siyasal anlamı daha güçlü oldu. Toplumu derinden etkiledi. Umutları yeniden yeşertti. Sömürgecilğe sıkılan "İlk Kurşun" ve "Ulusal Diriliş Bayramı" olarak kabul edildi, 'kahramanlık çağı'nın başlangıcı olarak tarihe geçti.

İçerisine girilen 'kahramanlık çağı'nı önceki dönemlerden ayıran temel özellikler vardı. Artık Kürdistan'da tarih 'yas tutmayacaktı.' Nuri Dersimi'nin intikam vasiyetinin gereklerinin yerine getirilmesine tanıklık edilecek ve bu yaşanacaktı. Bunun anlamı ise beyinlerdeki karakolların yıkılması ve zincirlerin kırılmasıydı.

Eğer 15 Ağustos Atılımı'nın yarattığı etki doğru tahlil edilip gerekleri yerine getirilebilseydi kuruluş ilanı yapılan Silahlı Propaganda Birlikleri'nin etrafında yaygın bir halk ordusunun örgütlenme olasılığı vardı. Fakat bu değerlendirilemedi. Düşman da bunu kendisi için bir fırsata dönüştürdü. Halk üzerinde baskısını daha da derinleştirerek, klasik politikasını, "Kürt'e karşı Kürt'ü kullanmayı", "köy koruculuğu" yasası ile yeniden devreye koydu. Ancak 1986'da yapılan Üçüncü Kongre'de alınan ordulaşma kararı ile Arteşa Rizgariya Gelê Kurdistan-ARGK'nin kuruluşuyla yaşanan bu sorunlar savaş, eğitim ve bilinçlenmeyle aşılabilecek ve PKK'nin ön görüldüğü disiplinli gerilla ölçülerine ulaşılacaktı. Bu güçle, savaş içerisinde öncüleştirecek, komutanlaşılacak ve büyüyecek ordulaşılacaktı. Her ne kadar büyüyen bu güç askeri, ideolojik, siyasi eğitim görse de, aralarında yerel, aşiretsel, aileden ve sistemden edinilen özellikleri aşamayanlar da bulunmaktaydı. Bu özellikleri koruyanların ortak noktalarda buluşmaları da söz konusuydu. Geriye çeken bu özellikler karşılıklı olarak birbirlerini besleyerek, gerillalaşma-ordulaşma ve Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'nin pratikleşmesi önünde ciddi engeller haline gelecekti. Özellikle de Parti ve öncülüğün zayıf kaldığı zamanlarda, kendini savaş bölgelerinde çok daha sarsıcı bir şekilde hissettirmekten geri kalmayacaktı.

Silahlı Propaganda ve gerillanın gelişmesi ve düşmanı darbeleyecek bir güce ulaşmasıyla, Rojavayê Kurdistan'da işçi, köylü, esnaf, aydın, öğrenci vb toplumsal kesimlerin PKK'ye olan ilgi ve sempatisi arttı. Başta üniversitelerden olmak üzere, tüm bu toplumsal kesimlerden onlarca genç PKK saflarına geldi. İdeolojik, siyasi, askeri eğitimler görenek yerel çalışmaları ve gerillaya katıldı. Kürdistan Devrimi'nin öncü kadroları arasında yerini aldı.

Bakur, Rojava, Türkiye metropoller ve yurtdışı alanlardan yaşanan katılımlarda yer alan üniversite öğrencilerinin tercihlerini duygusallığın ötesine taşımaları, bilinç ve sorgulama düzeylerinin varlığı önemliydi. Yine farklı toplumsal kesimleri ve yurt dışını kapsaması, aritmetik olmanın ötesine geçen bir gelişimin önünü açtı ve giderek diğer Kürdistan parçalarında da katılımlar artmaya başladı.

PKK'İleşmenin önündeki en büyük engel: Çetecilik-tasfiyecilik

Komutanlaşma-ordulaşma özelliklerinin öne çıktığı dönem ile yaşanan önceki süreçler arasında farklılıklar vardır. Düşmanla yaşanan açık ve doğrudan savaşın bir tarafı, gücü haline gelmiştir. Gerilla savaşının toplumda yarattığı derin etkilenme ve açığa çıkardığı potansiyel, 1985 Newroz'unda Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan-ERNK'nin ilanıyla cephe örgütlenmesinde bir araya getirilerek, devrim denizinde ve gerilla ile Parti öncülüğünde bütünleştirilmiştir. Devrimde önemli bir kazanım olan bu

konumlanış ve mevzi tutma, maddi imkanlara ulaşma olanaklarının da yolunu açmıştır. Tam da bu noktada partili, devrimci bir duruşun sahibi olunacağı gibi parti dışı yanlış eğilimlerin baskın çıkma olasılığı da ortaya çıkmıştır. Yaşanılan bu kritik anlar ne kadar partileşildiğinin, devrimcileşildiğinin, yeni Kürt toplumsallığına girildiğinin ve bunların bir gereği olarak komutanlaşma-ordulaşma ölçülerinin ne kadar yakalandığının bir göstergesi olmuştur. Yoğun baskı, saldırılar karşısında nasıl safları terk edenler ortaya çıkmışsa, içerisine girilen bu süreçte, ortaya çıkan imkanlara konmak isteyenler de çıkmıştır. Aslında dikkatli bir şekilde ele alındığında görülecektir ki; safları terk ederek kaçmış olan da, maddi imkanlara konarak kendini yaşatmak isteyen de partileşmeyen, devrimcileşmeyen, gelineen sömürgeci kapitalist modernite "toplumunun" özelliklerinden kendini arındırmayan kişiliklerdir.

Komutanlaşma-ordulaşma özelliklerinin öne çıktığı bu dönem; Önder Apo'ya katılmayan, PKK mücadelesinde kendini yeniden yapılandırmayan kişilikleri de açığa çıkarmıştır. Bu kişilik ve sınıf mücadelesinde Önder Apo'nun sürekli müdahalelerde bulunarak tedbirler alması ve aldığı tedbirlerle parti, çizgi dışı eğilimleri taşıyan kişilikler önünde engelleyici bir rol oynaması, şehitlerde temsilini bulan PKK kadro duruşunu netleştirdi. Buna rağmen, pratik önderliğin rolünü oynamada yeterli kaldığı, kendini pratikleştiremediği yer ve zamanlarda; parti ve çizgi dışı eğilimlere sahip olan kişiliklerin kendilerini çok rahat bir şekilde etkin hale getirmiş olmalarına ve yaptıklarını Parti doğrusuymuş gibi göstermelerine de tanık olunmuştur. Daha

direyi yapmaktadır: "Gerilla yönetimi, sağ sapma içinde bulunan kişilikler ve onlardan da beter biçimde ilkel kalmış, egolarını tatmin etmekten öteye gide-memiş köylü kurnazları ve küçük-burjuva şarlatanlar birer soykırım olan bu uygulamaları seyretmişler, hatta yetmez ve yanlış pratikleriyle bu uygulamalarda bulunanlara en büyük desteği sağlamışlardır." Gerilla alanları ve savaş dışında olan örgütlenme aslında gerilla ve savaşın tamamlayıcı ve ayrılmaz bir parçası olan kimi mücadele alanlarında da, oraların özgünlüğünde ihanete varan, ucu istihbarat örgütlerine kadar dayanan ajan, tasfiyeci provokasyonlara rastlanmıştır.

Böylece Stratejik Partileşme Hamleleri döneminde en görkemli, aktif ve sonuç alan süreçlerden olan komutanlaşma-ordulaşma özelliklerinin öne çıktığı böylesi bir süreç gerek içerden, gerekse de dışardan yapılan boşa çıkarma çabaları ile tasfiye edilmek istenmiştir. Önder Apo tarafından "Dörtlül Çete" olarak adlandırılan kontra-tasfiyeci provokasyon ve ihanet çizgisiyle gerilla alanlarında bu yapılmaya çalışılmıştır. Bir diğer mücadele alanı olan Avrupa ve zindanlarda da benzer tasfiyeci çizgiler kendini göstermiştir. Avrupa'da Çetin Güngör ve Kesire Yıldırım gibi kişiliklerde ifadesini bulan teslimiyetçi, Kemalist, küçük-burjuva ihanet çizgisi ve kendisini bu çizginin temsilciliğine yatan, bu kişiliklerle ilişkili olan Hüseyin Yıldırım gibi kişiliklerin başını çektiği bir tasfiyeci çizgi boyvermiştir. Bu işbirlikçi ihanetçi çizgi kendini Avrupa istihbarat örgütlerine ve sosyal demokrasisine dayandırmıştır.

Yine zindanlarda teslim alınan, MİT tarafından hazırlanarak zindan direnişçiliğinin özünü boşaltma ve dayatılan

ediyoruz" adı altında yaptırdıkları işkenceli sorgulamalarda büyük ihtimalle yüzlerce dürüst yoldaşın katledilmesine yol açtılar. Terzi Cemal-Ali Ömürçan ve Doktor Süleyman-Sait Çürükkaya gibi kaçkın birçok elebaşı, kadro ve savaşçı yeme makinesine dönüştü. Tüm bu yaşanan sorunlar karşısında Önder Apo neredeyse tüm komuta ve savaşçı yapısını tahlil etti.

Komutanlaşma-ordulaşma süreci tüm bu yaşanan olumsuzluklara rağmen Önder Apo'nun müdahaleleri, parti ve çizgi mücadelesinde ısrar eden Egîd-Mashum Korkmaz, Erdal-Mustafa Yöndem, Bedran-Mehmet Sevgat gibi yoldaşların ısrarlı yaklaşımları büyük bedeller ödeme pahasına da olsa gelişim çizgisini korudu. Niceliksel bir büyüme yaşadı ve güçlendi. PKK'nin sadece Kürdistan'ın bir parçasının değil tüm Kürdistan'da, yurt dışında da öncü parti olduğunu pratikte gösterdi. Kürt Ulusal Birliği PKK'de somut bir şekilde temsilini bulmaya ve anlam kazanmaya başladı. 1990'lı yıllara gelindiğinde ise PKK mücadele tarihinde yeni bir gelişme sürecine daha girildi.

b-Serhildanlar süreci

15 Ağustos 1984 Atılımıyla Kürdistan halkı gerillaya, meşru savunma güçlerine kavuşmuştu. 15 Ağustos 1984 Atılımıyla Kürdistan'da ve Türkiye'de askeri, siyasi, toplumsal ve kültürel olarak büyük gelişmelerin önü açıldı. Gerilla ordulaştı. O güne kadar evinden, köyünden çıkması engellenen ve hep erkekten sonra adı anılan kadınlar mücadele saflarına katıldıkça erkek egemenlikli cinsiyetçi düşünce ve yaklaşımlar kırılmaya başladı. Gerillada daha etkin olarak yer al-

sahip çıkıyor ve cenazelerini törenlerle toprağa veriyordu. Düşünler, törenler Kürtçe türkülerin, marşların söylendiği gösterilere dönüşüyor; halk bunların eşliğinde halaya duruyordu. Sömürgeci sisteme karşı esnaf kepenk, şoförler de kontak kapatarak yaşamı durduruyordu. Kadınlar için hapisane olan evlerin duvarları yıkılmıştı. Kadınlar, gençler, çocuklar serhildanların en etkin katılımcılarıydı. Sokaklarda açıktan, korkmadan Kürtçe konuşuluyor ve Kürtlere ait folklorik özelliklere sahip çıkılıyor, elbiseler giyiliyor, takılar takılıyor, renkler taşınıyordu. Tüm bunlar, Kürdistan'daki toplumsal kırılmanın yerine yeni bir toplumsallığın doğduğunu gösteriyordu. Bununla da kalmayarak; Kürt olmayan topluluklar üzerinde demokratik, özgürlükçü düşünce ve eğilimlerin gelişmesini sağlayıcı etkiye de bulunuyordu.

'Diriliş tamamlandı sıra kurtuluştadır'

Kürdistan halkı böylesi bir süreçte mücadelesi ile kendi meşruiyetini yaratarak sömürgeciliğin engellerini, yasaclarını parçalamış ve bunu da Önder Apo'nun "Diriliş tamamlandı, sıra kurtuluştadır" sözleri ile ifadelendirmektedir. Bakurê Kurdistan'da başlayan bu yeni dönem, Kürdistan'ın diğer parçalarını da etkileyerek ulusal birlik yönünde güçlü düşünce ve umutların gelişmesinin önünü açtı. Yaşananların etkisiyle Kürdistan'ın diğer parçalarında bunun doğrudan sonuçları görülmeye başlandı. Bunlar birer düş ve hayal değildi. Hakikatin kendisiydi. Kürdistan halkı ile sömürgeci devletin iki temel karşıt güç haline gelmiş olmasının bir göstergesiydi.

İçerisine girilen bu sürecin temel özelliğini; gerilla mücadelesiyle serhildanların birleşmesi, bir başka ifadeyle kır-kent birliğinin sağlanması oluşturdu. Bununla, gerillaya dayalı halk savaşı doğrudan toplumu da içerisine almış oluyordu. Artık bu süreçle beraber, Bakurê Kurdistan'da işçi, yoksul köylü ve tüm ezilenler PKK saflarında yerlerini almaya başladı. Kürdistan'ın diğer parçalarından katılımlar daha da yoğunlaştı.

Zaten böyle olması da kaçınılmaz bir sonuçtu. Gelişen ve etki düzeyi artan devrim mücadelesinin diğer farklı sınıf ve toplumsal kesimleri etkilemesi, o güne kadarki pozisyonlarını değiştirmeleri için gerekli olan koşulları yarattığı gibi Kürdistan'ın diğer parçalarında yaşayan halkımızın da yönünü PKK'ye çevirmesine neden oldu; ulusal birlik düşünce ve eğilimlerini güçlendirdi. Düşman gerilemiş, PKK yeni mevziler kazanmıştı. Bakurê Kurdistan'da dirilişin tamamlandığı, sıranın kurtuluşa geldiği, ikili iktidarların tartışıldığı, Kürdistan Ulusal Meclisi'ni kurma girişimlerinin ağırlık kazandığı koşullarda bundan farklı bir sonuç da beklenemezdi.

Bu süreçte, gerilla saflarına katılım oranlarında adeta bir patlama meydana geldi. Kürdistan'ın tüm parçalardaki köylerinden, şehirlerinden, Türkiye metropollerinden, yurtdışı alanlarından, üniversitelerden, öğrencisi, işçisi, köylüsü, esnafı, sanatçısı tüm toplumsal kesimlere varıncaya kadar binlerce Kürt, PKK saflarına katıldı. Genç kadın katılımları zirve yaptı, kadının rengi PKK saflarında çok daha belirgin bir hale geldi.

Kadın katılımlarının ifade ettiği tarihsel anlamla, bu süreçte yaşanan katılımlar arasında nitelikleri gereği partileşerek komutanlaşma ve ordulaşmada yaşanan boşluğu dolduracak, ulusal birlik düşünce ve mücadelesinin gelişip serpilmesine güç verecek bir potansiyele sahip olanların oranı oldukça fazlaydı. Sadece Bakurê Kurdistan açısından değil, Ro-

İçerisine girilen yeni sürecin temel özelliğini; gerilla mücadelesiyle serhildanların birleşmesi, bir başka ifadeyle kır-kent birliğinin sağlanması oluşturdu. Bununla, gerillaya dayalı halk savaşı doğrudan toplumu da içerisine almış oluyordu. Artık bu süreçle beraber, Bakurê Kurdistan'da işçi, yoksul köylü ve tüm ezilenler PKK saflarında yerlerini almaya başladı. Kürdistan'ın diğer parçalarından katılımlar daha da yoğunlaştı. Zaten böyle olması da kaçınılmaz bir sonuçtu.

doğrusu bu tür kişilikler sömürgeci kapitalist moderniteden aldıklarını, öğrendiklerini sanki Parti doğrusuymuş gibi uygulamaya koyabilişleridir. Elde tuttukları Parti yetkisine, komuta gücüne, üstlendikleri sorumluklara dayanarak, sömürgecilik altında yaşadığı kompleksli, bastırılmış, kendi özüne yabancılaşmış kişilik özellikleri, yaşadığı açıklıklar büyük bir doyumslukla, iğrenç dürtü ve güdülerini tatmin etmek için harekete geçmiş ve her şeyi elde etme arayışına dönüşmüştür. Adeta bir gerilla komutanı, parti sorumlusu olmaktan çıkılarak, rahatına düşkün, kendine sevdalı, sorumsuz, PKK mücadelesinin ortaya çıkardığı değerler üzerinde kendini yaşatan, keyif çatan; sempatisanlar, taraftarlar üzerinden amirlik, müdürlük yapan, devrimin kazanımlarını sınıfsal ve ailevi çıkarları için kullanan, halka lojistik deposu olarak bakan, gerilla adaylarını hizmetinde çalıştıran, bir derebeyi, savaş ağası haline gelenler de olmuştur. Bunlar yıkıcı ve tahrip edici rol oynamışlardır. Komplo ve basit ayak oyunları ile konumunu sağlama almak için önünde engel olarak gördüklerini katletme dahil sahte gerekçelerle çok basit bir şekilde tasfiye girişimlerinde bulunabilmişlerdir. Bunların sorumluluğu altında olan askeri güçlerde başına buyruk, ilişkilerde ahbap-çavuşluk, savaştan çok rahatını düşünen eğilimler, asi-avare tarz öne çıkarak, gerilla olmaktan uzaklaşma yaşanmıştır. Bir yandan gerillayı açıktan tasfiye eden bu tür parti ve çizgi dışı yaklaşımlar etkisini gösterirken, Önder Apo döneme ilişkin çözümlemelerinde şu değerlen-

rehabilitasyon politikalarıyla zindanlarda işkenceyle yapılamayacağı yapmayı hedefleyen, daha sonra da Önderlik sahasına, gerilla ortamına taşınmaya çalışılan Mehmet Şener provokasyonu ile sonuç alınmak istenmiştir. Uluslararası sermayeden güç alan, Gladio karargahlarında alınan kararları uygulayan sömürgeci, soykırımcı TC devleti, doğrudan cepheden yürüttüğü savaşın yanısıra özel kırı savaş taktikleriyle de sonuç almaya çalışmıştır. PKK öncülüklü mücadelenin üç sacayağı olarak görüldüğü; gerilla, Avrupa ve zindanlarda Önder Apo çizgisini, PKK'yi tasfiye ederek hedefine ulaşmak istemiştir.

Önder Apo, komutanlaşma-ordulaşma sürecinde karşılaşılan bu türden parti, çizgi dışılıkları, "Bunların ezici çoğunluğunun ajan olduğunu sanmıyorum. İçlerinde tek tük ajan olabilir. Büyük kısmının çeteci pratiklerinin psiko-kültürel etkilerden kaynaklandığı, sağ sapmanın, yetmez devrimciliğin ve yerine getirilmeyen sorumluluk anlayışının sonucu olarak geliştiği kanısındayım." şeklinde değerlendirdi. "Bu anlayışın temsilcileri halk savaşını geliştireceklerine, kendi konumlarını korumanın ajanlıktan beter en iğrenç biçimlerine sevdalandılar. Bu temelde en değerli gerilla adaylarını hiç anlamı olmayan eylemlerle harcarken, gerilla savaşını geliştirebilecek dürüst komuta adaylarını da arkadan vuracak kadar alçaklaştılar. Özellikle Dörtlül Çete (Şemdin Sakık-Zeki, Şahin Balıç-Topal Metin, Halil Kaya-Kör Cemal ve Cemil Işık-Hogir) bu konuda tam uzman kesildi. Çetenin elebaşları 'Ajanları tespit

dıkça özgün örgütlenme ve ordulaşma oluşturuldu. Kadın, serhildanlara öncülük yaptı. Öyle ki, Kürdistan'da fitilini ateşlediği yeni bir kültür devriminin, demokratik devrimin öncüsü haline geldi.

Serhildanlarla, Kürdistan tarihinde yeni bir sürece girildi. Devletin, ağaların, jandarmanın Bakurê Kurdistan'da hüküm kalmadı. Halk kendi öz bilinci, gücü ve kimliğiyle tarih sahnesinde iradi bir güç olarak varlığını göstermeye başladı. Bununla da kalmayarak, 12 Eylül askeri faşist cuntasını gerileterek, Türkiye toplumunun, devrimci, demokratik güçlerinin de kendilerini ifade etmelerinin, örgütlenmelerinin önünü açtı. Bunun bir sonucu olarak da gerek Kürdistan'da, gerekse de Türkiye'de büyük emekçi ve halk hareketleri yaşandı. Türkiye'de 1980'li yılların sonlarına doğru başlayan ve giderek yaygınlaşarak büyüyen işçi-emekçi eylemleri, gösterileri, grevleri bunun somut göstergeleri olarak tarihe geçti.

Bunlar Kürdistan tarihinde artık yeni bir mücadele sürecine girildiğini gösterirken, Kürdistan toplumu eskinin sömürge toplumu olmaktan çıktı, mücadele ederek dirilen bir halk haline geldi. Yeni bir ruhsal şekilleniş içerisine girerek bunun özelliklerini edindi. Artık sömürgeci TC devletinden, onun askerinden, polisinden, memurundan korkmuyordu. Gerillaya "bizim çocuklar" diyerek açıktan sahip çıkıyor, meydanlarda ölümün üzerine yürüyordu. Kürtler, öncesinde 'kaçakçılık' iddiasıyla devlet tarafından katledilen en yakınını bile tanımazlıktan gelerek sahip çıkmazken; şehitlerine

java ve Başûrê Kurdistan için de böyle bir belirlemede bulunmak mümkündür. Serhildanlar sürecinde yaşanan bu katliamlar ve yükselen toplumsal devrimci dalgalanma giderek Rojhilatê Kurdistan'ı da etkisi altına aldı.

Ayrıca bu süreçte PKK'ye gerçekleştiren katılımlar da: Arap Aziz-Nadir Şêx Hasan, Çerkez Hêlin-Nermin Akkuş, Rojbîn Arap-Fatma Özen, Pir Kemal-Dursun Ustacan, Çiğdem-Hüsne Akgül, Ronahî-Andrea Wolf gibi Arap, Fars, Çerkez, Türk, Türkmen, Alman vb farklı kültür ve kimliğe mensup olanlar da yer aldı. Bu katılımlar PKK'nin Haki Karer ve Kemal Pir'lerle başlayan enternasyonalist karakterini daha da güçlendirdi.

Bu katılımlar "Dörtlû Çete" pratiğinin etkili olduğu dönemde katledilen; partileşerek, komuta özelliklerine ulaşarak, dönemin öncülük görev ve sorumluluklarını yerine getirebilecek çok sayıda kadro ve gerilla adaylarının bıraktığı boşluğu doldurabilecek bir özellik taşı-maktaydı. Önderliğin "Zafere Yürüyüş" adını verdiği eğitim devresine katılanların büyük bir kısmı bu katılımlardan oluş-muştu. Bu yönüyle de değişim ve dönüştürme hazırıldı. Ki, yaşananlar da bunu doğruladı. Bêritan-Gülnaz Karataş, Zilan-Zeynep Kınacı ve Serhildan-Sema Yüce yoldaşlar da bu süreçte katıldılar.

Her devrim sürecinde olduğu gibi Kürdistan'da yaşanan devrimin de karışlaştığı zorluklar oldu. Gerillaya katılımların sayısı bir anda binleri buldu. Gerilla ile halk serhildanları bütünleşerek Devrimci Halk Savaşı'na dönüştü. Savaş bölgeleri binlerce gerillanın kontrolünde olan "kızıl alanlara" dönüştü. Düşman güçleri garnizonlarına kapanarak hareket edemez hale geldi. Düşman -generalleri bu gerçekleri ifade ediyor- kimi Kürdistan kentlerini boşaltma hazırlıklarına başladı. Devrimin elde ettiği bu kazanımların, tamamlanan dirilişin, devrime dönüştürülmesi gerekirken, içerisine girilen ciddi yetersizlikler bunu engelledi. 'Zafer sarhoşluğu' ve 'erken iktidar hastalığı' gibi parti ve çizgi dışı eğilimler etkisini göstermeye başladı. Örgütlenme ve mücadele alanlarında da etkisini gösteren bu eğilimler büyük bedeller ödenerek, fedakârlık ve kahramanlık gösterilerek yakalanan devrimin, toplumsal bir örgütlenme ve siyasal şekillenişe dönüşmesini engelledi.

Her ne kadar içerisine girilen böylesi bir dönemde erken iktidar hastalığı, zafer sarhoşluğu gibi kendini kaybeden, çizgi dışı hatalı yaklaşımlarla, öncülükte kimi yetersizlik ve sorunlar yaşanmış, yeni Kürt toplumsallığını engelleme saldırılarıyla karşılaşmış olsa da; PKK, mücadelesine ve tarihsel yürüyüşüne devam etti. Daha önce kadroda somutlaşan yeni Kürt toplumsallığı genel Kürt toplumsal şekillenişine dönüşmeye başladı. Buna bağlı olarak; 'Dirilişin tamamlanmışlığı' Kürdistan'ı özgürleştirerek, özyönetimine kavuşturmanın temel bir görev olarak belirlendiği bir döneme girilmiş oldu.

ÜÇÜNCÜ PKK'LİLEŞME HAMLESİ (2000 ve SONRASI)

'Kürdistan toplumsallığının yeniden inşası' olarak adlandırılan bu dönem Kürdistan'da kapitalist modernite ile Demokratik Modernite güçleri arasında en yoğun çatışmaların yaşanmasına tanıklık etmiştir. Bu çatışmayı sadece askeri boyutuyla ele almamak gerekiyor. Çatışma sosyal, kültürel, ekonomik vb alanlarda, hatta kişiliklerde yaşanmaktadır.

Bu dönemde Kürdistan Devrimi, Önder Apo'nun belirttiği gibi "komün, meclis, kooperatif, akademiler ve boyutlar" üzerinde örgütlenecek olan Demokratik

Ulus inşa mücadelesi ile yeni bir aşama kaydederek kendini toplumsal bir devrime ve sisteme kavuşturmayı hedef olarak belirledi. Bunun karşısında ise kapitalist modernite çöken, iflas eden sistemini yeniden diriltmek için harekete geçerek, Kürdistan Devrimi'nin mücadeleye elde ettiği kazanımları ortadan kaldırmak istemektedir. Bu hedefine ulaşmanın yolu olarak da; topluma karşı fiziki, kültürel, sosyal, ekonomik, tarihsel doku ve benzeri alanlarda tam bir kırma dönüştürme topyekûn hale getirdiği özel-kirli savaşı görmektedir. Her ne kadar 9 Ekim 1998 Uluslararası Komplosu, Üçüncü Dünya Savaşı'nın bir dönüm noktası olarak kabul edilse de, aynı zamanda bu politikanın Kürdistan'da uygulamaya konulması anlamına da gelmektedir. Önder Apo'nun

kur ve Başûrê Kurdistan'da Kürdistan halkına ve PKK'ye karşı ortak koordineli bir plan, program doğrultusunda harekete geçtiler. Asıl pratik görev ve sorumluluklar da ABD ve İsrail'in koruması altındaki Türkiye'de AKP'ye, Başûrê Kurdistan'da ise bölgesel yönetime daha doğrusu KDP'ye verildi.

Uluslararası Komplo'yu takip eden yıllarda Bakur ve Başûrê Kurdistan'da yaşananlar hep bu güçler tarafından organize edilerek uygulamaya konulmuştur. Başûrê Kurdistan soykırımcı TC devletinin sömürge pazarının bir uzantısı haline getirilirken, Bakurê Kurdistan'da toplum kırım esasları üzerinden sömürgecilik yeniden yapılandırılmaya çalışılmıştır.

Önder Apo'nun rehine olarak alınmasıyla küresel sermaye güçleri, işbir-

yeniden sömürgecilik cenderesi altına almak istemiştir.

Küresel sermaye güçleri ve uzantısı TC devleti, Kürdistan toplumuna yönelik başlattığı bu saldırıyı bütünlüklü bir plan etrafında uygulamaya koydu. Küresel sermayenin, Ortadoğu'dan başlayarak hakim kılmaya çalıştığı Yeni Dünya Düzeni'ni kurma hedefi, onları Kürdistan'a yönelik böyle bir plan etrafından hareket etmeye yöneltti. Sadece Bakur değil Kürdistan'ın tamamı bu plana dahil etmek istendi. Buna bağlı olarak Bakur ve Başûrê Kurdistan'da eş zamanlı harekete geçildi.

Uluslararası Komplo'yla, Bakur ve Başûr'da olduğu gibi Rojavayê Kurdistan'da da kapitalist modernite güçleri kendi planlarını hakim hale getirmek için saldırılarına hız kazandırdı. Bu ko-

hilat-Başûrê sınırı üzerinde PJAK gerillaları ile girdiği şiddetli çatışmalar sürecinde de TC devleti ile açıktan ortak hareket etti. 24 Eylül 2017 tarihinde Başûrê Kurdistan'da yapılan bağımsızlık referandumunun ardından Irak, İran ve TC devletleri ortak bir plan etrafında bir araya gelerek askeri işgal saldırısı başlatıldılar.

Bu saldırılar sadece dört parça Kürdistan'la sınırlı kalmadı, yurtdışındaki Kürtleri de hedef aldı. Uluslararası Komplo'nun bir parçası olan Avrupa devletleri, Önder Apo'nun rehin alınmasıyla PKK karşıtı olan birçok kişi ve çevreyi açıktan destekleyerek, teşvik ederek PKK'yi tasfiye etmek için harekete geçirdi.

Gerek dört parça Kürdistan'da gerekse de yurt dışında Uluslararası Komplo'yla başlayan toplum kırımı soykırım saldırılarına Kürdistan toplumunun verdiği yanıt komplocu devletlerin, güçlerin beklemedikleri bir düzeyde oldu. Uluslararası Komplo'nun duyulmasının ardından başta Avrupa olmak üzere yurtdışında yaşayan Kürtler, hiçbir çağrıya, davete gerek duymadan meydanlara çıktı, zindanlarda Mehmet Halit Oral'ın "Güneşimizi Karartamazsınız" şiarıyla başlattığı eylem ardından dünyanın dört bir yanında 64 Kürdistanlı bedenini ateşe verdi.

Bakur ve Rojavayê Kurdistan'da halk Önderliğini sahiplenerek meydanlara çıktı, gençler özgürlük ve gerilla alanlarına akın etti. Başûrê Kurdistan'da yurttensever Kürdistan halkı Uluslararası Komplo'da rol oynayan işbirlikçiliği lanetleyerek Önder Apo'yu sahiplendi, gençler gerilla saflarına aktı. Erivan Kürtleri de Önderliği sahiplendi ve yapılan radyo yayınları tarihsel öneme sahip bir rol oynadı. Öyle ki, Kürdistan halkının bu sahiplenışı, Uluslararası Komplo'nun birinci dereceden sorumlusu ABD'yi bile şaşkına çevirirken, dönemin dışişleri bakanı Madeline Albright, Kürt halkının ögütülülüğü ve Önderliğini sahiplenme düzeyi karşısındaki şaşkınlığını, "Kürtlerin, Öcalan'ın yakalanıp Türkiye'ye teslim edilmesine tepki göstereceklerini biliyorduk ancak bu kadarını hiç kimse tahmin edememiştir" biçiminde itiraf etmek zorunda kaldı.

Komplocu güçler hiç de beklemedikleri bir sonuçla karşılaşırken, Uluslararası Komplo, Kürdistan Devrimi'nde yeni bir döneme girişin de tetikleyicisi haline geldi. İçerisine girilen böylesi bir dönemde söz söyleme sırası sosyolojik bir tanım olarak meydanlara çıkan Apo Kürt'üne; tarihsel, felsefik, teorik ve siyasal bir belirleme olarak da demokratik uygarlık güçlerine gelmiştir.

b- Demokratik Ulus inşa mücadelesi

Uluslararası Komplo karşısında Kürdistan'da, yurtdışında meydanlara çıkanlar Önder Apo'ya olan bağlılıklarını gösterirken aynı zamanda kendilerini var eden değerlere de sahip çıkmışlardır. Uluslararası Komplo'nun asıl hedefinin de, bu değerler zincirini parçalamak olduğu bilinciyle hareket edilmiştir. Önder Apo'ya düzenlenen komplo haberini aldıklarında çağrı beklemeden harekete geçilmesi de bu bilincin dışı vurumudur.

Kürdistan toplumu bu bilinci, PKK'nin onlarca yılı bulan ve büyük bedeller ödeyerek o güne kadar yürüttüğü mücadeleyle edinmiş, Uluslararası Komplo karşısında Önder Apo'nun etrafında kenetlenerek yeniden kazandığı toplumsallığını savunmuş ve özünü buluşturmuştur. Devam eden Uluslararası Komplo karşısındaki konumunu da bu öze bağlı kalarak belirleyerek dört parça Kürdistan'da, yurtdışında kesintisiz bir

12 Eylül 1980 askeri faşist darbesinde olduğu gibi Uluslararası Komplo'yu salt siyasi ve askeri boyutları ile ele alamayız. Nasıl ki 12 Eylül; ekonomi, kültür, kadın, gençlik, çocuk nihayetinde de toplum kırım hedefi taşıyışsa, Uluslararası Komplo'nun da Kürdistan'da, Ortadoğu'da ve en genel anlamda da uluslararası alanda hedefinde bunlar yer almaktadır. Uluslararası Komplo sonrasında komplocu planlayan, rol oynayan güçler ile işbirlikçilerinin öne çıkardıkları politikalar ve saldırılar bunu doğrulamıştır.

rehin olarak alınmasından günümüze kadar da bu soykırım saldırıları giderek tırmandırılarak devam etmektedir. Hala devam etmekte olan Üçüncü PKK'leşme Hamle dönemini; artan toplum kırım saldırıları, Demokratik Ulus inşa mücadelesi olarak iki ayrı başlık altında ele almak mümkündür.

a- Artan toplum kırım saldırıları

12 Eylül 1980 askeri faşist darbesinde olduğu gibi Uluslararası Komplo'yu salt siyasi ve askeri boyutları ile ele alamayız. Nasıl ki 12 Eylül; ekonomi, kültür, kadın, gençlik, çocuk nihayetinde de toplum kırım hedefi taşıyışsa, Uluslararası Komplo'nun da Kürdistan'da, Ortadoğu'da ve en genel anlamda da uluslararası alanda hedefinde bunlar yer almaktadır. Uluslararası Komplo sonrasında komplocu planlayan, rol oynayan güçler ile işbir-

likçisi TC devleti ve uzantıları tam da böylesi süreçte saldırılarını başlattı. Ferhat-Botan provokasyonu KDP himayesinde, PKK'yi tasfiye etmek için harekete geçti. Böylece Ferhat-Botan provokasyonu PKK'yi uğraştırıp, güçten düşürerek Uluslararası Komplo'ya karşı mücadelede sınırlandırırken, soykırımcı TC devleti de, Bakurê Kurdistan'da saldırılarının kapsamını genişletti. PKK'yi, serhildanlar sürecinde gelişen yeni Kürt toplumsallığını, demokratik devrimi boğmak için sadece askeri ve siyasal olarak değil, ekonomik, sosyal, kültürel boyutlarıyla da saldırıya geçti. Başarılı olabilmek için ise devrimin Kürdistan'ı var eden özellikleri, onları anımsatan, çağrıştıran, yaşatan tüm toplumsal, siyasal, kültürel, ruhsal, yaşamsal dokuları yok ederek, yerine başka, yabancı dokuları nakletmeye çalıştı. Hasankeyf gibi tarihi, kültürel değerler ve mirasların yok edilmesini Kürdistan doğasının, tarihinin bazarlarla su altında bırakılmasını, her

nuda Suriye rejimi ile küresel sermaye güçleri ve TC devleti ortak hareket etti. Soykırımcı TC devletiyle ortaklaşarak uygulamaya konan bu saldırılarda Kürtler doğrudan bir hedef haline getirilerek iç örgütüllükleri dağıtmak istendi, baskılar, tutuklamalar ve işkenceler yoğunlaştırılarak kitleselleştirildi. Bu plandan sonuç almak için de PKK saflarına Rojava'dan katılanlar için yasalar çıkararak, çağrıda bulundular. Rojavayê Kurdistan gençlerini Kürdistanlı olma bilincinden uzaklaştırmak, Önder Apo düşüncesinin, PKK'nin buradaki etkisini kırmak için gençler arasında uyuşturucu kullanımı, fuhuş ve çete gruplarının oluşumu teşvik edildi. 12 Mart 2004'de Qamişlo Katliamı'nı yaptıkları böylesi bir süreçte, onlarca Bakurê Kurdistan'lı PKK'li oldukları gerekçesiyle soykırımcı TC devleti'ne teslim edildi.

TC devleti ile Suriye rejiminin içerisine girdiği bu yönelim daha da derinleştirilerek anti-Kürt politika ve saldırılar

Gerek dört parça Kürdistan'da gerekse de yurt dışında Uluslararası Komplo'yla başlayan soykırım saldırılarına Kürdistan toplumunun verdiği yanıt komplocu devletlerin beklemedikleri bir düzeyde oldu. Uluslararası Komplo'nun duyulmasının ardından başta Avrupa olmak üzere yurtdışında yaşayan Kürtler, hiçbir çağrıya, davete gerek duymadan meydanlara çıktı, zindanlarda Mehmet Halit Oral'ın "Güneşimizi Karartamazsınız" şiarıyla başlattığı eylem ardından dünyanın dört bir yanında 64 Kürdistanlı bedenini ateşe verdi.

likçilerinin öne çıkardıkları politikalar ve saldırılar bunu doğrulamıştır.

Uluslararası komplocu güçler; Önder Apo'nun rehine olarak alınmasının ardından, Kürdistan'da komplocu hız kazandırmak için harekete geçti. Bunun bir sonucu olarak PKK'yi içerden ele geçirmek için Ferhat-Botan tasfiyeciliği ile Başûrê Kurdistan'daki yönetim ortak edilerek yeni bir proje devreye konuldu. Bunu takiben İmralı'da cellat ve gardiyanlık rolünün verildiği soykırımcı TC devleti içerisinde bir nevi 'iç darbe' ya da 'saray oyunları' diyebileceğimiz yöntemler kullanılarak Bülent Ecevit'in başında olduğu DSP-MHP-ANAP koalisyon hükümeti yıkılarak yerine Uluslararası Komplo'nun devamında kullanılmak üzere hazırlanan AKP, iktidar koltuğuna oturtuldu. Ardından da Irak'ta yapılan askeri müdahaleyle Saddam Hüseyin rejimi devrildi. Aslında Türkiye ve Irak'ta yapılan bu yönetim değişiklikleri Uluslararası Komplo çerçevesinde atılan başka önemli adımlar olmuştur. Bu yönleriyle uluslararası komplocu güçler Ba-

yerin kalekol ve karakollarla donatılmasını, yolların girmediği tek bir dağ başı bırakılmak istenilmemesini, orman katliamlarını, Kürdistan kentlerinin yeniden dizayn edilmesini öngördükleri bu 'doku naklinin' gerçekleşmesinin en stratejik adımları olarak uygulamaya koydular.

Uluslararası Komplo, Kürdistan Devrimi'nde yeni bir döneme girişin tetikleyicisi haline geldi

Bu şekilde Uluslararası Komplo'nun ardından PKK'nin almış olduğu 'geri çekilme' kararı fırsat görülerek Kürdistan, ikame edilen askeri karakollarla, garnizonlarla, devlet kurumlarıyla, okullarla, parti ve derneklerle, ekonomik talanla, doğa katliamıyla, kadın-çocuk kırımı politikalarıyla işgal edilmeye çalışıldı. Böylece Kürdistan'da etkisiz kılınan sömürgeci-soykırımcı TC devleti kendini yeniden görünür kılmak, etkisiz hale gelmiş olan işbirlikçi, feodal komprador yapıyı yeniden düzenlemek ve Kürdistan toplumunu da

en uç safhaya kadar vardırıldı. Bu durum 2011 yılında Suriye'de başlayan çatışmalara ve küresel sermaye güçlerinin yaptığı müdahaleye kadar da devam etti. Ancak Kürtler söz konusu olduğu zaman Suriye rejimi, TC devleti ile yaşadıkları soruna rağmen, işbirliği yapmak için mekanizmalarını, kanallarını açık tuttu.

Bakur, Başûr ve Rojavayê Kurdistan'da Uluslararası Komplo sonrasında yaşanan soykırım saldırıları, Rojhilatê Kurdistan'da da kendine özgü yönleriyle devam etti.

İran, TC, Irak ve Suriye devletlerinin yapmış olduğu anlaşmaların en temel özelliğini, egemenlikleri altındaki Kürdistan parçasına karışılmaması ve herhangi birinde yaşanacak ayaklanmalar karşısında birlikte bastırma hükümleri oluşturmaktadır. Uluslararası Komplo sonrasında bu politikayı, PKK'ye karşı çok daha stratejik bir şekilde uygulamaktan geri kalmadılar. Öyle ki, İran, 2007 yılının sonlarında PKK kadrosu Egid Harran-Hikmet Demiri' idam ederek bir ilke imza attı. İran, 2011 yılında Roj-

mücadelenin sahibi haline gelmeyi bildi. Bununla da, soykırım saldırıları karşısında serhildanlar sürecinde öne çıkan, "Diriliş tamamlandı, sıra kurtuluşa" belirlenmesinin, iktidar ve geleneksel toplum dışında ele alınarak perspektifinin oluştuğu, yol ve yönteminin belirlendiği Kürdistan toplumsallığının yeniden inşa sürecine adım atmıştır.

Kürdistan toplumunu böyle bir adımı atmaya götüren de Önder Apo'nun reel sosyalizme eleştirel bakış açısı ile sürekli bir kriz ve kaos halinde olan ancak karşı-devrimlerle ayakta kalabilen kapitalizm karşısında; üçüncü bir yol olarak geliştirdiği devrimci çözüm arayışı oldu. PKK'nin mücadele tarihinin ortaya çıkardığı, geleneksel toplum ve devlet dışında olan halk gerçekliği ise Önder Apo'nun bu çözüm arayışında yakaladığı en temel halka olma özelliğini taşımıştır. Buradan da yola çıkarak çözüm yolu olarak; devlet ve iktidar dışı toplum örgütlenmesini esas alan bir devrim modeli geliştirmiştir. Geliştirdiği bu görüşü daha sonra, KCK sisteminin örgütlenmesi olarak netleştirmiş, Demokratik Sosyalizm, Demokratik Ulus, Demokratik Özerklik, Demokratik Konfederalizm belirlmeleri ile formüle etmiştir. Uluslararası Komplo'nun devam ettiği koşullarda böyle bir sonuca ulaşmıştır. Bu çözüm, Önder Apo'nun Uluslararası Komplo'ya karşı verdiği yanıt olma özelliğini de taşımaktadır.

Formüle edilen bu görüşlerin pratikleştirilmesinde gerekli olan hazırlıklar için ihtiyaç duyulan zamanı kazandıran da yine Önder Apo olmuştur. Rehine koşullarında tutulmasına rağmen, kazandırdığı zamanla geri çekilme taktiği uygulanabilmiş, ihtiyaç duyulan örgütsel düzenleniş ve konumlanış sağlanabilmiş, geliştirilen görüşleri bilince çıkarma ve kararlaşma içerisine girilmiştir. Oluşan bu elverişli koşullarda dört parça Kürdistan'da, yurt dışında devriminin o güne kadar izlediği yol, mücadele yöntemleri ele alınmış, ulaşılan sonuçlar doğrultusunda her alanın özgürlüklerinin dikkate alındığı yeni bir mücadele dönemi başlatılmıştır.

Demokratik Ulus inşa mücadelesi olarak nitelendirilebilecek olan bu mücadele döneminde, dört parça Kürdistan'da ve yurt dışında örgütlenme düzeyleri, hem özgürlüğü hem de karşılıklı birbirini etkilemeleri, edinilen kazanımlar, her bir Kürdistan parçasında aynı süreçlerin, sıfırdan yaşanılmasını bir zorunluluk olmaktan çıkarırken, yapılacak hamlelerle ortak bir seviyeyi yakalanmasına imkan sunmuştur. Uluslararası Komplo'ya başlayan süreçte dört parça Kürdistan'da, yurtdışında yürütülen mücadelede buna dikkat edilmiştir. Buna bağlı olarak devrimin temel taktiğini pratikleştirecek olan öncünün örgütlenmesi, gerekli olan düzenleme, konumlanma ve hazırlıklar yapılarak her dört parça Kürdistan'da geliştirilecek olan Demokratik Ulus inşa mücadelesi temel görev olarak belirlenmiştir. Devlet+Demokrasi, Demokratik Özerklik, Demokratik Konfederalizm gibi birbirini reddetmeyen, içerisinde öz yönetimi ve meşru savunmayı, Devrimci Halk Savaşı ilkesini esas aşam ama siyasal, yasal, demokratik mücadeleleri de reddetmeyen görüşlerle Demokratik Ulus çözümü için yollar aranmaya, yöntemler geliştirilmeye çalışılmıştır. Ulus, bağımsızlık, demokrasi, özerklik, konfederalizm gibi kavramlara sözlüklerde yüklenen klasik anlamlardan farklı, devlet, iktidar dışı anlamlar yüklenerek, ele alış ve yaklaşım geliştirilmiştir. Dört parça Kürdistan'ın özgürlükleri reddedilmeden, her parçada bu görüşlerin pratikleştirilmesi için programlar hazırlanarak, çalışmalar yürütülmüştür.

Önder Apo tarafından geliştirilen Demokratik Ulus çözümü, o güne kadar söz konusu olan ulusal sorunların çözüm yollarından farklı olduğu gibi ulusların kendi kaderlerini tayin hakkında öngörülen ayrı devlet kurma hakkı gibi belirlemelere yüklenen anlamdan farklıdır. Demokratik Ulusun kendi toplumsallığının siyasal olarak nasıl örgütlenileceğini anlatmaktadır. Önder Apo'nun daha önce yapılanların dışında yapmış olduğu ulus tanımlaması da, siyasal örgütlenmenin nasıl bir biçim alacağını belirlemektedir.

Kürdistan'da Demokratik Ulus çözümü, kendini bu dayanaklar üzerinde Kürt toplumsallığının yeniden inşası olarak PKK mücadelesinde yeni bir stratejik dönem olarak bir ifadeye kavuşturmuştur. Uluslararası Komplo'ya yaşanan süreçte dayatılan tüm imha saldırılarına rağmen dört parça Kürdistan'da belirlenen bu doğrultuda bir yürüyüş ve mücadelenin sahibi olunmuştur.

Bakurê Kurdistan'da, anlamada, uygulamada içerisine girilen yanılı ve yetersizliklere rağmen Konra-Gel, sonradan adı Koma Civakên Kurdistan-KCK olarak değiştirilecek olan Koma Komelên Kurdistan-KKK ilanı ile içerisine girilen örgütlenme faaliyetleri, Özgür

ve eksiklikler, Önder Apo'nun sunduğu perspektif temelinde doğru tarz, tempo ve üsluba ulaşılmasını engellemiştir. Bunun bir sonucu olarak da, Bakurê Kurdistan'da Demokratik Ulus inşa mücadelesinin öne çıktığı ve temel görev olarak belirlendiği, PKK tarihine de Üçüncü Stratejik Partileşme Hamlesi olarak geçen bu döneme yanılı yaklaşılmıştır. Demokratik Ulus inşası denilince sanki Birinci ve İkinci Stratejik Partileşme döneminin özellikleri olan; kadroda partileşme, komutanlaşan özellikler önemini yitirmiş ve bunlara gerek kalmamış gibi yaklaşılabilmektedir. Sadece bununla da kalınmayarak, toplumsal alan örgütlenmesi, sistem içi sivil toplum örgütlenmeleri derekesine indirgenmiştir. Böyle olunca da orta sınıf eğilimleri, liberal, reformist özellikler başat kılınarak devrim yapma görev ve sorumluluğundan uzaklaşmıştır. Uluslararası güçler ve soykırımcı TC devleti de bundan güç almıştır. Yaşanan böylesi bir süreçte uluslararası güçler siyasal, demokratik alanlara orta sınıf eğilimleri üzerinden müdahalesini yoğunlaştırarak etki gücünü arttırmaya çalışırken, TC devleti de soykırım saldırılarını fiziki, kültürel ve toplum kırım boyutları ile daha da tırmandırmıştır. Rojava'da devrimin an-

Bakur ve Rojavayê Kurdistan'dan farklı yönleri olan Başûr ve Rojhilatê Kurdistan'da da örgütlenme, ideolojik, siyasal mücadele ve özsavunma ile geliştirilmesi gereken toplumsal inşa mücadelesinde yaklaşım sorunları yaşandı. Partileşme, komutanlaşma, Demokratik Ulus inşa öncüsü olma özellikleri bir arada olması gerekirken, kadroda bu konularda ciddi yetersizlikler görüldü. Hatta toplumsal inşa mücadelesi, adeta görmezden gelindi. Bunun bir sonucu olarak oluşan boşluklar; Kürt sorununa küresel sermaye güçleriyle ilişki halinde kendilerince "çözüm" arayan düşüncelerle, Ortadoğu'ya yabancı, kapitalist modernitenin pozitivist bakış açısı, yaşam biçimi ve kültürüyle, Başûrê Kurdistan'da Goran, Yeni Nesil Hareketi ve benzerleri, Rojhilatê Kurdistan'da da İ-KDP grupları, hizipleri, bunların türevleri tekrar canlandırılarak doldurulmaya çalışıldı.

Partileşmede Stratejik Üçüncü Hamle Dönemi

Bu yetersizlik ve eksiklikleriyle de olsa Kürdistan Devrimi'nde, toplumsallığın yeniden inşa mücadelesi önemli ve büyük kazanımlar ortaya çıkarmıştır. Rojava Devrimi'nin yaşadığı kuşatma

rinde durularak, onlara karşı bir mücadelenin geliştirilmesi de gereklidir. PKK tarihinden öğrenilenler, Bakur ve Rojavayê Kurdistan'da yaşanan Demokratik Ulus inşa mücadelesinden, Başûr ve Rojhilatê Kurdistan pratiğinden edinilen deneyimler ve çıkarılan sonuçlar da bunun ne kadar hayati olduğunu göstermektedir.

Şimdi sıra, yaşanan tüm bu deneyimlerden çıkarılan sonuçların doğrultusunda özgürlük mücadelesinin daha da yükseltilmesine gelmiştir. 12 Eylül 2020 tarihinde, "Tecride, İşgale, Faşizme Son; Özgürlüğü Sağlama Zamanı" şiarı ile başlayan Devrimci Demokratik Hamle de bunun ilanıdır.

Başlatılan bu hamle sadece Kürdistan'ın bir parçası ile sınırlı değildir, tüm Kürdistan'ı ve yurtdışında yaşamak zorunda bırakılan Kürtleri de kapsamına almaktadır. Onun içindir ki, hedefinde Demokratik Ulus inşa ve savunma mücadelesi yer almış, planlama ve uygulamada her parçanın, yurtdışının özgürlükleri esas alınmıştır. Buna göre Bakur'da "Faşizme Son, Demokrasiyi Kurma, Adaleti Sağlama", Başûr'da "İşgale Son, Kürdistan'ı Savunma", Rojava'da "İşgale Son, Devrimi Koruma Zamanı", Rojhilat'ta "İdamlara Son, Demokrasi Zamanı", yurt dışında "Önder Apo'ya Özgürlük, Soykırıma ve İşgale Son Verme Zamanı" sloganlarıyla başlatılan hamlenin güvencesi olan Halk Savunma Güçleri, Demokratik Modernite gerillacılığı esasları üzerinde yükselttiği "Şimdi Özgürlük Zamanı" şiarıyla geliştirdiği mücadeleyle hamleyi sahiplenerek selamlarken, kadın ve gençlik öncülük görev ve sorumluluğunun gereklerini yerine getireceğini ilan etmiştir.

Hamlenin ilanından günümüze kadar yaşanan süre içerisinde de tüm Kürdistan ve yurtdışında yaşayan halkımız tarafından coşku ile karşılanarak sahiplenilmiş, yaşanan her yer sürekli bir eylem alanı haline getirilmiştir. Halkların Birleşik Devrim Hareketi, hamleyi Birleşik Devrim Stratejisinin yaşamsallaşmasının önemli bir merhalesi olarak kabul etmiş, mücadeleyi Anadolu topraklarının derinliklerine, kentlerine taşıma kararlılığını açıklamıştır.

Tüm bunların bir sonucu olarak da "Tecride, İşgale, Faşizme Son; Özgürlüğü Sağlama Zamanı" şiarıyla başlatılan Devrimci Demokratik Hamle sadece Kürdistan halkı için değil Türkiye, İran, Irak, Suriye halkları için de yeni bir mücadele dönemine girilmesi anlamına gelmektedir. Hedefinde; Özgür Kürdistan, Demokratik Türkiye, İran, Irak, Suriye'nin olması, Ortadoğu'da yoğunlaşan kapitalist modernite kaosu devrimci çözümle son verme vardır. Bunun sağlanması için de, Demokratik Ulus bilinci temelinde; bireyciliğin, aileciliğin, aşiretçiliğin, maddiyatçılığın, mezhepçiliğin-dinciliğin, milliyetçiliğin, cinsiyetçiliğin aşarak hem her ulusun kendi içerisinde Demokratik Ulus birliğini hem de halklar arasında özgürlük, eşitlik temelinde demokratik konfederal birliklerin sağlanması için çaba içerisinde olunması gerekmektedir. Bugün Bakur ve Rojavayê Kurdistan'da, şoven-faşist-soykırımcı egemen devlet siyaset ve ideolojik yapılanmaları karşısında yaratılan ortak yaşam içerisinde olan halklarla atılan ciddi adımların, Rojhilat ve Başûrê Kurdistan ile yurtdışından da atılması gerekmektedir. Bu şekilde hem ulusal hem de halklar arasında sağlanacak olan demokratik, özgür birliklerle Demokratik Ulus inşası ve savunulması önünde var olan engeller aşılarak, Üçüncü PKK'İllesme Hamlesi'ne de yeni bir aşama kaydedilmiş olacaktır.

PKK tarihinden öğrenilenler, Bakur ve Rojavayê Kurdistan'da yaşanan Demokratik Ulus inşa mücadelesinden, Başûr ve Rojhilatê Kurdistan pratiğinden edinilen deneyimler ve çıkarılan sonuçlar hayati önemdedir. Şimdi sıra, yaşanan tüm bu deneyimlerden çıkarılan sonuçlar doğrultusunda özgürlük mücadelesinin daha da yükseltilmesine gelmiştir. 12 Eylül 2020 tarihinde, "Tecride, İşgale, Faşizme Son; Özgürlüğü Sağlama Zamanı" şiarı ile başlayan Devrimci Demokratik Hamle de bunun ilanıdır.

Yurttaş Hareketi ve meclislerini oluşturma, özgür belediyeçilik ile Demokratik Toplum Hareketi'nin geliştirilmesi yönünde atılan adımlar ve bunu takip eden yıllarda meclis, komün, kooperatif, akademi ile Demokratik Ulus boyutlarını örgütlenme çalışmaları bu doğrultuda atılan adımlardır.

Soykırımcı TC devletinin "Çöktürme" adını verdiği imha planını devreye koyarak saldırılarına yeni bir boyut kazandırması karşısında yaşanan özyönetim direnişleri de atılan bu adımların ne pahasına olursa olsun savunulmasındaki kararlılığın bir göstergesi olmuştur. Rojavayê Kurdistan'da ise, 19 Temmuz Devrimi ile sosyolojik ve zihinsel olarak yeni bir form kazanmaya başlayan Kürt toplumsallaşması, uluslaşması, kendi sistemini oluşturma yönünde çok daha somut adımlar atma imkanına kavuşmuştur.

Başûr ve Rojhilatê Kurdistan'da Demokratik Ulus inşa mücadelesi, Bakur ve Rojavayê Kurdistan'da içerisine girilen pratikleştirme mücadelesi gibi olmamıştır. Bu parçalarda atılan adımlara yön veren daha çok Demokratik Ulus inşa mücadelesinde öncülük sorunlarının çözümü, örgütlenme, özsavunma ile diğer Demokratik Ulus boyutlarının örgütlenmesi temelinde bir mücadelenin geliştirilmesi olmuştur. Böylece, Başûr ve Rojhilatê Kurdistan'da da Kürdistan toplumsallığının yeniden inşa döneminin ihtiyaçlarına yanıt olacak sonuçlar ortaya çıkmıştır.

TC devleti soykırım saldırılarını daha da tırmandırmıştır

Rojava Devrimi ve Kobanê'yi savunma direnişinde görüldüğü gibi, Kürdistan toplumsallığının savunulması ve yeniden inşasının dört parça Kürdistan'da yattığı ortaklaşma dönem görevlerinin başarıyla yerine getirilebileceğini ortaya koymuştur.

Ancak içerisine girilen böylesi tarihsel bir süreçte kimi yanılıklar, yetersizlikler

cak savaşan halk haline gelinerek savunulabileceği görüşünden uzaklaşılması gibi parti öncülüğü de, yaşanan iktidarlaşma karşısında ciddi zafiyete uğratılmış, burjuva liberal ve dar milliyetçi eğilimlere kapıları aralayan bir yaklaşım kendini gösterebilmiştir.

Oysa Bakur ve Rojava'da yaşanan bu devrimsel süreçte, dönem sorunlarına çözüm olacak Demokratik Ulus inşasını pratikleştirecek olan partileşen, komutanlaşan kadro özelliklerinin daha da yetkin kılınması gerekmektedir. Bunu başarmak için de Demokratik Ulus inşacısı olunacaktı. Demokratik Ulus'ta öncülük, özyönetim ve özsavunma ilkeleri bunları zorunlu kılmaktaydı. Bu temel özellikler olmaksızın Demokratik Ulus inşa mücadelesinin başarılı kılınması mümkün değildi. Nihayetinde Bakurê Kurdistan'da Özyönetim Direnişleri döneminde, bu alanlarda yaşanan boşlukların hangi sonuçları yaratacağı açığa çıktı. Partileşmeyen, komutanlaşmayan, Demokratik Ulus inşasında öncülüğü kendi şahsında somutlaştıramayan kadronun mücadelede başarılı olması mümkün değildir. Rojavayê Kurdistan'da da, 19 Temmuz 2012 sonrasında, gerek uluslararası güçler gerekse de soykırımcı TC devleti ve kontrolü altında olan DAİŞ, Cebhet El-Nusra gibi çete örgütlenmeleri eliyle yoğunlaşan saldırı ve katliamlar karşısında bunların neden olduğu zorlanmalarla karşılaşıldı. Siyasal, toplumsal kazanımları maddi imkanlar; Demokratik Özerk yönetimi iktidar; komün, kooperatif, meclis ve akademileri iktidar kurumları; halk savunma güçlerini düzenli ordu; özgüce dayalı devrim ve savunma yerine uluslararası güçlere dayanmayı; halk diplomasisi yerine, devlet diplomasisini öne çıkaran yaklaşım ve pratikler görüldü. Devrimin yaşadığı boşluklar ise uluslararası güçler ve soykırımcı TC devleti tarafından ENKS, DAİŞ ve diğer çete gruplar üzerinden ve Kuzeydoğu Suriye Demokratik Özerk yönetimine ve PYD'ye yapılan dayatmalarla doldurulmak istendi.

ve saldırılar karşısında kendi kendine yeterli bir sistem oluşturma çalışmalarında elde ettiği kazanımlar, özgürlük gerillasının kendini yenileyerek yeni dönemin tarz ve temposunu yakalayarak Bakurê Kurdistan'da ve Medya Savunma Alanları'nda mevzilerini koruyarak aktif bir hareketlilik ve eylemsellik içinde olması, Bakurê Kurdistan'da sömürgeci soykırım saldırıları karşısında gösterilen toplumsal direniş, siyasal ve toplumsal alanda kazanımların ve halk örgütlülüğünün korunarak, daha geniş alana yayma çalışmaları, Başûr ve Rojhilatê Kurdistan'da yürütülen mücadelede elde edilen kazanımlar ve örgütsel anlamda yakalanan düzey bunun somut bir ifadesi olmuştur. Yurtdışında kesintisiz bir şekilde süren yaygın kitle eylemleri ve zindanlarda yaşanan kitlesel direnişler de Kürdistan toplumsallığının yeniden inşa mücadelesine kendi cephelerinden katılıma dönüşerek güç vermiştir.

Ancak elde edilen bu kazanımlara rağmen Kürdistan toplumsallığının yeniden inşa süreci, hala devam eden bir süreç olma özelliğine sahiptir. Sürekli olarak da karşı saldırıların hedefi halindedir. Bu saldırılar soykırımcı, sömürgeci devletler ile küresel sermaye güçleri tarafından kullanılan araç ve yöntemlerle daha da derinleştirilerek bir toplum kırım haline getirilmek istenmektedir.

Partileşmede Stratejik Üçüncü Hamle Dönemi olarak kabul edilen yeniden inşa döneminin toplumsallığı da böylesi bir dönemde inşa edilmektedir.

İdeolojik grup oluşumlarından günümüze kadar Apocu Hareket'in tarihi bir mücadele tarihidir. Apocu Hareket bugüne kadar tüm kazanımlarını parti ve çizgi dışı etkenlere karşı yürüttüğü mücadeleyle elde etmiştir. O nedenle ki, Demokratik Ulus inşa mücadelesi sadece Kürdistan toplumsallığının yeniden inşasında yaşanan sorunlara çözüm aramakla sınırlı kalan, dar pratikliği aşmayan yaklaşımlarla mümkün olmamaktadır. İnsanın önünde engel olan sorunların neler olduğunun üze-

Ruhê Apogerî ya rasteqîn: Şehîdên 4'ê Kanûnê

Destpêk rûpela 32

Wê çaxê rapor ji Botan hat xwestin û ew Hogir jî hat girtin. Heya wê çaxê Hogir hatibû Zapê. H evalan ew li Zapê girtin. Wexta girtî jixwe reviya çû xwe teslimî artêşa Seddam kir. Lê pratîka Hogir hat mahkûmkirin û pêşî lê hat girtin.

Bi kurtahî 13 heval şehîd ketin lê talîmat gihandin cih. Me dizanibû rîsk heye. Lê hemû hevalan digotin: "Îleh em ê talîmata Serokatî bigêjin Botanê." Hevalan her tiştî dabûn berçav. Em hefteyekê bi grubê re li gundê Rehîkê sekinîn. Me bi hev re sersal pîroz kir. Em di malekê de bûn hemû hevalan digot; 'em ê herin.' Lê ji ber xeteriya rê teredût di dilê min de hebû. Ji bo vê min her rê keşîf dikir. Ez ji şahadeta wan hevalana pir bandor bûm.

Ew strana Ava Mezin li ser şahadeta heval Mihyedîn, Ehmed û Zinar hat çêkirin. Di rastiye de heval Zozan jî li sînora şehîd ket, lê pir kesî nizanibû. Ji ber ew li ser sînora şehîd ketibû. Heval Mihyedîn, Ehmed û Zinar li ber avê şehîd ketin. Berxwedaniya wan nimûneyeke mezin e, ji bo talîmat bicih were û mudaxeleya pêwîst bê kirin xwe feda kirin.

Hevalê Mihyedîn hevalekî pir heja bû. Berê li Rojava tiştek wisa hebû. Ji ber partiyên li Rojava hingî îmajeke xerab çêkiribû, miletê Rojava li hevalên Bakur guhdardikirin, wan esas digirtin. Hevalekî me yê ji Rojava tevlibûbûna wan esas nedigirtin û qebûl nedikirin. Ev ji bo me pirsgerêk bû. Me jî nikaribû hemû hevalên ji Bakur li Rojava bihişt. Ji ber nasnameya hevalan tune bû û heval qaçaxbûn. Jixwe ji Bakur çend heval hebûn. Me dixwest em hevalên ji Rojava erkdar bikin, lê milet qebûl nedikir.

Hevalê ku ev nêzîkatiya milet şikandibû kî bû? Heval Mihyedîn bû. Hevalê Mihyedîn kesekî ewqas xwedan şexsiyetbû ku biçûya ji Dêrikê ji kê çî bixwesta pêk dianî. Yekî wisa bû. Mirov

dikare bibêje li gorî şert û mercê wê çaxê milîtanê herî li pêş bû. Jixwe 2 hevalên ji Rojava ev nêzbûna milet şikand yek jê li Efrînê heval Rifat Ereban e, yek jî li Dêrikê heval Mihyedîn e. Hevalekî wisa pir bi karakter, xwende û zanebû. Berê di tîma futbolê ya Dêrikê de cih digirt û hevalekî pir dihat naskirin bû. Ji malbateke di warê xelkê de tê hezkirin bû. Jixwe bavê xwe wefad kiribû, xwişkên xwe hebûn ew jî wekî tek xortê malê bû. Li Rojava ji yên wisa re dibêjin wahîd. Ango tek kurê malê bû. Niha xwişkên wî hene û xort û qîzên wan tevlibûne, şehîdên wan hene. Heval Mihyedîn di pêşveçûna tevgera me ya Dêrikê û Rojava de rolek leyîstibû. Ji bo vê berpirsyarê

wir bû. Jixwe hevalê yekem ku ji Rojava ye û bûye berpirsyarê bajarekî heval Mihyedîn e. Dûvre hevalê Rifat e. Hîn bi demê re hêdî hêdî ew nêzîkbûna milet hat bihurandin.

Cenga Qendilê ya Şehîd Rûstem Zeydan

Di 4'ê Kanûnê de xelesa şahadeta mezin a din ji béguman berxwedaniya Gabarê ye. Lê em li gorî salan biçin beriya wê di 4'ê Kanûnê de şahadetên li Qendilê hene. Di sala 2000'î de li Qendilê mixabin YNK'ê çûyin û hatin li me girtin û wekî planeke hem Tirkîyê û hem Îranê bû li dijî me ketin şer. He-

sabên xwe li ser me hebûn. YNK û Îranê dixwestin me teslîm bigrin û em têkevin xeta wan û ji xeta Serokatî derbikevin. Jixwe Tirkan dixwest me tesfiye bike. Wê çaxê YNK jî bû lingekî wê planê. Halbûkî navber me û YNK pir caran baş bû. Hinek têtikiliyên me hebûn. Jixwe dûvre ez û Mam Celal me hev dît, me vê yekê wekî tiştekî ku diviyabû nebûya û wekî qeza qewimiye şîrove kir.

Wê çaxê di çarçoveya Komploya Navnetewî de plan li ser me hebû. YNK di wê planê de rolek xwe hebû. Ew grubeke teslîmkar hebû jê re dibêjin gruba Dr. Suleyman. Ew reviyabûn ji wan re gotibûn; 'ti kesê ku şer bikin tune. Hemû di teredûtê de ne.' Ev

agahiyana ji Îranê û YNK'ê xist şaşiyê. Vana got; 'em bi ser wan de herin ew şer nakin.' Wê çaxê em ne wekî niha li Qendilê bûn. Em di dolekê de bûn. Jê re dibêjin Dola Kokê. 3 hezar heval hemû li Dola Kokê bûn ji wê wîrdetir dolek din heye jê re dibêjin Ş. Ayhan. Hemû heval li wir bûn. Heval ji bo kongreyê çûbûn û wisa li ser hev mabûn. Wê çaxê ez li Ewropa bûm. Ez vegeyîyam min dît heval hemû di dolekê de ne. Kes perwerdeya leşkerî nedidît û bi rastî jî hinekî dest ji xwe berdan hebû. Tesfîyekaran sistahî çêkiribûn. Me hinek destpêkir, me tabûr avakirin, perwerde dan destpêkirin, rexne û rexnedan pêşket. 2-3 mehan amadekarî çêbû û dûvre şer derket.

Di şer de YNK derda. Wan xwest me teslîm bigrin, lê me araziya xwe fireh kir. Me piraniya Qendilê bi dest xwe xist. Me plankir ku em di 3 rojan de Kanî Cengê bi dest xwe bixin. Lê me nikaribû di 3 rojan de bi dest xwe bixin, me di 7 rojan de bi dest xwe xist. Piştî wê me agirbest îlan kir. Dûvre wan jî xwest agirbest bibe, şer 9 roj ajot û sekinî. Lê YNK vê hezim nekir. Pîsporên Tirkan hatin pêşmerge perwerde kirin. Îran jî hat bi me re ket têtikiliyê got; 'Em navbera we çêbikin.' Hevalê Karasu bi wan re rûdinişt. 3'ê Kanûnê YNK cardin êrîş kir. Piştî şerê destpêkê şer 3 mehan sekinî û dûvre cardin êrîş kir. Li cihê ez lê disekinim Kanî Cengê 3 qolan êrîş kirin. Her qolê pêşmerge nêzî hezar kes hebûn. Li wir girek heye heval niha jê re dibêjin Ş. Rûstem, êrîşî wî girî kiribûn. Ew gir bi ser me re bû. Min li jor nêrî min dît ezman ji fişekan sor bûye. Ewqas kes fişek diavêtin. Ji ber ku hejmara wan bi hezaran bû, ew gir ket. Li wî girî bolukek me hebû hevalan gir berdand. Li wir Dola Şehîdan heye. Heval Rûstem Zeydan li wir berpirsyarê tabûrê bû. Dibe sibe Heval Rûstem dibihise ku gir ketiye. Tevî tabûra xwe nava rojê mudaxele kirin. Şer çêbû di wî şerî de Heval Rûstem tevî 14 hevalan şehîd ket. Fermandarê Tabûrê Heval Rûstem, fermandara bolukê Heval Perwerîn şe-

Bavê Heval Rûstem, Mustafa Zeydan di Kurdistanê de reîsê çete yê naskirî ye. Hem reîsê çeteyan bû, hem jî parlamenter bû. Eşîra xwe hebû, eşîra xwe tev kiribû çete û dijî me bûn. Heval Rûstem dema li zanûngehê ye, ji partiyê bandor dibe û tevî partiyê dibe. Ji malbatê têtikiliyê xwe qut kir. Piştî tevlibû me bihist ku birayên xwe yê ji partiyê bandor bûne hene. Heval Rûstem hevalekî dirust û girêdayî bû. Dûvre di hundirê malbatê de derketinek çêbû. Çetekariya Zeydanan kun bû û bihurî. Ango ji astengiyê derketin. Rola Heval Rûstem di guhertina wê eşîrê de zêde hebû.

hîd ketin. Bi giştî di wê berxwedanê de 15 heval şehîd ketin.

Piştî vê hevalê Ş. Xebat Dêrîk û Dijwar Şîrnex ji bo bîranîna hevalan çalakiya tolhildanê kirin. Ji ber ku piştî heval şehîd ketin YNK di pêş de hat û wê qadê bi dest xwe xist. Hevalan ji bo misileme êrîşa dijber tevger kirin û cardin ew der ji YNK'ê girtin. Ew şer jî bi giştî 9 roj ajot biryargeha YNK li Koretekê bû hevalan wir jî girt. Heya Karox hatin. Hevalan Zînê Wertê derbaskirin. Jixwe di hemleya destpêkê de hevalan Zînê Wertê girtin, lê herêma fireh dibû ji bo parastinê pirsgrîkê çêdibû heval jê derketin. Lê dema cara duyem wan êrîş kir hevalan Zînê Wertê jî girt. Li wir tabûreke YNK a mezin hebû hevalan ew tabûr girtin û ji wir derbasbûn çûn Karox jî girtin. Ango hîn fireh bû. Êdî dor hat ku heval biçin Sengeser û Ranya. Jixwe piştî wir hat girtin. Mam Celal vê carê xeber şand. Di ya beriya wê de me xeber şandibû, vê carê wan xeber şand got, 'Bila şer bisekine.' Bi vî awayî şerê di navbera me de sekinî. Bi giştî di herdu şeran de 105 heval şehîd ketin. Bi vê wesîleyê em şehîdên Qendilê bi taybet ê 4'ê Kanûnê cardin bi bîr tînin.

Bavê Heval Rûstem, Mustafa Zeydan di Kurdistanê de reîsê çete yê naskirî ye. Hem reîsê çeteyan bû, hem jî parlamenter bû. Eşîra xwe hebû, eşîra xwe tev kiribû çete û dijî me bûn. Heval Rûstem dema li zanîngehê ye, ji partiyê bandor dibe û tevî partiyê dibe. Ji malbatê têkiliyê xwe qut kir. Piştî tevlibû me bihist ku birayên xwe yê ji partiyê bandor bûne hene. Heval Rûstem hevalekî dirust û girêdayî bû. Ji bo doza azadiyê malbat da aliyekî û red kir. Amadebû malbatê qezenç bike, ger pêwîst bike jî dijî malbatê şer bike, lê partiyê ew neşand herêma wî. Lê ew amadebû biçûya wir jî. Ango hevalekî hêja bû. Dûvre di hundirê malbatê de derketinek çêbû. Çetekariya Zeydanan kun bû û bihurî. Ango ji astengiyê derketin. Rola Heval Rûstem di guhertina wê eşîrê de zêde hebû.

Ruhê milîtanîya Apogerî ya rasteqîn; Fermanदार Adil

Bûyera din a ku di 4'ê Kanûnê de pêk hatî şahadeta Heval Adil (Ramazan Aybî), Heval Gulbahar (Selma Kaya) e. Heval Adil di têkoşîna me ya çekdarî de mohra xwe li çalakiyên herî mezin xistiye. Di gelek çalakiyên mezin de mohra wî heye. Heval Adil di 14 saliya xwe de bi qanûna leşkerî hatiye nav partiyê. Heta çend mehan her dixwaze biçê malê. Her carê tê ber deriyê manga fermandariyê dibêje: "Min bişînin malê." Dûvre îkna dibe û tevî dibe. Piştî tevlibû bû şûnde hêj temenê biçûk de li Cûdî di gelek êrîşan de çek rakir. Kesekî zêde ne dirêj û girs bû, lê wekî firtoneyê bû. Dûvre bû fermandarê mangayê. Jixwe dûvre bû fermandarê taxim, boluk û tabûr. Her di êrîşan de bû, kesekî wisa bi cesaret bû. Di kongreya 5'emîn de wekî yêdek endamê komîteya navendî ya partiyê hat bijartin. Wexta hat bijartin bû fermandarê alayê. Hinek hevalan gotin, 'Hêj ciwan e, 21 salî ye.

Şehîd Adil (Ramazan Aybî)

Şehîd Gulbahar (Selma Kaya)

Bûyera din a ku di 4'ê Kanûnê de pêk hatî şahadeta Heval Adil (Ramazan Aybî) û Heval Gulbahar (Selma Kaya) e. Heval Adil di têkoşîna me ya çekdarî de mohra xwe li çalakiyên herî mezin xistiye. Di gelek çalakiyên mezin de mohra wî heye. Piştî tevlibû bû şûnde hêj temenê biçûk de li Cûdî di gelek êrîşan de çek rakir. Kesekî zêde ne dirêj û girs bû, lê wekî firtoneyê bû. Dûvre bû fermandarê mangayê. Ji xwe dûvre bû fermandarê taxim, boluk û tabûr. Her di êrîşan de bû, kesekî wisa bi cesaret bû. Di kongreya 5'emîn de wekî yêdek Endamê Komîteya Navendî ya Partiyê hat bijartin. Heval Gulbahar ku pê re şehîd ketî di têkoşîna me de kedek mezin daye. Ev heval bi ked û hewildana xwe ji pratîkên zehmet derbas bû û wisa hat nasîn. Aliyê xwe yê herî li pêş kedkarî bû.

Ewqas erk ji bo wî ne pir in?' Heval Abbas got: "Tiştêk nabe. Dema Fatîh Sultan Mehmet Stanbolê fetih kir, ew jî 21 salî bû. Ev ne meseleye." Heval Adil hêj di temenê xwe yê ciwan de gelek erk girt. Wê çaxê fermandarê alayê derdora 500 heval di bin berpirsariya wan de bû.

Heval Adil di herêma Botanê de, dûvre li Zagros û Xakurkê, Avaşîn maye. Di şerê Başûr de pira Balinda digre. Jixwe ew çalakiyêke pir mezin e. Ji bo pirê bigre tam sê caran êrîş dike. Her êrîş dike nagre, vedigere cardin êrîş dike. Bi giştî piştî 3 caran êrîş dike pirê digre. Wisa hevalekî di çalakiyên xwe de, şerkeriya xwe de xurt bû. Bawerî dida mirov. Ger Heval Adil bi mirov re be, mirov digot qey artêşek bi mirov re ye. Ger hinekan bigota; 'Dijmin tê.' Digot; 'Ji ku derê tê?' Ji bo biçê pêşiyê lêbide. Ne ku xwe di ber dijmin de bide alî.

Di sala 2007'an de wekî tevger me biryar girt ku em qonaxa şerê pasîf bibihurînin û derbasî qonaxa şerê asta navîn bibin. Ji bo mezinbûna şer destpêkê Heval Adil li Gabarê çalakî pêş xist. Wê çaxê li Gabarê beriya vê çalakiyê hinek windahî tê jiyankirin. Heval Adil ji ber vî pir teng dibe. Ji bo tolhildanê û mezinkirina şer çalakî dike. Piştî çalakiyê demekê em fêrbûn ku Heval Adil bixwe tevî êrîşê bûye. Di wê çalakiyê de hevalan 13 çek rakirin û gelek kuştîyên dijmin hebû.

Heval Adil di êrîşê de pispor bû, lê ew bixwe fermandar bû diviyabû tevî êrîşê nebûna. Jixwe çalakiya xwe ya herî dawî ev bû.

Wekî tê zanîn piştî çalakiya Gabarê li Oramarê Heval Reşîd û Heval Hûseyîn çalakiyêke mezin kir. Çalakiya Gabar û Oramar bû bilindbûna demê û dijmin hejand. Ev çalakiyana bû rojev. Ji ber vî heyeta Tirkîyê di pêşengtiya Erdogan de di 5'ê Mijdara 2007'an de çûn Emerîka. Xwestin Emerîka alîkariya wan bike ku têkevin Başûr. Wê çaxê Bush ji wan re got, 'PKK dijminê me yê hevpar e. Ne hewce ye hûn bikevin Başûr em ê teknîka bilind, istîxbarata di cih de û mudaxeleya di wextê de bidin we.' Wê çaxê sistema balafira keşfê û fûzeyên bi gudum dan Tirkîyê. Heya wê çaxê di destê Tirkan de tiştêk wisa tune bû. Ne balafira keşfê hebû, ne jî fûzeyên bi gudum hebû. Berê balafirên Tirkan hebûn, lê lêdanên wan bê encambûn. Ango ew çalakiyana di têkoşînê de demek nû vekirin û bilindbûn çekir. Biryara pêngava sala 2007'an li ser qada civakî jî bandora xwe çekir û ji bo hemleyê pêngavê "Êdî Bes e" dan destpêkirin. Hem li qada civakî serhildan bilind bû, hem li çiya şer bilind bû. Ji bo vî ew çalakiyana di têkoşîna me de bûn gawe.

Heval Adil hevalekî wisa bû. Jixwe derheqê Heval Adil de pirtûk jî hatine nivîsandin. Gelek taybetmendiyê wî yê divê mirov esas bigre jî hene. Di warê

şer, cesaret, cangorîti, aqil û fermandariyê de erê xurt bû, lê aliyê xwe yê hevaltiyê jî pir xurt bû. Li kî derê heval tîketana dorpêçê nemumkûn bû Heval Adil bisekîniya. Tegez wê mudaxele bîkîra da ku hevalan ji dorpêçê derbixista. Carna ji sibê heta êvarî diket şer ji bo grubek heval ji bin zextê derbixîne. Wekî hawarê digihîşt pir cihan.

Heval Gulbahar ku pê re şehîd ketî di têkoşîna me de kedek mezin daye. Ev heval bi ked û hewildana xwe ji pratîkên zehmet derbas bû û wisa hat nasîn. Aliyê xwe yê herî li pêş kedkarî bû. Jixwe ew û Heval Çîçek Botan dotmamê hev bûn û bi hev re tevlibûbûn. Heval Çîçek ji Heval Gulbahar biçûktir bû. Di sala '92'an de tevlibûbûn. Herdu heval jî taybetmendiyên xwe yê bi hevaltiyê û welat ve girêdayî li pêş bûn. Bi partiyê re bûbûn yek, bi cesaret bûn û dirûst bûn. Heval Adil û Heval Gulbahar berpirsaryê Gabarê bûn û bi hev re şehîd ketin. Gabar wê çaxê pir fireh bû, hinek eyaleta Mêrdînê jî diket nav Gabarê.

Piştî heval wê çalakiyê kir û şûnde pir bû rojev. Tirkan ew balafirê keşfê ku girtibûn pir zêde şandin ser Gabarê. Wê çaxê ez di erka konseya Serokatiya KCK'ê de bûm. Feqet tim çavek min li HPG'ê bû. Me HPG'ê jî nêz de dişopand. Me not da biryargehê û me got: "Însiyatîfa Heval Adil zêde bikin bila manewra bike ji Gabarê derbikeve.

Wê di Gabarê de windahî bide. Dijmin pir ser disekine û seyîd Adil jî her li Gabarê ye." Di rastiya de Heval Adil dikaribû hemû eyaleta Botanê bimeşanda. Ne tenê cepheyek wê. Me pêşniyarek wisa kir. Ax nabêjî wexta me pêşniyar kirî tam not digêje biryargehê Heval Adil şehîd dikeve. Agahiya me jê tune bû. Konferansa çaremîn a HPG'ê çêbûbû. Hinek kesan Heval Adil pir zêde rexne kiribûn. Di rastiya de ew rexneyana zêde ne di cih de bû. Ji bo vî Heval Adil li ser cepheyê dimîne. Di konferansê de divê Heval Adil biçê ser eyaletê, lê wî li şûna wî dihêlin dewsa wî ev Rûbarê Çelê vesazdikin ku biçê ser eyaleta Botanê. Jixwe ew kes neçû, çû reviya. Ev jî şaşiyek û kêmaniyek bû. Ev yek jî hîn zêde mirov diqehirîne. Piştî şahadeta Heval Adil 20 rojan min agahiya şahadeta wî bihist. Wexta hevalan ji min re got, tam 15 rojan ez nikaribûm ji bin bandora wê derbikevim.

Ya girîng ev e ku mirov bikaribe hevalên wisa fermandar û xwedan ruhê milîtanîya fedayî ya Apocî di jiyana û têkoşînê de rast temsîl bike. Divê bi sekna wan em ji pêvajoyê re bibin bersiv û wan bikin kesên nemir. Sozê me yê ji bo şehîdên 4'ê Kanûnê ev e. Em ê her tim wekî leşkerê wan bin. Erka li me dikeve em bîranîna şehîdan bikin bingehê zaferê. Ev bi çi dibe? Bi şêwazê di şexsê şehîdan de derketiye holê bike bingeh, milîtanîya zaferê, Apogerî ya rast pêkanîne ve ev dibe. Em ê di meşa azadkirina Rêber Apo û Kurdistan de şehîdan bikin kaniya hêzê, bikin rêberê rasteqîn û wisa milîtanîya zaferê ava bikin. Ger em wisa bikin em ê bi rastî bikaribin layiqî şehîdan bibin û wan bikin kesên nemir. Ji bo vî em dibêjin;

Şehîd namirin!

Ya girîng ev e ku mirov bikaribe hevalên wisa fermandar û xwedan ruhê milîtanîya fedayî ya Apocî di jiyana û têkoşînê de rast temsîl bike. Divê bi sekna wan em ji pêvajoyê re bibin bersiv û wan bikin kesên nemir. Sozê me yê ji bo şehîdên 4'ê Kanûnê ev e. Em ê her tim wekî leşkerê wan bin. Erka li me dikeve em bîranîna şehîdan bikin bingehê zaferê. Ev bi çi dibe? Bi şêwazê di şexsê şehîdan de derketiye holê bike bingeh, milîtanîya zaferê, Apogerî ya rast pêkanîne ve ev dibe. Em ê di meşa azadkirina Rêber Apo û Kurdistan de şehîdan bikin kaniya hêzê, bikin rêberê rasteqîn û wisa milîtanîya zaferê ava bikin. Ger em wisa bikin em ê bi rastî bikaribin layiqî şehîdan bibin û wan bikin kesên nemir.

Ruhê Apogerî ya rasteqîn: Şehîdên 4'ê Kanûnê

Şehîd Mihyedîn

Şehîd Ehmed

Şehîd Zinar

Şehîd Rûstem Zeydan

Di her rojê şoreşê de berxwedan heye. Şoreşa me ev 43 sal in fermî bi navê partiyê têkoşîn dimeşîne û hima her roj şehîdê xwe hene. Di 4'ê Kanûnê de jî xelekên şahadetên girîng çêbûn. Di meha Kanûnê giştî de jî şahadetên me yên girîng hene. Em di şexsê şehîdên 4'ê Kanûnê de tevahî şehîdên şoreşê bi bîr tînin û bejna xwe li hemberî wan dîtewînin. Soz û peymanê em didin van qehremana ev e, em ê bîranîna wan di bilindkirina têkoşînê de bidin jiyankirin.

Destana Ava Mezin; Mihyedîn, Ehmed û Zinar

Sala 1989'an wekî tê zanebûn di têkoşîna me de qonaxêke girîng e. Di wê salê de şerê gerîla di serî de li Botanê û li gelek deveran geş bû. Heman demî xeta dijî partiyê wekî çetekarîya Hogir jî geş bûbû. Serokatî ji bo di xetê de sererastkirin çêbike û di şoreşê de xurtbûn pêş bixe di dawîya sala '88'an de komê hevalên fermanîdar kîşand seheya xwe. 7-8 fermanîdar amade bûn. Ş. Harûnê Mezin, Şemo, Botanê îxanet kirî jî tê de bûn. Heta hatina wan Ş. Xebat Dêrîk bi rêxistin kir. Wan hemûyan di yek kelekê de siwar kiribû û ava Dicleyê derbas kiribû. Heta derbasbûbûn xwe bi zorê filitandibûn. Heta gihiştin gundê Dêrîka Beravê cemidibûn. Hevalê Xebat Dêrîk hevalekî di avê de pir jîr bû. Bi tena xwe 8 kesan siwarî kelekê kiribû û wan anîbû vî alî avê. Wisa ew gruba hat, Serokatî ew perwerde kir, nîqaş kir û ji bo biharê wekî pêngav pêş bikeve hevalan bi şewazê 2 gruban şand. Bi giştî 50 kes bûn û dûvre jî 10 kes derbas bû bi giştî 60 heval hatin şandin. Dema heval derbas bûn meha Gulanê bû.

Piştê ew Botan ma, Botan wekî serpêşîtiya gruba çetekarî kirî heta meha Tebaxê ma. Botan û dora 32 kes jî derbasbûn. Çûn Botanê wê çaxê konferansa Tahta Reşê çêkirin. Di dîroka partiyê de konferansa Tahta Reşê heye û di aliyê Serokatî de nehat qebûlîrin. Botan ji seheya Serokatî çû û wê konferansê li dar

xist. Fermanîdarên wê çaxê kom kirin û wê konferansê çêkirin. Belge û raporên konferansê gihiştin seheya Serokatî. Wê çaxê Serokatî dawîya dewreyan diçû Lûbnan Akademiya Mahsum Korkmaz. Belkû ne tek tek be, lê pir caran ku biçûya akademiya Mahsum Korkmaz bangî min dikir em bi hev re diçûn, ez beşdarî vesazkirinê akademiyê dibûm. Serokatî dawîya dewrê qedera hefteyekê diaxivî û perwerde dida piştî wê dewre diqediya. Em dora 2-3 hefteyan li akademiya diman û em vedigeriyan. Serokatî diçû Şamê li wir dima. Ez jî diçûm Rojava. Pir caran wisa dibû.

Wê çaxê dema em tev hev çûbûn akademiya raporên konferansa Tahta Reşê gihiştin Serokatî. Meha Mijdarê bû Serokatî bangî min kir. Min dît ser maseya Serokatî tev rapor in. Serokatî got: "Botan çûye dîsa wekî xwe kiriye. Min ew pênuşa zêrîn ji bo fermanîdarê serkeftî şandî daye Hogir. Di raporê de jî tê nivîsandin ku Hogir li Çataxê çiqas gund vala kiriye. Xelk û sivil kuştîye. Kontratî kiriye, lê pênuş daye yekî kontra. Ev konferans pratîka kontra wekî pratîkeke serkeftî şîrove kiriye. Halbûkî diviyabû mahkeme bûbûya. Niha generalên Tirkên li vana dinêrîn dibêjin: 'temam, vana nikarin biserbikevin.' Divê em mudaxele bikin. Ger hêza me li ser vê hişmendiyê zivistanê perwerde bibînin û têkevin sala 90'î em ê derbidin û partî diçe. Ev hişmendî ne ya partiyê ye. Avahiya me li ser vê hişmendiyê perwerde bibîne em nikarin avahiyê sererast bikin. Divê em niha mudaxele bikin." Min jî got, "zehmet e, av niha bilind bûye, lê em ê binêrin. Mirov dikare li ser bisekine." Welhasil Serokatî vesaziya akademiya çêkir.

Serokatî ji bo mudaxeleya 21 heval vesazkir. Me ew grup li Rojava hinek perwerde kir ku wê çawa avê û sînor derbas bikin. Piştê me bi şiklekî ew hevalan gihandin Dêrîkê. Me amadekarî kir. Lê av rabûbû. Yê kelek dîzanin bixebitînin yek hebû navê xwe Sebrî bû. Yekî jî Hezêxê bû. Hevalekî pir dirûst bû. Li Rojava ji xwe re gavanî dikir, lê her karê me çêbûbûya me bangî wî dikir. Me got, "gelo tu dikarî hevalan derbasî bikî?" Lê ew rexmî ku yekî di avê de hosta bû, got, "ez

nikarim." Ji ber ku li ser ava Dicle kemînên dijmin hene. Di navber avê û sînor de hima bêjî 500 metro mesafe heye. Carê leşker di mewziyê de ne. Me keşfa wê dikir diviyabû kelekvan di ku derê re biçûya me diyar bikira. Ger şaş biçûya wê têketa kemîna dijmin. Di şeva tarî de diviyabû avê derbas bikirana. Lê şev jî projektor li ser sînor hebû. Lê ji ber av rabûbû wê kelek bişemitiya. Ji ber av leze, tu çi bikî ji tu nikarî ji cihê dixwazî derbikevî. Beriya wê jî me carekê ceribandibû kelek nikarîbû ji cihê em dixwazin derbikevî, ta çû ji aliyê din derket. Em neçar man vegerin.

Lê diviyabû em gruba mudaxeleya derbas bikin. Me yê çi bikira? Tenê jêrî Cizrê li hember gundê Endîwerê cihekî sînor ji avê dûr dikeve heye. Li wir qedera kilometreyek av û sînor ji hev dûr in. Bes me nikarîbû li sînor keşîf bikira. Ji ber dûr bû û diviyabû me şev bikira. Me mecbûr got: "Em hevalan ji vir derbas bikin." Wê heval herin ji ber qereqola Mehmediyê re derbas bibin. Me kelek çêkir. Min got: "Ez ê bi hevalan re herim li sînor binêrim." Ji ber ku min sînor baş nas dikir. Me keleka biçûk ji amadekiribû ji bo piştî heval sînor derbas bikin, em vegerin.

Ez li kelekê siwarbûm Heval Mihyedîn hat got: "Na, ez ê herim. Tu neçî." Min qebûl nekir, lê wî israr kir. Heval Mihyedîn hevalekî ji Dêrîkê bû û berpirsyarê me yê Dêrîkê bû. Jixwe Heval Ehmed û Zinar jî qurye bûn. Heval Ehmed jî Rehanîkê bû, Heval Zinar jî Endîwerê bû. Heval Mihyedîn jî carna bi karê sînor re mijûl dibû û jê fêhm dikir. Pir israrkir ku ez neçim ew li şûna min biçê û bi zora xwe min ji kelekê xwe daxist. Heval li kelekê siwarbûn û çûn. Tam çûn ser sînor şer destpêbû. Hevalên qurye hinek şer kirin ku ji bo grup derbas bibe. Hevala Zozan ku di grubê de bû li ser sînor di şer de şehîd ket. Heval Zozan tevî hevserê xwe Fikret tevliûbû. Jixwe dema şer me fêhm nekir Heval Zozan şehîd ketiye dûvre em pêhisuyan.

Piştî ku grup bi şer di sînor re derbasbûn Heval Mihyedîn, Ehmed û Zinar jî vedigerin. Hima qereqol projektorên xwe pê xistin, 2

panzêr jî hatin hemû herêmê ronî kirin. Ez, Hevalê Hemîd û 2-3 hevalên din em li benda vegera hevalan bûn. Dema me dît panzêr hat BKC li gel min hebû. Min BKC avêt panzêrê ji bo ku pêşiya hevalan negre. Navbera me 120 metre hebû û panzêr ketibû tala me. Wisa heta sibê me şer kir. Dengê dirûşmeyên Bijî Serok Apo hatin. Li wî alî avê hersê heval şehîd ketin. Me dengê dirûşmeyan bihist, lê me fêhm nekir heval şehîd ketine yan na. Ji bo vê heta sibê me nehişt panzêr biçê ser hevalan. Wê çaxê ez pir bandor bûm. Dinya êdî ronî bû me fêmkir ku heval şehîd ketine. Dema em ketibûn şer Sûriyê jî piştê me girtibû. Dûvre fermanîdarê Emin Eskerî yê berpirsê Dêrîkê hebû tên çend seatan piştê me digrin û dûvre dibêjin: "Yaw kesên wisa bi Tirkên re şer dikin em jî piştê wan digrin. Ev nayê qebûl kirin. Rabin em herin. Nabe em kesên wisa bi qehremanî şer dikin piştê wan bigrin." Em jî piştê vegeriyan me kesî nedît, dûvre millet ji me re got wisa bûye.

Ji ber em jî şahadetên hevalan pir bandor bûbûn, em nikarîbûn li cihekî bisekîniyan. Em çûbûn mala birayê Ş. Xebat Dêrîk. Ez zêde nikarîbûm li wir bisekîniyam min lêda ez çûm Qamişlo. Em bi pîkabê di rê de diçûn. Jixwe li Rojava yek pîkabek me hebû. Kesî jî nizanîbû ya me ye. Herkesî digot qey ya Ebû Mazlûm e. Ebû Mazlûm kesê yê helbesta 'Vaye PKK rabû' nivîsandiye. Dûvre Koma Berxwedan ew helbest kir stran. Ew Hevalê Ebû Mazlûm hîn heye. Wî pîkap dişixuland herkesî digot qey ya wî ye. Lê bi esasî pîkaba me bû. Di rê de me radyo vekir. Me dît nûçeyên Tirkên got ew gruba me ya çûyî 9 heval li Binaniya Cûdî li Kêrê şehîd ketine. Ji ber li ser sînor şer pir çêbû dijmin wê grubê xistibû şopandinê. Li Kêrê grup ket şer û 9 heval jî li wir şehîd ket. 4 heval jî li ser sînor, bi giştî 13 heval şehîd ketin. Hevalên din gihiştin Botanê. Hevalan ew kasetên axavandinê Serokatî û belgayan gihandin Botanê û mudaxeleya pêwîst kirin.